
STAR
SKYWALKER - ASCENSIUNEA
WARS
RAE CARSON
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

Rae Carson

STAR WARS

SKYWALKER – ASCENSIUNEA

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Rae Carson
The Rise of Skywalker
2020

Rae Carson

Rae Carson a fost inspirată în crearea poveştilor din momentul când a văzut un anumit film din 1977. A fost desemnată cel mai vândut autor de *New York Times* şi *USA Today,* pentru un număr de opt romane, inclusiv aplaudata *Fată de foc* şi seria *Thorns*, romanul câştigător de premii *Walk on Earth a Stranger* şi *Star Wars: Most Wanted*.

Ea locuieşte în Arizona împreună cu soţul ei, înconjurată de pisici.

Morţii vorbesc!
Galaxia a recepţionat
o transmisiune misterioasă,
o ameninţare de RĂZBUNARE
cu vocea sinistră a fostului
ÎMPĂRAT PALPATINE.

GENERALUL LEIA ORGANA a trimis
agenţi secreţi să adune informaţii,
în timp ce REY, ultima speranţă
a Ordinului Jedi, se antrenează pentru
bătălia împotriva diabolicului PRIM ORDIN.

Între timp, Liderul Suprem KYLO REN
îşi înteţeşte căutarea fantomei Împăratului,
hotărât să distrugă orice ameninţare
la adresa propriei puteri...

Cu mult timp în urmă, într-o galaxie departe, departe...

CAPITOLUL 1

Rey stătea cu picioarele încrucişate, cu ochii închişi. Nu-şi amintea să se fi ridicat de la pământ, dar era vag conştient că, într-un fel, ajunsese să plutească. Pietrele şi bolovanii mai mici pluteau în jurul ei, ca un câmp de asteroizi care orbitează în jurul soarelui. Forţa curgea prin ea, o susţinea, o conecta cu totul. Pădurea tropicală luxuriantă a lunii lui Ajan Kloss abunda de viaţă. Putea să simtă fiecare copac şi ferigă, fiecare reptilă şi insectă. La câţiva metri, într-o vizuină ascunsă, o creatură mică cu blană îşi îngrijea cei patru pui abia fătaţi.

— Aşa, Rey, se auzi vocea Leiei, adâncă şi liniştitoare ca întotdeauna. Foarte bine. Conexiunea ta devine tot mai puternică în fiecare zi. Poţi simţi asta?

— Da.

— Acum întinde-te cu sentimentele. Dacă mintea este pregătită, îi vei putea auzi pe cei care au fost înainte.

Rey inhală pe nas şi îşi trimise conştientizarea înspre vid. Pacea şi calmul erau cheia, îi spunea mereu Leia. Se întinse, căută, simţi briza pe obraji, mirosi solul moale, umed de la ploaia recentă.

— Fiţi cu mine, fiţi cu mine, fiţi cu mine, murmură ea. Dar auzea... nimic, cu excepţia vântului printre copaci şi a insectelor ţârâind.

— Rey?

Nu voia să recunoască că eşua, aşa că, în schimb, spus:

— De ce *ai întrerupt* antrenamentul cu Luke?

Cuvintele au sunat prea aspru, aproape ca o provocare.

Leia o luă ca pe o glumă.

— M-a chemat o altfel de viaţă.

Cu ochii încă închişi, Rey întrebă:

— Cum ai ştiut?

— Un sentiment. Viziuni. Despre servirea galaxiei în alte moduri.

— Dar de unde ştiai că acele viziuni erau adevărate? insistă Rey.

— Am ştiut.

Auzi zâmbetul din vocea lui Leia. Rey nu înţelegea cum putea fi Leia atât de sigură. De orice.

— Preţuiesc fiecare clipă pe care am petrecut-o cu fratele meu, adăugă Leia. Ceea ce m-a învăţat… folosesc în fiecare zi. Odată ce atingi Forţa, face parte din tine pentru totdeauna. De-a lungul anilor, am continuat să învăţ, să mă dezvolt. Au fost momente în sala Senatului când meditaţiile pe care le-am practicat cu Luke au fost singurul lucru care m-au oprit să provoc un incident galactic.

Rey se încruntă. Leia nu avea nevoie de răbdare. Ar fi putut face pe oricine să facă orice voia, cu puterea Forţei. Cu siguranţă fusese ispitită.

— Luke s-a supărat? Când ai renunţat?

Spera că Leia observa că acum putea să vorbească *şi să plutească* în acelaşi timp. Ăsta era un progres, nu?

Leia se gândi o vreme.

— A fost dezamăgit. Dar a înţeles. Cred că păstra speranţa că mă voi întoarce într-o zi.

Rey aproape că a râs.

— Ar fi trebuit să ştie că nu.

Odată ce Leia lua o decizie, era definitivă.

— I-am dat sabia mea de lumină pentru a-l convinge de contrariu. I-am spus să o transmită, într-o zi, unui elev promiţător.

Dar vocea lui Leia deveni mai încordată. Rey putea simţi că nu spunea tot ce ştia.

— Unde e acum sabia ta de lumină?

— N-am nicio idee. Acum încetează să încerci să-mi mai distragi atenţia, spuse Leia. Întinde-te cu sentimentele.

Rey se concentră din nou şi îşi goli mintea de griji, aşa cum o învăţase Leia. Îşi lăsă deoparte conştientizarea. Se deschise spre orice putea dori să-i spună Forţa. Ezitantă, îl chemă: *Maestre Skywalker?*

Nimic, nimic şi iar nimic.

— Maestră Leia, nu aud pe nimeni.

— Eliberează-te de toate gândurile. Eliberează-te de frică. Întinde-te. Invită-i pe Jedii din trecut să fie cu tine.

— Fiţi cu mine… fiţi cu mine… Aşteptă o secundă întreagă, poate două. Nu sunt cu mine.

Rey scoase un sunet de exasperare, apoi se dădu cu grijă peste cap pentru a ateriza pe pământ. Pietrele căzură în jurul ei.

— Rey, spuse Leia. Generalul putea pune atât de multe într-un singur cuvânt: pedeapsă, acceptare, amuzament, dragoste. Poate că de aceea devenise un lider atât de puternic. Ai răbdare.

— Încep să cred că este imposibil să aud vocile cavalerilor Jedi care au fost înainte, spuse Rey, mergând către Leia.

Maestra ei reuşise întotdeauna să arate îngrijită şi ordonată, indiferent cât de noroioasă devenea baza lor improvizată. Părul îi era ridicat într-un cerc de împletituri şi purta o vestă matlasată peste tunica maro. Bijuteriile Alderaaniane i se legănau mereu de urechi şi îi înfăşurau încheieturile şi degetele. Ochii îi erau strălucitori şi cunoscători, ca întotdeauna, dar Rey observase că, recent, mişcările îi încetiniseră, ca şi cum o dureau oasele. Pe chipul lui Leia era o umbră de zâmbet.

— Nimic nu e imposibil.

Rey apucă o cască şi sări în picioare.

— Nimic nu e imposibil… repetă ea, încercând să o creadă. Mă duc să alerg pe circuitul de pregatire. Atsa o pot face.

Rey *trebuia* să fugă. Sau, poate, să lovească ceva. Leia îi înmână sabia de lumină a lui Luke. Rey o luă cu respect. Apoi dispăru în junglă, cu BB-8 rulând după ea.

* * *

Leia o privi pe Rey sprintând, cu un zâmbet pe buze. Instruirea fetei o umplea întotdeauna cu mândrie, dar şi cu îndoieli. Rey era atât un student minunat, cât şi unul

exasperant. Frustrată pentru orice nu îi ieşea, era complet neştiutoare despre cât de repede prindea totul. Nu era însă ea cea care să judece. Leia îl exasperase la fel de mult pe Luke. În plus, pe măsură ce îmbătrânea, legătura ei cu Forţa era şi mai puternică. Când corpul începea să dea greş, mintea se întindea, nemaifiind împovărată de abilităţile fizice. Adevărul era că Leia nu mai putea să fugă prin junglă nici dacă ar fi vrut. Pacea şi calmul veneau uşor pentru că le dorea trupul ei.

Pe de altă parte, probabil că Leia nu fusese niciodată tânără. Pe vremea când avea vârsta lui Rey de acum, ea conducea o rebeliune. Rey ar putea fi un mare lider într-o zi, şi va fi; va avea Leia grijă de asta. Fata avea întuneric în interior, la fel ca Ben. Dar Leia nu va face aceleaşi greşeli pe care le făcuse cu fiul ei. Nu se va mai lăsa cuprinsă de frică – nici pentru întunericul care răsărea în eleva ei şi nici pentru propria sa calificare discutabilă ca profesor. Şi, cel mai important, nu o va îndepărta niciodată pe Rey.

Leia se întoarse şi începu să meargă înapoi spre bază. Întinse o mână şi lăsă degetele să-i atingă ferigile şi plantele agăţătoare cu frunze mari care-i marcau calea. Avea amintiri plăcute de pe Ajan Kloss. Cu ani în urmă, se antrenase aici cu Luke, care o declarase ca fiind un *Dagobah plăcut*. Afirmase că era la fel de umedă, caldă, verde, şi plină de viaţă ca planeta unde se antrenase cu Yoda – cu excepţia faptului că nu mirosea rău. Intră într-o poiană. În dreapta ei, un copac mare cu trunchi masiv se ridica spre lumina soarelui, răspândind un baldachin de ramuri care umbreau poiana, împiedicând orice altceva să crească, cu excepţia ferigilor care se târau pe sol şi a ierbii mici şi rare. Leia se antrenase chiar aici, chiar în acest loc. Întinse mâna şi atinse trunchiul copacului cu respect. O bucată mare de scoarţă se formase în jurul unei răni vechi. Rana era aproape închisă.

Leia fusese cea care cauzase rana copacului. Lovise spre Luke cu sabia de lumină şi ratase, lovind în schimb trunchiul copacului. Copacul se vindecase singur de-a lungul a mai bine de două decenii.

Oh, Luke, sper că fac lucrurile cum trebuie, gândi ea. Leia nu era un Maestru Jedi, dar învăţase de la cel mai bun. Şi nu doar de la Luke; de-a lungul anilor, auzise ocazional vocea lui Obi-Wan Kenobi prin Forţă şi, ceva mai rar, pe cea a lui Yoda. În

unele zile se simţise de parcă învăţa de la Forţa însăşi. Ea era în primul rând un politician şi un general, dar acceptase moştenirea Jedi şi învăţase cât de bine putuse.

Şi poate că exact de asta avea nevoie de Rey: antrenament în Forţă *nu* de la un Maestru oficial, ci mai degrabă de la cineva care cunoştea foarte bine detaliile precise ale vieţii cotidiene şi supravieţuirii. Obi-Wan nu reuşise să-l ferească pe Vader de partea întunecată. Luke eşuase la fel cu Ben. Ea nu putea să dea greş cu Rey.

Insectele cântau în timp ce ea mergea. Păsările ciripeau deasupra şi amfibienii minusculi îşi etalau apelurile de împerechere. Era ciudat cum un loc atât de gălăgios putea fi atât de paşnic. Zgomotul era atât de puternic, atât de prezent şi mereu liniştitor, încât era aproape la fel de perfect ca tăcerea.

Cu mulţi ani în urmă, nu la mult timp după bătălia de pe Endor, descoperise puterea meditativă a sunetului. Ea şi Luke plecaseră pentru o sesiune de pregătire şi, cumva, ajunsese să stea în mâini în timp ce Luke arunca mici ironii la adresa ei. Chiar şi cu ajutorul Forţei, umerii începuseră să îi ardă, iar braţele să-i tremure. Îşi petrecuseră deja ultima oră antrenându-se cu sabia de lumină, şi era epuizată.

— Ştii, îi spuse Luke, cu vocea îngâmfată, când eu am făcut asta pe Dagobah, Yoda stătea pe picioarele mele.

Îi spusese de multe ori asta. *Când eu am făcut asta pe Dagobah...* Era obositor şi complet nefolositor. Aşa că Leia i-o reamintise:

— Eşti obositor şi complet nefolositor.

— Am făcut-o chiar şi cu o singură mână, adăugă el

Încerca să o provoace, să-i predea o lecţie despre furie şi nerăbdare şi toate prostiile alea. Luke uitase că eleva lui era un bun strateg care beneficiase deja de o educaţie regală. Leia nu putea fi provocată. În schimb, ea chibzuia. Se întinse spre Forţă, lăsând-o să curgă prin ea ca sângele prin vene. O insectă minusculă începuse să-şi frece mandibulele, fluierând o melodie dulce, pe un ton înalt. Îndrumată de un oarecare instinct, Leia se concentră asupra sunetului. Era frumos, pur, eteric – complet neatins de grijile conducerii şi predării, eşecului şi învăţării. Cu concentrare şi cu *încântare,* Leia se ridicase de pe pământ. Plutea cu susul în jos, cu picioarele îndreptate spre cer. După o clipă, ridică braţele şi le ţinu paralel cu pământul. Dar ea *era*

doar o elevă, începătoare în căile Forţei şi când îşi veni în fire, realizând pe deplin ceea ce făcea, îşi biciui mâinile înapoi ca să nu cadă. O făcuse la timp. Corpul i se prăbuşise şi se trezise îngenuncheată în noroi. Nu conta. Data viitoare o va face mai bine. Leia ridicase privirea şi-l văzuse pe Luke privind-o cu gura deschisă.

— Ai făcut vreodată *asta* cu Yoda? nu putu ea rezista să întrebe.

El clătină din cap fără cuvânt.

— Pot să mă descurc mai bine, insistă ea. Să plutesc mai mult timp.

Luke îşi regăsise vocea.

— O să mă faci un profesor mai bun, spuse el.

Nu era răspunsul pe care îl aşteptase ea.

— Ce vrei să spui?

El întinsese mâna, ajutând-o să se ridice.

— Jocul tău de picioare este groaznic, spuse el. Nu mă înţelege greşit, începi să prinzi lupta cu sabia de lumină, dar... faci alte lucruri. Natural. Faţa lui deveni una care se scuza. Ce vreau să spun este că eşti excepţională. Doar... diferită.

Apoi zâmbise, cu acel zâmbet larg de băiat de la fermă care rămăsese cu el întotdeauna, până în noaptea trădării lui Ben.

Leia făcu un efort pentru a se trezi din amintiri. Amintirile îi veneau repede în aceste zile şi erau vii. Cu toate acestea, era bucuroasă pentru asta. Puteau fi cheia pregătirii lui Rey. Leia şi Rey erau diferite, ultimele rămăşiţe ale unui Ordin mort şi, împreună, săpau o *nouă* cale.

* * *

Frunzele verzi groase biciuiau în urma lui Rey în timp ce alerga, cu steagul din mână strălucind roşu la fiecare mişcare a braţelor. Sărea peste ferigile încurcate, ferindu-se de plantele agăţătoare. Sudoarea îi îmbibase gulerul şi coapsele îi ardeau de efort. Chiar şi aşa, alergarea prin junglă nu era mai grea decât alergarea cu picioarele îngropate până la glezne în nisipul deşertului. Putea face asta toată ziua.

Rey eliminase deja primele două sfere telecomandate de antrenament şi capturase steagurile pe care le păzeau. Sărise

peste un defileu masiv, luptase legată la ochi deasupra unei râpe în timp ce balansa pe o frânghie făcută din liane, traversase o creastă subţire aflată mult deasupra junglei. Acum bineînţeles o luase înapoi, întâlnindu-se cu BB-8. El ciripi la ea.

— Încă una, spuse ea. Haide!

Ultima sferă telecomandată îi scăpase pentru că era mai rapidă. Mai complicată. Mai mult droid decât telecomandată. Îi spusese lui Leia că astăzi vrea o provocare, iar Leia i-o livrase.

BB-8 se luă după ea, plângându-se de fiecare dată când trebuia să se ferească de o rădăcină de copac. Rey îşi ascunse un zâmbet. Era continuu impresionată de cât de bine se ţinea după ea micul droid, indiferent dacă erau vorba să alerge pe nisipurile lui Jakku, pe potecile stâncoase ale Takodanei sau în jungla de pe Ajan Kloss. Manevrabilitatea sa îl făcea perfect ca tovarăş de antrenament.

BB-8 îi fluieră un avertisment.

— Îl văd, BB-8.

Se opri cu o alunecare. Sfera telecomandată se oprise şi acum plutea în aer ca şi cum ar fi aşteptat-o, sau poate pentru a o tachina. Era diferită de celelalte două pe care le eliminase, o blestemată de carcasă roşie înconjurând orificii de tragere metalice strălucitoare. Avea un bâzâit sumbru şi jos; îl putea simţi adânc în piept.

Rey desprinse sabia de lumină a lui Luke de pe centura utilitară. O aprinse. Lumina albăstruie făcea să strălucească frunzele din jur în timp ce ea privea telecomanda. O să *distrugă* chestia asta.

Deodată, o rafală ieşi printr-unul dintre orificii. O durere înţepătoare îi explodă în partea superioară a braţului. Rey rezistă îndemnului de a-şi flexa braţul sau chiar de a geme de durere. O merita, până la urmă. Nu fusese pregătită. *Determinarea nu este acelaşi lucru cu pregătirea,* ar spune Leia. Ei bine, nu avea să facă aceeaşi greşeală de două ori. Următoarea dată când trase, îşi ridică sabia de lumină deviind rafala şi trimiţând-o zburând printre copaci. Nici măcar nu avu ocazia să se felicite că o altă rafală o lovi în piept. *Desigur,* mai multe orificii însemnau rafale multiple. Trebuia să *se concentreze.* Respiră adânc prin nas. Se întinse spre Forţă. Sfera de antrenament începu să bâzâie în jurul ei, sclipind furioasă în roşu în timp ce arunca săgeţi înţepătoare într-o matrice

ameţitoare, dar ea se lăsă condusă de instinct şi-şi învârti sabia de lumină cu o viteză la fel de ameţitoare, respingând fiecare atac.

Conectarea la Forţă se făcea mai uşor acum. La fel de uşor precum respiraţia. Dar pacea, calmul despre care Leia îi tot vorbea mereu, o ocolea. Aşa că, deşi putea contracara fiecare mişcare a telecomenzi, nu reuşea niciun atac. *Răbdare,* şi-o imagină pe Leia spunând. *Aşteaptă momentul oportun...*

Telecomanda era în spatele ei, apoi în faţa ei, apoi sus deasupra capului, săgetând aerul precum o muscă zumzăitoare, şi dacă ar putea-o lovi...

Telecomanda se îndepărtă în viteză şi Rey porni după ea. Se opri din nou, şi trase câteva salve pentru a o întărâta. Cu dinţii încleştaţi, lovi cu sabia de lumină. Telecomanda se feri, iar lama ei rată, tăind printr-un trunchi de copac; ploua cu scântei şi frunze şi aşchii de scoarţă, în timp ce copacul se răsturna, despicând frunzişul junglei în căderea sa. Sări peste trunchiul doborât după telecomandă. Împunse din nou. Telecomanda se învârti ca şi cum îi anticipa direcţia lamei, abia evitând-o când sabia de lumină trecu prin alt copac ca şi cum ar fi era făcut din unt.

Un nor întunecat de frustrare începea să crească în interiorul ei.

Cu greu îşi mai dădea seama ce făcea pe măsură ce instinctul pur prelua controlul. Rey aruncă sabia de lumină spre telecomanda roşie, rotind-o prin aer ca pe o elice. Telecomanda se feri şi sabia de lumină trecu printr-un alt copac. Telecomanda ţipă în timp ce se repezea spre capul ei, dar de data asta fu pregătită. Se întinse cu Forţa după o ramură doborâtă, care îi zbură în mână. Anticipă unghiul exact al atacului, ridică rapid ramura şi o aruncă în telecomandă, înfigând-o în trunchiul de copac aflat în apropiere.

Sabia de lumină i se întoarse în mână cu un pocnet satisfăcător. Telecomanda roşie zdrobită se răsucea şi scotea scântei din locul unde era înfiptă în copac.

O privi în timp ce o umplea triumful. Poate că răbdarea era exagerată.

* * *

Şoaptele îi umpleau urechile. Nu, îi umpleau mintea. Se întoarse, căutând sursa chiar în timp ce realiza: se întâmpla din nou. Jungla din jurul ei se estompă. Totul deveni foarte tăcut în timp ce întunericul sufocant căzu în jurul ei, ameninţând să o sugrume. O imagine îi izbucni în minte, iar ea se feri, deşi nu putea evita imaginea oribilă: Kylo Ren, îmbrăcat în negru şi feroce, cu sabie de lumină sfârâind roşie tăia fără milă siluete în robe. Le auzea ţipetele, le mirosea sângele, privea cum încercau degeaba să fugă sau să implore să le fie cruţată viaţa. Nimic nu îl încetinea. Era o forţă imensă, puternică şi copleşitoare de distrugere, monstruos şi de neoprit. Uşurarea o inundă ca un val atunci când apăru o altă viziune, dar se schimbă repede într-o dezolare completă când se văzu pe ea însăşi bătută de vânt şi singură, stând într-un peisaj părăsit, un teren distrus cât vedea cu ochii. Părul i se ridicase pe braţe, pentru că aerul trosnea de electricitate. Înaintea ei se ridica un monolit masiv, care parcă zgâria cerul. Era negru şi strălucitor, aruncând o umbră imensă.

Monolitul se schimbă. Deveni o faţă uriaşă de piatră, învăluită în rău...

Nu, nu era deloc o piatră. Avea o anumită formă, parte umană, parte maşină, cu tuburi care se întindeau departe de el ca nişte tentacule, toate umplute cu un lichid ciudat. Era vie creatura asta? Sau era...

Imagini ale feţei lui Luke. Apoi a lui Kylo. Han Solo, cu mâna pe obrazul lui Kylo. O tânără cu glugă. Un cargobot zburând de pe Jakku... În cele din urmă, o voce arzătoare din capul ei, la fel de limpede şi de insuportabilă ca un soare în deşert îi spuse: *Exegol.* Şopti cuvântul, cu voce tremurândă: Exegol...?

Şi deodată, stătea în faţa unei alte structuri uriaşe de piatră, aceasta avea forma unei gheare imense, cu degetele groase şi îndoite părând că apucă mereu în sus. Picioarele îi zvâcniră ca pentru fugă, chiar dacă era ceva care o chema, o invita. Se trezi dorind să se apropie de chestia masivă cu gheare, dorind să ştie ce ar simţi când şi-ar trece degetele de-a lungul suprafeţei sale aspre, negre.

Chestia cu gheare negre era un tron; acum putea vedea asta.

Făcu un pas înainte, dar ceva bipăi la ea şi ezită. Bipăitul continuă, deveni mai insistent. Claritatea o lovi ca un baston în

maxilar. Bineînţeles că nu putea atinge tronul. Aparţinea întunericului şi răului. Ea alesese deja un o cale diferită, nu?

Se auziră alte bipuri. Ceva apăru pe tron. O figură familiară. Rey clipi şocată şi consternată. La fel de repede cum apăruse, viziunea se evaporă ca ceaţa dimineţii, iar ea rămase gâfâind în junglă. Rey fu atât de uşurată să simtă viaţa şi lumina şi verdele umed din jurul ei, că îi trebui un moment să-şi revină complet şi să urmărească sunetul bipului către un copac tăiat şi sub el, să-l vadă pe BB-8 care era foarte indignat. Rey se îndreptă spre el, îndepărtând câteva ramuri.

— BB-8, îmi pare atât de rău! spuse ea.

El gânguri la ea în timp ce îl scotea de sub trunchiul căzut – fu nevoie de un mic ajutor din partea Forţei pentru a-l elibera complet. Unul dintre discurile portocalii care îi protejau camera modulară de instrumente se deschisese, expunând un canal întunecat către sistemul său motivaţional. Îşi rănise prietenul. Poe avea să fie nervos pe ea, dar nu mai nervos decât era pe ea însăşi. Micuţul droid bipăi spre ea.

— Da, BB-8, mi s-a întâmplat din nou.

El se învârti spre ea, pe jumătate întrebător, pe jumătate înţelegător.

— Nu, încă nu ştiu ce încearcă să-mi arate Forţa, dar de data asta a fost… mai rău.

Cu mult mai rău. Nespus de rău. Se uită printre copaci. Unele dintre imagini fuseseră amintiri. Ale ei, şi… ale lui Kylo Ren?

— Hai să ne întoarcem.

Poate ar trebui să-i spună Leiei ce se întâmplase. Sau poate că nu. Generalul avea destule lucruri de care să se îngrijoreze şi Rey avea nevoie ca Leia să creadă în ea, să aibă încredere. Ce ar spune Generalul dacă ar şti cum frustrarea şi furia lui Rey îi declanşau viziuni despre moarte şi putere întunecată? Avea nevoie doar de mai multă pregătire. Mai multă meditaţie în Forţă, mai mult timp petrecut în căutarea păcii pe care Leia tot încerca să o înveţe. Putea să o facă. *Trebuia* să o facă.

Dacă ar fi putut auzi voci din Forţă, cum putea Leia. Cu siguranţă Luke i-ar putea oferi unele îndrumări. În timp ce Rey şi BB-8 se apropiau de tabără, decise să încerce din nou. *Nimic nu este imposibil,* îi spuse Leia.

— Maestre Luke, spuse ea. Mă tem.

Rey aruncă o privire în jur, asigurându-se că numai BB-8 era acolo pentru a o vedea vorbind către nimeni. Rey se întinse către Forţă şi vorbi mai departe.

— Înainte *să o* simt, tu ai văzut-o. Sunt atrasă de partea întunecată. Sau poate că ea este atrasă spre mine. Nu ştiu. Oricare ar fi, este mai puternică acum şi nu pot să o îndepărtez, oricât de mult încerc... Nu o înţeleg.

BB-8 bipăi.

— Sssst, nu mă întrerupe. Maestre Luke? Cred că mă poţi auzi, am nevoie de...

BB-8 bipăi din nou, mai insistent. Ajunseră la marginea taberei.

— Serios, eşti enervant, du-te acolo, spuse Rey, indicând o pistă mare de zbor.

El făcu aşa cum îi ceruse, dar îşi ciripi indignarea.

— Acesta *este* modul în care funcţionează, contracară Rey. Există spirite ale Forţei; Luke a scris despre ele în textele Jedi. Vin atunci când ai cu adevărat nevoie.

Droidul îşi exprimă zgomotos scepticismul. Rey îl ignoră.

— Maestre Luke, încercă din nou. Am viziuni despre lucruri care mă înspăimântă. Nu vreau să pierd asta... Leia este aşa am visat că ar fi o mamă... şi prietenii mei... Nu vreau să-i dezamăgesc.

Iat-o. Cea mai mare teamă a ei. Că aceşti oameni, la care ajunsese să ţină atât de mult, ar fi dezamăgiţi de ea. Poate chiar răniţi de către ea. Fusese singură multă vreme... nu putea suporta gândul de a-i pierde, pe oricare dintre ei.

— Dar nimeni nu înţelege... cu excepţia lui Kylo Ren. Dacă fiul lui Han şi Leia a putut fi atras, putem fi cu toţii?

Un crenguţă trosni şi Rey ridică privirea. Snap Wexley şi Rose Tico veneau spre ea, cu feţe întrebătoare.

— Cât de mult aţi auzit? spuse Rey.

— Despre ce? spuse Snap, nereuşind să pară nevinovat.

— Despre nimic, mormăi Rey.

Expresia lui Rose se înmuie de empatie. Comandantul Corpului de Inginerie avea o calitate dezarmantă. Ori de câte ori îi vorbea, Rey abia era în stare să nu-i dezvăluie prietenei ei toate fricile şi grijile.

— Eşti bine? întrebă Rose.

— Da, bineînţeles, tocmai făceam...

— Chestii Jedi, termină Rose pentru ea.

— Da.

Din fericire, Rose alese să nu insiste. Spuse doar:

— Generalul vrea să te vadă.

Rey inspiră adânc. Era timpul deciziilor. Ar trebui să-i spună lui Leia despre viziunea ei întunecată sau să o păstreze pentru sine?

CAPITOLUL 2

Generalul Armitage Hux privea – de la o distanţă sigură – cum Liderul Suprem Kylo Ren şi o echipă de soldaţi din trupele de şoc tăiau o brazdă de sânge şi distrugere printre pateticii colonişti de pe Mustafar. Se luptau prin pădurile sumbre ale Corvax Fen, unul dintre puţinele petice ale acestui peisaj infernal al planetei de lavă care era suficient de rece pentru a susţine viaţa autohtonă, dacă o puteai numi *viaţă*. Copacii sterpi creşteau într-o mlaştină nocivă, iar aerul era neclar de atâta ceaţă. Coloniştii barbari nu reuşeau să ducă o luptă decentă; halebardele lor arhaice şi săbiile late nu se puteau pune cu superioritatea tehnică a unui blaster bun, sau chiar, Hux trebuia să o recunoască, a unei săbii de lumină.

Ren era un instrument contondent, un câine fără minte, a cărui obsesie actuală făcea să întârzie toate planurile Primului Ordin. Generalul era pe jumătate tentat să se arunce şi el în luptă pentru a grăbi lucrurile – doar pentru a putea părăsi această planetă îngrozitoare. Sau cel puţin ar fi putut fi pe jumătate tentat dacă abilităţile sale nu ar fi fost mai bine folosite în altă parte. Era mai bine ca Ren să facă toată munca murdară; Hux era prea valoros pentru a risca.

— Este aproape plăcut să-l urmăreşti, medită Generalul Loial Pryde lângă el.

Bătrânul avea ochi albaştri aroganţi şi părul cu un început de chelie părea imun la transpiraţie, chiar într-o climă de iad ca asta.

— Nu crezi?

Hux refuză să-i răspundă, deoarece adevărata frumuseţe izvora din disciplină, din *ordine.* Aşa că, aproape împotriva voinţei sale, se trezi fascinat când Ren înfruntă direct atacul unui barbar, cu mantia fluturând şi ceaţa învârtindu-se în jurul său. Strălucirea sabiei de lumină îi evidenţia ocazional cicatricea de pe obraz, făcând-o să arate de parcă un fir de lavă strălucitoare îi tăia chipul. Părea ca de vis, sau poate un coşmar, cum Liderul Suprem şi implânta garda încrucişată în abdomenul atacatorului, îl ridica de la pământ şi îl răsturna pe spate. Kylo Ren nu-i acordă duşmanului căzut nicio privire, pur şi simplu se grăbi înainte, în pădure, cautând următoarea victimă.

Dar nu mai rămăsese nimeni. Cadavrele murdăreau pământul, puţin mai întunecate decât peisajul înconjurător. Aerul mirosea a ozon şi vegetaţie arsă. Totul era straniu de tăcut, în timp ce Ren privea în jur, potolindu-şi respiraţia. Chiar şi de la distanţă, Hux putea să-i simtă dezamăgirea că nu mai avea pe cine să omoare, că nu mai rămăsese nimeni pe care să-şi verse furia rămasă.

Kylo Ren se adună şi se îndepărtă în pădure, cu umerii arătând hotărâre, cu sabia de lumină încă aprinsă. Obiectul misterios după care venise – îi târâse pe ei toţi de-a lungul galaxiei – era aproape să intre în posesia lui.

— A înnebunit, spuse Generalul Hux şi dispreţul din voce era evident chiar şi pentru propriile urechi. Flăcările rebeliunii ard de-a lungul galaxiei, iar Ren aleargă după o *fantomă.*

— Nu, răspunse încet, dar ferm, Generalul Loial Pryde. *Cineva* a fost în spatele acelei transmisiuni. Şi Liderul Ren nu i se va supune nimănui.

Hux îşi îngustă ochii. Ren i se va supune cu siguranţă cuiva, într-o zi. Pur şi simplu nu îşi dădea încă seama.

* * *

Kylo Ren nu arăta milă faţă de nimeni şi nimic, dar avea o apreciere invidioasă pentru lucrurile care se străduiau să supravieţuiască. Deşi cel mai apropiat flux de lavă se afla la mulţi kilometri distanţă, aerul trebuia să fie prea cald, prea plin de chimicale, pentru ca viaţa să poată prospera cu adevărat. Când aterizaseră, Hux proclamase planeta ca fiind un *infern dezolant* şi Kylo nu se deranjase să-l corecteze. Adevărul era că Mustafar era plin de viaţă – toate erau legate prin Forţă. Ca acei adepţi nenorociţi pe care tocmai îi ucisese, care fuseseră obsedaţi de protejarea moştenirii lui Vader. Sau această pădure de copaci de fier răsuciţi pe care se adepţii străduiau să îi cultive. Sau chiar organismele extremofile[1] care înotau în fluxurile de lavă. Toate fragile dar hotărâte, mutilate dar neîmblânzite.

Nu era de mirare că bunicul său alesese acest loc drept casă.

---

[1] Organisme extremofile – organisme care se dezvoltă într-un mediu de viaţă extrem.

Kylo se plimba printre copaci, cu sabia de lumină încă aprinsă. Reaua voinţă se întindea în faţa lui, împreună cu întunericul care nu avea nimic de-a face cu ciclul zi-noapte al planetei. Dar nu de asta îşi păstrase arma pregătită. Refuza să o lase deoparte pentru că, pentru scurt timp, în timp ce-i măcelărea pe mustafari, o simţise *pe ea.* Urmărindu-l. Acum ţinea garda ridicată şi avea să rămână aşa până când găsea ceea ce căuta.

Printr-un acord reciproc tăcut, soldaţii din trupele de şoc care îl însoţiseră, refuzară să-l urmeze prin pădure, dar asta îi convenea. Prefera să fie singur pentru ceea ce avea de făcut.

După câţiva paşi în plus, pământul deveni saturat cu apă. Ceaţa se îngroşă. Un pleoscăit slab îi indică faptul că prezenţa lui fusese observată. În cele din urmă, copacii se terminară într-un lac mic, cu apă sălcie, mărginit pe toate părţile de pădure şi de portuberanţe negre, mari ca nişte bolovani, care ieşeau din pământ în unghiuri ciudate. Nu, nu bolovani, remarcă el după o privire mai atentă, ci mai degrabă rămăşiţe distruse ale castelului lui Darth Vader.

O peliculă uleioasă aluneca pe suprafaţa nemişcată a lacului. Dar când Kylo se apropie, apa se învolbură în centru, trimiţând valuri minuscule să i se lovească de cizme. Apăru un uriaş, o creatură fără păr, care strălucea de umezeală, cu bucăţi din grohotişul lacului prinse de pielea lui bolnăvicioasă. Avea ochii strâns închişi, dar încă putea vedea într-un anumit fel, pentru că, prins de masivul cap chel şi de un umăr, era o a doua creatură cu tentacule lungi ca de păianjen. Cei doi trăiau în simbioză. Kylo simţea durerea uriaşului, de parcă ar fi fost un sclav al păianjenului care era agăţat de el. Cu toate acestea, niciunul nu putea supravieţui singur.

Creatura păianjen vorbi.

— Eu sunt Ochiul lui Webbish Bog. Ştiu ce cauţi.

— Mi-l vei da, spuse Kylo.

Ochiul îşi clătină capul, făcând un zgomot de scârţâit straniu. Lui Kylo îi trebui o clipă pentru a-şi da seama că creatura râdea de el.

— Nu-i nevoie de asta, spuse Ochiul. Chiar crezi că stăpânul meu l-ar fi lăsat în grija unuia care poate fi influenţat de un truc al Forţei?

Nu, presupuse că nu.

— Îl cauţi de ceva vreme, nu? Trebuie să te avertizez că planeta noastră în flăcări arde amăgirea. Dacă mergi pe această cale, îţi vei întâlni sinele adevărat.

Kylo devenea nerăbdător. Îl privi în tăcere.

— Bine, spuse creatura, parcă dezamăgită de Kylo că nu-i îngăduia ceremonia. În conformitate cu dorinţa Lordului Vader, mi-ai învins protectorii şi l-ai câştigat. *Navigatorul* lui.

Uriaşul orb de sub Ochi îşi ridică mâna enormă din apă şi arătă spre o insulă mică de pe lac. Pe ea era o structură din piatră, ca un altar. Kylo îşi opri sabia de lumină şi o agăţă de centură. Se năpusti în lacul puţin adânc, udându-şi cizmele şi mantia. Apa era caldă, iar pământul de sub apă era nămol care îi înghiţea picioarele. El ignoră toate astea, întinzând mâna spre obiectul piramidal. Îi încăpea lejer în mână, greu şi fierbinte, şi îl privi un moment, pierdut în strălucirea sa roşie. Părţile laterale erau din sticlă gravată, prinse într-o ramă din răşină de un cenuşiu profund. Lumina stacojie din interior părea să pulseze slab. Ren parcursese un drum lung pentru asta şi totuşi ezită, privind piramida cu neîncredere.

— Te va ghida prin Regiunile Necunoscute, spuse Ochiul. Către lumea ascunsă a Exegolului. Către *el.*

Oricine ar fi fost *el*. Transmisiunea care pretindea a fi de la Palpatine ajunsese în colţurile cele mai îndepărtate ale galaxiei. Kylo o memorase:

În sfârşit, munca de generaţii este completă. Marea eroare este corectată. Ziua biruinţei este la îndemână. Ziua răzbunării. Ziua Sith.

Nu era sigur ce să creadă despre asta, dar era o presupunere corectă că Kylo nu era singurul care căuta răspunsuri. Alţii vor urma aceeaşi cale şi vor veni, mai devreme sau mai târziu, pe Mustafar, căutând chiar acest obiect.

Deci, cu siguranţă, bunicul său nu l-ar fi făcut să fie mai greu de găsit? Acei adepţi au fost prea uşor de omorât. Această creatură a fost prea uşor de convins. Totuşi, el era moştenitorul lui Vader. Obiectul îi aparţinea.

Acum, că îl privea de aproape, gravurile de pe sticlă se conturau în tipare. Diagrame stelare. Marcatori de aliniere. Ceva se agită în el, adânc, sugerând cunoştinţe şi putere străveche, şi el simţi un val de triumf. Merita totul – devierea navelor, trimiterea spionilor, urmărirea înregistrărilor vechi, îndurarea

dezaprobării îngâmfate a idiotului de Hux – totul pentru a găsi acest obiect. Kylo ridică privirea şi fu uimit să descopere că Ochiul lui Webbish Bog dispăruse, strecurându-se sub suprafaţa lacului atât de nemişcată ca şi cum nu trăia nimic în el.

Cât timp privise piramida?

Kylo Ren nu mai pierdu timpul. Sângele uscat îi irita pielea de pe faţă, iar cizmele şi mantia îi erau ude de la apa lacului, dar în loc să se întoarcă la nava sa principală, *Statornicul,* el îi trimise pe toţi înapoi la îndatoririle obişnuite şi sări în TIE-ul său whisper modificat[2] pentru a parcurge singur următoarea parte a călătoriei.

Nimeni nu protestă.

Conectă piramida la navicomputerul său, ataşând senzori în locurile indicate în gravurile din sticlă. Interfaţa de navigare se aprinse de informaţii noi, dar emise şi un avertisment. Căci aceste coordonate îl duceau dincolo de Ţinuturile Vestice, în Regiunile Necunoscute. Kylo şterse avertismentul şi sări cu TIE-ul în hiperspaţiu. Stelele deveniră linii de materie.

Regiunile Necunoscute rămăseseră necartografiate din cauza reţelei haotice de anomalii care creau o barieră aproape de nepătruns; doar cei mai nebuni sau mai disperaţi se aventuraseră acolo – infractori, refugiaţi şi, dacă datele erau adevărate, rămăşiţele vechii flote imperiale care refuzaseră să accepte guvernarea Noii Republici.

Fuseseră descoperite câteva planete, dar populaţia lor rămăsese mică şi comerţul lor cu restul galaxiei fusese înăbuşit de riscul navigaţional. Sithii şi Jedii găsiseră drumuri către lumi şi mai periculoase, mai ascunse – sau cam aşa spuneau legendele – şi coordonatele specifice de salt, mapate cu atenţie,

---

[2] Interceptorul modificat TIE/wi, cunoscut şi ca TIE whisper (şoaptă) sau pur şi simplu whisper, era o navă de luptă făcută după specificaţiile exacte ale lui Kylo Ren. Ca atare, avea viteză, autonomie şi putere de foc mai mare decât modelul standard. La fel ca alte nave din linia TIE, avea două motoare cu ioni şi aripi colectoare solare, similare ca aspect cu cele ale navei anterioare a lui Ren, luptătorul TIE/vn de superioritate spaţială. Avea patru tunuri laser în vârful fiecărei aripi, cinci tunuri grele între cei doi colectori solari principali de pe fiecare aripă şi o turelă de arme cu impulsuri magnetice şi lasere puternice. În plus, avea habitaclu rotund şi antenă în spate. Era, de asemenea, echipat cu tehnologie de derutare a senzorilor, care îi permitea un anumit grad de camuflaj.

necesare pentru a naviga în siguranţă prin anomalii erau printre cele mai bine păzite secrete ale lor.

Călătoria merita riscul. Era cineva acolo, pretinzând că este însuşi Împăratul şi Kylo putea deja să simtă valuri de îndoială în Primul Ordin. După tot ce făcuse, după tot ce sacrificase pentru a deveni Lider Suprem, cine ar *îndrăzni* să-l provoace acum?

Dar ceea ce îl umplea de o furie absolut incandescentă era gândul că Snoke – stăpânul său, cel care îl îndepărtase de lumina înşelătoare, cel pe care îl considerase mai presus de toţi ceilalţi – fusese marioneta cuiva în tot acest timp. Kylo se săturase de stăpâni. El nu va mai fi lacheul nimănui. Va distruge pe oricine – orice – va găsi în Regiunile Necunoscute. Nimeni nu va mai pune la îndoială dreptul său de a stăpâni.

Iar Vader îi lăsase un ghid, o busolă.

TIE-ul ieşi din hiperspaţiu într-o zonă dură; se simţea ca şi cum zbura prin pietriş. Verifică de două ori navigaţia... TIE-ul era pe drumul bun. Trebuia să aibă încredere că *navigatorul* lui Vader îl va conduce pe drumul corect.

Şi asta, şi Forţa. Kylo Ren adună toată furia şi frustrarea din ultimele zile şi strânse manşa cu o concentrare rece. Odată ce zborul se stabiliză, îşi trimise TIE-ul către următorul set de coordonate. De data aceasta, în loc de liniile de stele ale hiperspaţiului, nava sa intră într-o plasă roşie strălucitoare de vrăji. Auzise poveşti despre Zona Fagurelui Roşu[3] de spaţiu exotic – unii o numiseră Reţeaua de Sânge, iar alţii Mâncătorul de Nave – dar până acum nu fusese sigur dacă să-l creadă pe vreunul dintre ei. Era unul dintre puţinele pasaje sigure cunoscute prin anomaliile Regiunilor Necunoscute, dar părea malefic şi furios, iar indicatorul senzorilor de pe consola lui strălucea sălbatic, nesigur cum să interpreteze asta.

Cei mai mulţi piloţi, atunci când călătoreau prin hiperspaţiu, foloseau timpul pentru a se destinde, a face unele verificări şi reparaţii, sau chiar pentru a dormi. Dar Kylo nu îndrăznea să lase garda jos. Trebuia să fie pregătit pentru orice. În afară de asta, în timp ce căuta *navigatorul* lui Vader, auzise şoapte cum că timpul şi distanţele deveniseră aproape lipsite de

---

[3] Zona Fagurelui Roşu (Red Honeycomb Zone) – era un pasaj sigur prin Bariera Galactică, o reţea haotică de anomalii care împiedica călătoria prin Regiunile Necunoscute ale galaxiei.

sens în spaţiul exotic. Nu avea idee exact când va reveni în spaţiul real sau ce îl va aştepta când o va face.

Părea de parcă trecuse doar puţin timp înainte ca TIE-ul să iasă din zona roşie şi să încetinească. Kylo fu pregătit să atace sau să evite, dar se trezi că se apropia perfect normal, cu planeta Exegol ivindu-se în faţa lui. Din spaţiu, părea moartă şi cenuşie, învăluită de furtuni masive întunecate. În timp ce se apropia, norii fură străbătuţi de fulgere lumină. Urma să fie o coborâre dură.

* * *

Kylo Ren se îndepărtă de TIE-ul său, peste imensa suprafaţă crăpată. Intrarea fusese dificilă, dar aterizarea – uşoară. Întreaga suprafaţă a planetei era o zonă de aterizare – plată şi goală. Întinzându-se cu Forţa, putu detecta în apropiere o cantitate moderată de viaţă – cea mai mare parte fiind adânc sub suprafaţă – dar această planetă făcea ca Mustafar să pară o grădină luxuriantă prin comparaţie.

Aerul era neclar şi fierbinte şi uscat şi fulgerele străbăteau cerul cu o furie neîntreruptă. Cizma lui distruse un mic copac din siliciu, acolo unde fulgerul transformase pietrişul şi nisipul într-o tumoare ramificată de sticlă. Se gândi îngrijorat la TIE-ul său, expus în acest peisaj steril şi îşi dădu seama că trebuia să se adăpostească rapid. Atmosfera planetei nu oferea prea multă vizibilitate, aşa că nu văzu citadela până când nu fu aproape să se lovească de ea; se ridica deasupra terenului sterp – un edificiu feroce din piatră care se înălţa îndeajuns de sus încât vârful său să fie aproape pierdut în ceaţă. Îşi aprinse sabia de lumină.

Kylo nu avu nevoie să vadă intrarea pentru a şti unde se afla, pentru că putea să simtă cum îl chema, cum îl întâmpina. Nu era primirea moale, caldă, a locuinţei sau a siguranţei, ci mai degrabă una de cucerire şi nevoie. Îl înţepa pielea. Forţa era puternică aici, dar era diferită. Pervertită, putredă, parcă filtrată prin miasma degradării. Îşi reaminti că lucrurile noi apăreau din vechile degradări.

Fulgerul trosni în golul dintre pământ şi edificiu. Spaţiul era suficient de înalt pentru ca el să meargă fără probleme. Simţi greutatea structurii masive în timp ce mergea pe

dedesubt, având încredere că nu avea să cadă şi să-l zdrobească.

Era nevoie de putere pentru a crea ceva atât de uimitor. Acea putere va fi a lui.

Paşii lui Kylo răsunau şi tavanul de piatră goală părea roşu în lumina lamei sale. Ceva zăngăni, ca un mecanism gigantic care se deplasează. Dintr-o dată, zona pe care stătea se separă de podea, devenind un disc plutitor care îl cobora către adâncurile citadelei. În timp ce cobora, se trezi captivat de peretele dinaintea sa, care era sculptat cu chipuri colosale din piatră, toate redate cu detalii amănunţite. Lanţuri de fier masive atârnau din tavan, ca şi cum ar fi ancorat statuile în loc. Ceva întunecat şi inevitabil se răscoli în el şi înţelese că vedea un monument. Atâta istorie şi amintiri adunate toate într-un singur loc, şi el era prins între reverenţă şi furie. Aceasta era moştenirea lui; o ştia la fel cum ştia senzaţia sabiei de lumină în mâna sa. Dar monumentele păstrau trecutul şi dacă recent învăţase ceva, era că trecutul trebuia să moară. Discul se opri uşor într-un spaţiu vast care amintea de o catedrală. Feţele din piatră erau acum deasupra lui, încununând statui enorme ale lorzilor antici. La picioarele lui, abisuri întunecate brăzdau prin podea şi Kylo nu le putu măsura adâncimea. Prăpăstiile trosneau de fulgere, arzândui ochii, ca şi cum o parte din cerul planetei fusese prins în scoarţa sa.

Nu era singur. În umbră se mişcau siluete mici şi gheboşate. Nu erau periculoase – nu încă, cel puţin – aşa cum îşi vedeau de munca pe care o aveau de făcut. Purtau haine negre, învechite, iar feţele le erau învăluite în bandaje.

— În sfârşit, se auzi o voce şi Ren se întoarse, căutându-i sursa. Era aspră şi pe jumătate mecanică, încordată parcă de durere şi totuşi sunetul reverberă în interiorul fiinţei sale. Snoke te-a antrenat bine, spuse vocea.

Kylo *ştia* acea voce. O auzise toată viaţa. Când era tânăr, fusese ca o şoaptă în vis, una pe care nu prea putea să o înţeleagă. Apoi transmisiunea Împăratului inundase galaxia şi Kylo începuse să se teamă că Palpatine supravieţuise cumva, că a lui fusese vocea şoptită care îl mângâiase, îl ghidase, îl *chinuise* atâţia ani.

— L-am ucis pe Snoke, spuse Kylo. Te voi ucide şi pe tine.

— Băiete, eu l-am creat pe Snoke. Eu am fost în fiecare voce pe care ai auzit-o vreodată în mintea ta. Vorbea încet, în mod deliberat, timbrul vocii schimbându-i-se, devenind mai întâi Snoke, apoi Vader şi oprindu-se la Palpatine. Am fost Maestrul tău de-a lungul timpului.

O siluetă începu să se materializeze înaintea sa, încă învăluită în umbră, prefigurându-se în fulgerele furioase ale prăpastiilor din jur. Se mişca ciudat, având parcă mers mecanic. Dacă nu ar fi fost puterea emanată de creatură, Kylo Ren nu ar fi fost sigur că era vie. Un fulger lumină un rezervor imens de sticlă, care conţinea trei creaturi, viaţa lichidă fiind pompată în ele prin ombilice mecanice. Îşi dădu seama cu o tresărire că toate erau aceeaşi creatură, cu pielea încreţită şi cu cap chel supradimensionat şi trăsături încremenite într-o stare de nelinişte veşnică. Erau toate Snoke. De aici apăruse Snoke. Cu toate acestea, fostul profesor al lui Kylo nu îi spusese nimic despre asta. Ce altceva mai păstrase pentru el?

Când Kylo nu răspunse, creatura în robe adăugă:

— Ştii cine sunt?

Se aplecă, ceea ce îi deranjă mâneca suficient încât Kylo să-i vadă mâna, pe jumătate putrezită, cu doar câteva degete acoperite cu o piele ca ceara de lumânare topită. Strânsoarea lui Kylo pe sabia lui de lumină se înăspri.

— Ştiu că tu ai construit Primul Ordin, răspunse el. Ştiu că nu voi fi slujitorul tău aşa cum a fost Snoke.

— Snoke. Vocea se umplu de amuzament. El nu a fost altceva decât *testul* tău*.* Ai făcut bine că l-ai distrus.

Kylo Ren era Liderul Suprem al Primului Ordin. Înainte de asta, fusese liderul Cavalerilor lui Ren. Înainte de *asta,* fusese urmaşul prezumtiv al moştenirii Skywalker şi fiul unei prinţese. Aşadar, fusese toată viaţa subiectul linguşirilor false şi al complimentelor sicofantice şi refuzase să le creadă. Atunci, şi mai ales acum.

— Cine eşti *tu* să vorbeşti despre *mine*?

Vocea se adânci, tremurând de o putere abia reţinută.

— Eu sunt cel care te-a condus aici. Care ţi-a prevăzut destinul...

Silueta se apropie. Era nespus de fragilă, trupul atârnând de un mecanism enorm care dispărea în întunericul de deasupra. Kylo mai văzuse asta înainte, în timp ce studia despre

Sith, şi din nou în timp ce cerceta indicii despre *navigatorul* lui Vader. Era un harnaşament Ommin, o coloană vertebrală mecanică purtată cândva de un străvechi rege Sith. Fără el, Împăratul nu ar putea supravieţui.

Dar Forţa însăşi contrazicea orice percepţie a fragilităţii, deoarece un nor de întuneric şi nenorocire se revărsa din creatură, împreună cu o putere cum Kylo nu mai întâlnise niciodată. Era extraordinară.

— Primul Ordin a fost doar începutul, spuse creatura. Îţi voi da cu mult mai mult.

— Mai întâi o să mori tu, spuse Kylo.

— Am mai murit înainte. Partea întunecată a Forţei este o cale spre multe aptitudini pe care unii le consideră a fi… nefireşti.

Kylo ştia că nu trebuia să-şi permită să se simtă înrudit cu creatura, dar nu nega că Jedii l-ar considera pe Kylo Ren ca fiind, de asemenea, nefiresc. O oroare. *Un monstru,* spusese recuperatoarea. Ridică vârful sabiei lui de lumină spre faţa creaturii, ceea ce îi clarifică caracteristicile. Ochii Împăratului erau acoperiţi cu orbire lăptoasă şi gâtul îi era perforat de flacoane.

Toate flacoanele erau golite de lichid, cu excepţia unuia, care era aproape terminat. Kylo privi mai îndeaproape. Mai văzuse acest aparat înainte, când studiase, copil fiind, Războaiele Clonelor. Lichidul care curgea în coşmarul viu dinaintea lui ducea o luptă pierdută pentru a ajuta carnea putredă a Împăratului.

— Ce mi-ai putea da tu? întrebă Kylo.

Împăratul Palpatine trăia, oarecum, şi Kylo putea simţi în oase că acest trup clonat adăpostea spiritul adevărat al Împăratului. Era un recipient imperfect, însă, incapabil să-i cuprindă imensa putere. Nu avea să mai supravieţuiască mult.

— Totul, spuse Palpatine. Un Nou Imperiu.

Creatura ridică mâna putredă. Kylo îl simţi afundându-se în Forţă, dar înainte să poată reacţiona, împrejurimile sale dispărură ca într-o ceaţă şi o viziune le luă locul. Un vid negru, precum spaţiul fără stele. Atunci scânteie fulgerul, dezvăluind pământul crăpat. Peisajul sterp se zgudui, apoi se spulberă. Un munte erupse la suprafaţă. Pământul şi bucăţile de solul căzură, dezvăluind o cocă metalică, dungată cu roşu. În jurul ei, mai

mulţi munţi rupseră suprafaţa, transformându-se în masive Distrugătoare Spaţiale, pe jumătate din dimensiunea Distrugătoarelor din vremea Imperiului. Erupse de asemenea şi un singur obelisc uriaş, un turn de navigaţie care să le coordoneze ascensiunea finală. Se desfăcu ca o floare metalică, expunându-şi petalele-antenă spre cerul violent. Se ridicară mai multe nave – şi din ce în ce mai multe – până când în atmosferă pluteau zeci de mii.

— Discipolii mei au muncit timp de o generaţie, spuse Împăratul Palpatine, cu vocea lui întunecată şi adâncă.

Inima lui Kylo alerga. Atâta putere. Un *câmp* de Distrugătoare. Cea mai mare flotă pe care o cunoscuse galaxia vreodată. Zvonurile erau *toate* adevărate. Exegol era o lume populată de Sithul Veşnic, iar adevărat credincioşii părţii întunecate a Forţei îşi consacrară viaţa *acestuia*.

— Au construit o flotă care va pune capăt răzvrătirilor galactice o dată pentru totdeauna.

Viziunea se schimbă iute, înlocuită cu sute de mii de soldaţi din trupele de şoc, strălucind în armuri stacojii. Marşul răsunător îi umplu urechile şi odată cu el apăru o slabă aluzie a unui parfum pe care îl recunoscu... sânge ars de blaster.

Cu un efort extraordinar, Kylo lăsă viziunea deoparte. Tot văzuse că va fi al lui. Dar nu era un prost. Nimic nu era chiar atât de uşor.

Niciun Sith nu renunţa de bunăvoie la tron.

— Puterea Ultimului Ordin va fi gata în curând, continuă Împăratul, cu vocea neobişnuit de convingătoare. Va fi a ta dacă faci aşa cum îţi cer eu. Ucide-o pe fată.

Kylo nu avea nicio îndoială cu privire la cine se referea Împăratul.

— Pune capăt Ordinului Jedi. Şi devino ceea ce bunicul tău Vader n-a putut. Vei conduce întreaga galaxie ca nou Împărat.

Respiraţia lui deveni un şuierat mecanic, apoi se opri complet. Creaturile în robe se grăbiră spre el şi ajustară maşinile prinse de corpul său. Una înlocui rapid un filtru la capătul unui tub. O alta folosi o seringă pentru a introduce un aditiv în lichidul regenerator rămas. Kylo îi privea cu interes detaşat, încercând să aprecieze punctele tari şi vulnerabilităţile creaturii.

În cele din urmă, discursul reveni.

— După cum vezi, trebuie să acţionezi acum. Înainte să-mi dau ultima suflare.

Kylo simţi înşelăciunea din cuvintele sale, dar şi adevărul.

— Dacă nu o fac? spuse el provocator.

— Atunci fata va deveni Jedi. Primul Ordin va cădea. Şi tu vei muri.

Nu era nicio înşelăciune de data asta; numai adevăr.

— Ai simţit deja asta, adăugă creatura.

Kylo încercase să o întoarcă odată. Al doilea cel mai mare eşec al său, că nu putuse să o convingă pe Rey să i se alăture.

— Dar fii atent. Fata simte o agitaţie, că nu este cine crede ea că este.

Ochii lui Kylo se îngustară. În cele din urmă, îşi coborî sabia de lumină.

Îi văzuse părinţii într-o viziune, un cuplu sărac şi înspăimântat, trăind o existenţă săracă, supravieţuind la limita disperarii. Nu minţise când îi spusese că erau nimicuri, nişte nimeni.

Dar viziunile Forţei erau pline de adevăruri complicate şi realităţi potenţiale. Poate că îi scăpase ceva. Adunând toată puterea Forţei pe care o putea aduna, Kylo Ren întrebă:

— Cine este?

Rămăşiţa putredă a Împăratului Palpatine zâmbi.

CAPITOLUL 3

Rey îi spuse lui Leia până la urmă – cel puţin o parte – şi era atât de bucuroasă că o făcuse. Generalul credea că viziunea ei ar fi putut avea legătură cu transmisia misterioasă provenită din Regiunile Necunoscute, care era suficient de importantă încât să o trimită pentru a o confirma, odată ce se întorcea *Şoimul*. Oricum, Leia se gândea la asta. Chiar dacă amândouă ştiau că Rey nu era pregătită să părăsească instruirea.

Deci, Rey îngenunche pe pământ, lângă bancul de lucru, pentru a împacheta. Leia şi BB-8 o urmăreau cum îndesa în geantă raţii şi provizii. Mai ales raţii. Prietenii ei din *Rezistenţă* se plângeau întotdeauna de mâncare, spunând că este fără gust şi nesatisfăcătoare, dar Rey nu avea habar despre ce vorbeau. Nu mâncase niciodată în viaţa ei atât de bine sau atât de des. Păstra întotdeauna câteva pachete de nutrienţi ascunse sub patul ei. Pentru orice eventualitate. Privi sabia de lumină neterminată de pe bancul de lucru. Nu era gata încă, şi cea pe care o reparase cu atenţie – a lui Luke – nu îi aparţinea. Deci, bastonul ei va trebui să fie suficient ca armă. Ceea ce era bine. Îl folosise pe Jakku ani de zile. De fapt, într-o zi, când va stăpâni această artă de a face săbii de lumină, s-ar putea să proiecteze una pe care să o simtă în mână mai degrabă ca un baston. Familiară şi robustă. Cu două lame. Poate cu o articulaţie la mijloc pentru portabilitate. Învăţase multe despre săbiile de lumină, când o reconstruise pe a lui Luke. Textele lui Jedi ofereau câteva îndrumări – cum ar fi modul de reparare a cristalului kyber – şi experienţa ei de a construi instrumente de folosinţă zilnică din piese recuperate asigurase restul. Rey era încrezătoare că până la urmă o va termina, chiar dacă nu era nimeni care să o înveţe ce să facă.

— Ştii de unde a venit viziunea? întrebă Leia în timp ce Rey înghesuia încă un baton de suplimente în geantă.

— Aş vrea să ştiu… Dar nu pot spune ce a fost viziunea. A fost…

Nu-şi găsea cuvintele. Cum să descrie ceva atât de intens? Atât de ciudat de personal? Rey îşi ridică geanta şi se îndreptă spre Leia, evitând cu grijă linia electrică ce şerpuia pe pământul gol. Baza lor de pe Ajan Kloss abia era încropită. Consolele erau

afară, expuse la intemperii. O peşteră masivă oferea adăpost pentru dormit şi un vechi spărgător de blocadă rebel numit *Tantive IV* – în prezent reţinut la sol în timp ce aştepta piese de schimb – servea drept cameră de comandă pentru Leia, precum şi ca centru de comunicaţii. Rey, ca mulţi alţi luptători din *Rezistenţă*, alesese să doarmă pe un pat ascuns de peretele verde al junglei de lângă intrare. Un dulap, un banc de lucru şi o mulţime de pământ completa zona ei personală. Totuşi, era mai bine decât nisip. De altfel, îi plăcea să doarmă în aer liber, subconştientul ei monitorizând constant ceea ce se întâmpla în jurul ei. Era o amintire că făcea parte din ceva. Că nu mai era singură.

— Ascult, o încurajă Leia.

— N-am finalizat antrenamentul. Am lăsat viziunile să mă distragă. Nu mă simt eu însămi... Ştiu cum pare... Pare că aş căuta scuze.

Ochii lui Leia se îngustară.

— Nu-mi spune cum par lucrurile. Spune-mi cum sunt.

Poate că încercarea de a-i spune lui Leia despre viziunea ei era până la urmă o greşeală.

— Cred că sunt doar obosită, asta-i tot.

Leia îi aruncă o privire care o făcu să se simtă cea mai slabă mincinoasă care fusese vreodată prinsă minţind.

Rey fu uşurată să fie întreruptă de vocea Locotenentului Connix.

— Doamnă General?

Leia privi într-o parte. Kaydel Connix îşi purta părul împletit, înfăşurat în jurul capului ca o coroană – la fel ca Leia. Multe tinere făceau asta, dar Rey era dispusă să parieze că Leia nu observase că coafura ei Alderaaniană începuse să fie o modă.

— *Şoimul* încă nu a ajuns, spuse Connix. Comandantul cere îndrumări.

Generalul va trebui să se ocupe de asta, aşa că Rey apucă sabia de lumină a lui Luke şi i-o înmână. Întotdeauna îi dădea sabia de lumină lui Leia. Generalul spusese că s-ar putea să i-o dea lui Rey într-o zi, dar Rey ştia cât de greu îi va fi. Sabia de lumină era singurul lucru pe care Leia îl avea de la fratele ei.

— Voi merita sabia fratelui tău, îi spuse Rey. Într-o zi.

BB-8 bipăi o întrebare care o făcu pe Rey să zâmbească.

— Nu, nu o poţi face în locul meu.

— Niciodată să nu subestimezi un droid, spuse Leia cu o urmă de zâmbet.

Apoi se îndepărtă după Connix, cu sabia de lumină a lui Luke în mână.

— Da, Maestră, murmură Rey în spatele ei.

BB-8 fluieră la Rey, iar ea îngenunche în faţa lui.

— Am încercat, spuse ea în şoaptă. Dar... nu i-am putut spune întreg adevărul. Cine ştie ce ar crede dacă aş face-o?

Rey încercase. Cu adevărat. Deschisese gura, dar cuvintele îi rămăseseră în gât. Cum să spui ceva atât de oribil cu voce tare? BB-8 fluieră din nou, ceva mai insistent.

— Nu, *ţie îţi spun* totul. Hai să te reparăm.

Rey se îndrepta prin bază spre zona mecanicului. O va căuta mai întâi pe Rose. Dacă Rose nu era disponibilă, îl va repara ea însăşi pe BB-8, atât timp cât putea pune mâna pe piesele potrivite. BB-8 se rostogoli după ea, ciripind trist.

— Oh, nu-ţi face griji pentru ei. S-au dus doar după piese. Sunt sigură că prietenii noştri sunt în regulă.

* * *

Nu erau bine. Poe se pregăti pentru următoarea lovitură. Pierdeau, soldaţii lor erau zdrobiţi de atacuri violente, iar adversarul se bucura pe faţă. Îi plăcea să-i vadă suferind. Le aruncă o privire vicleană când începu o mutare... apoi se răzgândi.

— Ai de gând să muţi odată? îi spus Poe lui Chewbacca, în timp ce Wookieeul studia masa de holoşah.

Erau aşezaţi în jurul mesei, Chewie pe o parte, Poe şi Finn pe cealaltă. Era un drum lung cu *Şoimul* până la Colonia Sinta Glacier şi trebuiau să-şi petreacă timpul cumva. Ăsta era cel de-al treilea joc. În ultima misiune, jucaseră două jocuri. Înainte de asta... ei bine, Poe pierduse numărul.

— Nu poate să ne bată de fiecare dată, spuse Finn.

— Se pare că poate, mormăi Poe.

Ochii lui Finn se îngustară.

— Cum o face?

— O face pentru că trişează, spuse Poe.

Chewie răcni.

— Glumesc! spuse Poe, cu mâinile ridicate. Ai 250 de ani. E logic să fii mai bun ca noi.

— Mută odată, spuse Finn.

Şoimul bipăi, indicând faptul că se apropiau de destinaţie. Chewbacca se ridică de pe masa holoşah, gemând insistent.

— Sigur că nu o vom opri, spuse Poe, încercând apar jignit.

— Nu-ţi fă griji, îl asigură Finn pe Wookiee.

Chewie plecă spre cabina de pilotaj. Când nu mai putu auzi, Poe murmură:

— Trişează.

— Categoric, fu de acord Finn.

Amândoi se ridicară în acelaşi timp şi opriră masa de joc. Poe îl urmă pe Chewie, trecând de R2-D2 şi Klaud în drumul său spre cabina de pilotaj.

— Klaud, sper că ai reparat scurtcircuitul, spuse Poe.

Încercaseră să remedieze un scurtcircuit care îşi făcea de cap prin electronica *Şoimului* încă de la ultima lor misiune. Poe habar n-avea ce specie era Klaud sau de unde provenea, şi crezuse că Generalul Leia îşi pierduse minţile când îl atribuise echipei de mecanici a lui Rose. În primul rând, nu avea braţe; de fapt, Poe se gândea că arăta ca un melc uriaş cu aripioare. În al doilea rând, vorbea o limbă pe care o înţelegeau numai droizii. Dar se dovedise a fi o decizie bună, deoarece Klaud putea manipula ocazional obiecte cu antenele lui prehensile şi mintea lui ageră se descurca cu problemele mecanice. El şi R2-D2 lucrau bine împreună.

Poe ajunse în cabina de pilotaj chiar când *Şoimul* ieşea din hiperspaţiu în faţa unui asteroid masiv, muntos, făcut din gheaţă. Dând din cap spre Chewie, se lăsă pe scaunul pilotului. Putea vedea pe fereastra cabinei originea de cometă a asteroidului în suprafaţa neuniformă, în modul în care gazul se ridica precum ceaţa. Părea mic, prăpăstiile sale părând doar crăpături pe un bulgăre de spaţiu alb strălucitor. După cum sperase, *Şoimul* nu detectă niciun semn de urmărire. Poe îndreptă cargobotul spre punctul de întâlnire şi coborî spre colonia minieră.

* * *

Finn trecu de intrarea în cabină şi se îndreptă spre trapa de sus pentru a pregăti preluarea. Dacă te luai după scânteile care zburau din panoul pe care îl repara Klaud, au avut noroc în ultima lor misiune. Dacă *Şoimul* ar mai fi primit încă o lovitură, ar fi fost o grămadă de resturi arzânde. Poate că n-a fost noroc. El, Poe şi Chewie formau o echipă bună. O echipă grozavă, în rarele ocazii în care îi însoţea Rey. Dar Rey avea acum de făcut lucruri mai importante. *Chestii* cu Forţa pe care Finn făcea tot posibilul să le înţeleagă. Văzuse ce putea face Rey, simţise cât de importantă era pentru cauza lor. Dar trebuia să recunoască: când el era aici, iar ea pe Ajan Kloss, îi era dor de ea.

Poe duse *Şoimul* prin tunelurile de gheaţă ale lui Sinta, unde vaporii de apă şi procesele de minerit creaseră un pic de atmosferă. Nava se simţea nesigură sub picioarele lui Finn, ca şi cum ar fi fost o coadă de peşte. Nu din vina lui Poe, era sigur. Astfel de asteroizi erau dificili. *Şoimul* se opri clătinându-se.

— Deschid portalul! îi strigă Finn lui Poe.

Finn lovi butonul de deschidere şi trapa rotundă de deasupra lui dezvălui un coridor îngheţat, un val de aer rece, umed şi chipul galben-verzui al unui Ovissian cu un rânjet larg, de la un corn la altul.

— Boolio! spuse Finn.

Boolio era un supraveghetor de mină care vindea de luni de zile surplusul de minerale către transportoarele prietenilor *Rezistenţei*. Finn însuşi ridicase livrările de două ori.

— Ce este aşa important? Ai regulatorul?

Leia avea disperată nevoie de regulator pentru a aduce din nou *Tantive IV* în vârf de formă de zbor, dar aceste piese de tip vechi erau greu de obţinut şi aceasta era una dintre puţinele pe care reuşiseră să le găsească. Era şi cea mai ieftină.

Boolio clătină din cap.

— Nicidecum, spuse el. Avem un nou aliat. Un spion din Primul Ordin!

Finn căscă gura.

— Cine este?

— Nu ştiu, dar ştirile sunt proaste. Transferă mesajul spionului către droidul vostru! spuse Boolio, uitând deja de regulator.

Boolio aruncă un cablu de date. Finn îl prinse.

— Ai măcar vreo idee cine...

— Nu a spus. Dar cineva a lăsat în biroul meu un fişier de date după ultima inspecţie a Primului Ordin.

Se uită înapoi peste umăr nervos.

Finn făcu un gest către R2-D2, care rulă spre el. Înseră cablul în baza de date a droidului. În tot acest timp, mintea lui alerga. Acesta era motivul pentru care Boolio insistase ca ei să străbată galaxia pentru regulator. Acesta este motivul pentru care le spusese că era urgent, că nu va dura mult. Era o piesă rară, desigur, aproape antică. Dar urgenţa lui Boolio părea excesivă, mai ales în raport cu preţul scăzut pe care îl cerea. Acum totul avea sens. Primise cumva un mesaj de la un spion din Primul Ordin. Şi ca simplu supraveghetor de mină, el nu avea acces la o frecvenţă sigură. Singura lui alegere a fost să îi atragă aici personal prin promiterea unei piese care nu exista cu adevărat.

— Vă rog să vă grăbiţi, spuse Boolio. Dacă au ştiut să-mi lase mesajul, atunci cineva din Primul Ordin ştie că sunt în contact cu *Rezistenţa*.

Ceea ce însemna că Primul Ordin se putea întoarce în orice moment. Finn se trezi că-şi lovea lateralul coapsei, parcă dorind să grăbească transferul. Tehnologie veche, timp puţin... Cine ştie cât de bun era cablul de date? S-ar putea să aştepte ore întregi...

* * *

Poe se ghemuise pe scaunul pilotului. Nu înţelegea de ce îi trebuia atât de mult lui Finn. Trebuiau să recupereze o piesă, să îl plătească pe Boolio, apoi să plece naibii de aici. Asta era tot. Senzorul *Şoimului* bipăi agresiv, ridicându-l pe Poe în scaun. Se uită la consolă. Citea corect? Douăzeci şi ceva de obiecte se apropiau din toate direcţiile. TIE-uri, dacă te luai după dimensiune şi viteză.

— Finn! Suntem gata să fim prăjiţi!

Începu să lovească întrerupătoare, pregătind *Şoimul* pentru o ieşire la cald.

— E aproape gata! strigă Finn înapoi.

Haide mai repede, gândi Poe în timp ce căuta modalităţi de ieşire din capcană. Opţiunile erau limitate şi scădeau cu fiecare secundă.

Cât de greu era, mai exact, să iei o singură piesă înlocuitoare?

* * *

R2-D2 semnală că transferul era complet. Finn scoase cablul din baza de date a droidului. Boolio îl trase repede, cu mâna, spunând:

— M-au găsit. Acum plecaţi!

— Cum să vă mulţumim? întrebă Finn.

Aduseseră, la insistenţa lui Leia, bani ce nu puteau fi urmăriţi. *Rezistenţa* avea reputaţia că plătea corect şi nu punea niciodată pe cineva în pericol. Dar nu ar fi fost suficient pentru o tranzacţie cu informaţii despre Primului Ordin.

— Câştigaţi războiul! spuse Boolio, apoi trânti trapa...

* * *

... chiar în timp ce Finn auzea sunetele familiare de apropiere ale vânătorilor TIE. Trecu pe lângă R2-D2 şi Klaud şi dădu buzna în cabina de pilotaj.

— Am veşti proaste! îi spuse lui Poe.

— Eu am şi mai proaste, spuse Poe. Du-te în turelă!

Finn se năpusti spre arme.

* * *

Poe manevră *Şoimul* prin prăpăstiile vaste din Colonia Sinta Glacier. Gheaţa albastră-neagră trecea neclară pe lângă ei, întreruptă ocazional de utilaje masive. Prăpăstiile îi testau limitele abilităţilor, dar îi ofereau şi o oportunitate. TIE-urile care îi urmăreau se ţineau aproape deocamdată, dar el era un pilot mai bun. El şi Chewie trebuiau să reziste suficient de mult pentru ca TIE-urile să facă o greşeală şi să lovească un zid sau, şi mai bine, pentru ca Finn să le lovească pe rând din turelă.

Dacă ar fi venit Rey cu ei. Atunci ar fi avut două turele operaţionale, iar acele TIE-uri nu ar fi avut nicio şansă. O lovitură scutură *Şoimul,* aproape aruncându-l de pe scaun. Chewbacca gemu.

— Finn! striga Poe. Trebuia să scapi de chestiile alea!

Un TIE ieşi de pe ruta sa de zbor şi se izbi în peretele de gheaţă, unde deveni o minge de foc explozivă. Chewie răcni.

— Am ras una, replică Finn.

— Cum adică *ambele* scuturi din spate? spuse Poe.

O alarmă începu să urle în cabină. Poe se întinse să o oprească. Chewie mârâi ceva spre el.

— Ce? spuse Poe.

Chewie arătă în faţă şi uşor spre lateral, unde o structură minieră enormă ieşea din zidul de gheaţă. Erau la câteva secunde depărtare. Asta era oportunitatea pe care o spera Poe.

— Bine gândit, Chewie, spuse Poe, trecând în partea superioară toată puterea rămasă în scuturi, pentru că, dacă era să funcţioneze, trebuiau să se strecoare foarte aproape. Finn, putem să buşim navele alea de vânătoare! strigă spre staţia turelei.

— La asta mă gândeam şi eu, strigă Finn înapoi.

Acest tip de manevră era greu de reuşit în gravitaţia redusă a micului corp celest, dar el era Poe Dameron, pilot renumit din *Rezistenţă*. Întoarse cu grijă *Şoimul*, pentru a facilita lovitura. Finn învârti turela inferioară pentru a trage drept înainte.

Încă nu, amice... Trebuie să o faci la momentul potrivit...

— Acum! strigă Poe.

Finn trase. Metalul scârţâi de metal în timp ce utilajul se rupse din zid. *Şoimul* vui pe sub el chiar când cădea, prăbuşindu-se peste cele trei TIE-uri. Exploziile aprinseră prăpastia pe toate laturile, prefăcând pereţii de gheaţă în foc. Fină hohoti.

— Acum, du-ne înapoi la bază!

Dar sărbătorirea lor fu de scurtă durată. Mai multe TIE-uri apărură în fereastra cabinei. Prea multe. În faţă era un zid de gheaţă, murdărit de utilaje şi zgură. Nu avea unde să se ducă. Nu era nicio cale...

Poe avu o idee groaznică.

— Cât de gros crezi că este zidul ăla de gheaţă? spuse Poe.

Chewie răcni, nefiind nicio îndoială ce credea despre planul lui Poe.

* * *

Finn se pregăti cât putu de bine pe scaunul turelei atunci când Poe angajă maneta de acceleraţie. TIE-urile erau aproape de ei. Zidul de gheaţă se vedea drept înainte; unde credea Poe că vor putea merge? Cu siguranţă aveau să moară. Motoarele *Şoimului* urlară, iar Finn închise strâns ochii. Ultimul său gând înainte de a lovi peretele de gheaţă fu că cel puţin nu va muri soldat în trupele de şoc.

Impactul îi smuci gâtul. Metalul scârţâi, Klaud urlă şi cargobotul se clătină ca o frunză într-un uragan. Deodată ieşiră în spaţiu deschis. Finn nici măcar nu avu timp să inspire uşurat înainte ca Poe să angajeze hipermotorul. Colonia Sinta Glaciar dispăru într-un flux de lumină. TIE-urile îi vor urma; aveau acum capacitatea tehnologică să facă asta. Nu scăpaseră.

Chewie răcnea atât de repede încât lui Finn îi era greu să înţeleagă.

— Poe e gata să facă *ce*? strigă Finn spre cabina de pilotaj.

Chewie gemu că pilotul nu urma să facă nimic bun.

— Nu-ţi face griji, amice, spuse Poe, iar Finn nu era sigur dacă vorbea cu el sau cu Wookieeul. Avem combustibil pentru asta. În plus, Rose a instalat compensatoare gravimetrice pentru a face sigure aceste salturi rapide.

— *Mai sigure,* clarifică Finn. Compensatoarele fac salturile *un pic mai sigure*.

— Asta am spus şi eu. Ţine-te bine!

Şoimul sări în hiperspaţiu. Finn se strecură din turelă şi intră în cabină. Câteva momente mai târziu, nava ieşi din hiperspaţiu într-o structură masivă asemănătoare cu o cavernă plină cu stalagmite scânteietoare, distrugătoare de nave. O stea strălucitoare reflecta pumnale de lumină din coloanele de cristal în ochii lui Finn, dar Poe manevră frumos printre ele. TIE-urile care apăruseră în jurul lor nu au fost la fel de norocoase. Câteva explodară înainte ca Poe să sară imediat înapoi în hiperspaţiu. Finn simţea un pic de greaţă în stomac.

Şoimul reveni într-un spaţiu luminos plin de turnuri alb strălucitoare – monitorul le identifică ca fiind Turnurile Oglinzilor din Ivexia – iar suprafeţele lor reflectorizante făceau să-i fie greu lui Finn să spună care dintre TIE-uri erau reale sau câte mai erau încă în urmărire. Poe abia evită coliziunea pe măsură ce mai multe TIE-uri se prăbuşeau în jurul lor.

Un alt salt, de data aceasta aterizând în mijlocul Nebuloasei Typhonic.

Gura uriaşă, plină de dinţi, a unei creaturi spaţiale masive apăru înaintea lor.

— De unde ştii cum să faci asta? întrebă Finn.

Chewie urlă dezaprobator.

— Da, păi, Rey nu e aici, nu-i aşa? răspunse Poe. Încă un salt, poate ultimul!

Klaud urlă. *Şoimul* se lansă în hiperspaţiu, în timp ce ultimul din TIE-uri se izbi de esofagul creaturii. Lui Finn avea să i se facă în mod sigur rău.

* * *

— Am cuvântul tău? îi spuse Kylo Ren lui Albrekh.

— Va fi mai tare decât era înainte, răspunse el şuierând.

Albrekh era primul Symeong pe care Kylo îl întâlnise vreodată. Era mic şi subţire, cu un maxilar prognat şi urechi lungi, ascuţite, distanţate care tresăreau la fiecare sunet sau respiraţie. Ce era mai important, era un alchimist Sith instruit în metalurgia clasică, capabil să forjeze lucruri nemaivăzute în galaxia modernă. Stătea înaintea unei mese grele din piatră, aşteptând cioburile pe care i le promisese Ren.

Kylo se gândi încă o clipă. Lucrase singur, căutând *navigatorul* fără Cavaleri, fără mască. Dar acum avea nevoie de ei, pentru a-l ajuta să o găsească rapid pe recuperatoare. Cavalerii se aflau în spatele lui; îi simţi pe Trudgen şi Kuruk aproape de umerii săi. Să-i cheme din nou împreună fusese ceva neaşteptat şi poate uşor neobişnuit. Îl acceptaseră fără întrebări, spunând că rezultatele încercărilor sale din urmă cu ani rămâneau în continuare valabile. El rămăsese conducătorul lor de drept. Acum trebuia să refacă simbolul conducerii sale. Apoi să o găsească pe Rey.

Aruncă cioburile – toate recuperate cu greu din epava *Supremaţiei* – pe masa de piatră. Nu era sigur cum le va suda alchimistul. Erau prea multe piese, unele fiind deformate dincolo de recunoaştere. Albrekh îşi frecă mâinile înmănuşate şi se apucă de muncă. Va dura mult timp. Asta era bine. Kylo nu era recunoscut pentru răbdarea lui, dar chiar şi el găsea că unele lucruri meritau aşteptarea.

Alchimistul întinse toate piesele pe masă. Cu o percepţie şi viteză stranii, rezolvă puzzle-ul montării lor, plasându-le în apropiere una de cealaltă în aşa fel încât Kylo putea începe să vadă cum piesele vor deveni din nou o mască. Alchimistul folosi un cleşte de căldură şi un ciocan special pentru a ciocni fragmentele deformate înapoi la forma lor. Întreaga cameră strălucea în roşu de la metalul ce fierbea înăbuşit într-un ceaun, în lateral. Fier sarrassian, îi spusese Albrekh. Cel mai dur minereu din galaxie. Cu mâini sigure, alchimistul alătură piesele una de alta, apoi le susţinu împreună cu un forceps magnetic. Apucă un instrument lung de fixare care semăna cu un şarpe metalic şi îl folosi pentru a turna fierul însângerat în fisura dintre bucăţi. Se răcea instantaneu, formând un adeziv roşu mai puternic decât oţelul. Kylo Ren era fascinat de putere. Competenţa extremă era un tip de putere şi el urmări vrajit cum Albrekh repeta procesul de sudare a cioburilor, unindu-le cu minereu roşu topit, iar şi iar cu răbdare, concentrare şi precizie strictă.

Kylo îşi încordă propriile mâini, întrebându-se cum de palmele alchimistului nu se crispau, cum de carnea lui nu ardea până la cenuşă. Îl protejau mănuşile, fără îndoială, ţesătura lor fiind încă un secret Sith pierdut pentru restul galaxiei.

În cele din urmă, alchimistul echilibră masca pe stand şi se întinse spre o cupă mare. Turnă apă peste masca forjată. Apa sfârâi, transformându-se în aburi care îi înceţoşară vederea lui Kylo. Albrekh repetă procesul, iar şi iar, până când masca se răci complet. Alchimistul îşi scoase mănuşile. Cu mâinile goale, păroase, el apucă masca şi i-o oferi lui Kylo Ren.

— Este sigură, spuse el.

Kylo o luă, admirând-o. Masca avea o frumuseţe zimţată. Avea aceeaşi formă ca până acum, dar acum era plină de fracturi roşii, ca un fulger stacojiu.

Spartă şi refăcută. Ca şi Cavalerii. Ca şi bunicul său.

Cavalerii lui Ren îşi ridicară armele în semn de cinste atunci când Kylo îşi puse masca pe cap. Era mai grea ca până acum. Mirosea a metal topit. Era perfectă.

* * *

Kylo Ren şi Cavalerii săi mergeau pe un coridor din *Statornicul,* ca o falangă de măşti negre şi robe negre ce măturau podeaua. Soldaţii din trupele de şoc şi ofiţerii se trăgeau deoparte în timp ce treceau ei. Abia le dădu atenţie. Fusese informat că fusese capturat un spion. El ştia exact cum să se descurce cu spionii.

Se opriră înaintea Amiralului Griss, un bărbat cu piele întunecată care îşi păstra întotdeauna uniforma în perfectă stare. Ochii acestuia zburară spre noroiul pe care Kylo şi cavalerii săi îl lăsaseră prin navă, dar nu spuse nimic.

În spatele Amiralului Griss, se apropiară soldaţii din trupele de şoc, cărând ceva între ei: un extraterestru cu piele galben-verde şi patru coarne – două coarne mari aflate în partea superioară a craniului şi două mai mici prinse sub mandibulă. Purta un costum termic minier portocaliu şi avea o expresie sfidătoare.

— Lider Suprem, îl recunoscu Amiralul Griss. L-am capturat într-o colonie de gheţari, domnule. Un trădător.

Kylo nu ezită. Îşi aprinse sabia de lumină şi o coborî într-o singură mişcare fluidă. Capul trădătorului căzu. Unul dintre coarne lovi podeaua coridorului cu un zgomot răsunător.

* * *

Toţi ofiţerii lui erau deja aşezaţi în jurul mesei sălii de conferinţe a Înaltului Comandament – Quinn, Pryde, Hux, Parnadee, Engell şi alţi câţiva – când Liderul Suprem Kylo Ren păşi în interior.

Trânti capul trădătorului pe masă. Toţi tresăriră, remarcă el cu satisfacţie, chiar şi Pryde. Kylo le întoarse spatele şi se îndreptă spre ferestre.

— Ar trebui să-i fie mai dificil acum, spuse el privind spre stele – să trimită mesaje către *Rezistenţă*. Kylo aşteptă ca toţi ofiţerii săi să privească bine capul tăiat înainte să adăuga: Generalul Pryde v-a raportat detaliile călătoriei mele către Exegol.

Ei bine, nu *toate* detaliile, desigur. Erau puţine detalii despre recuperatoare. Dar fuseseră informaţi despre flota pe care o descoperise acolo, că Kylo Ren făcuse o înţelegere cu

rămăşiţa lui Palpatine şi mişcarea sa Sithul Veşnic să rechiziţioneze totul pentru Primul Ordin.

— Primul Ordin este pe cale să devină un adevărat Imperiu.

Era tăcere căzu în jurul mesei. Din capul extraterestrului se prelinse un lichid verde şi căzu pe suprafaţa mesei. Hux refuza să se uite la el privindu-l în schimb, fix, pe Kylo şi masca lui. Vorbi spre Hux.

— Simt o nelinişte faţă de înfăţişarea mea, Generale Hux.

Hux clipi.

— În legătură cu masca? Nu, domnule. E bine făcută.

— Mie-mi place, fu de acord Generalul Parnadee.

— Aceşti aliaţi din Exegol, se auzi vocea Generalului Quinn. Par a fi un cult. Aşteptând întoarcerea Sithului. Vrăjitori şi prezicători...

În vocea lui se strecură dispreţul. Quinn era suficient de bătrân să fi fost ofiţer de rang mic în Imperiu şi avea puţină rabdare pentru orice însemna religie sau misticism. Trebuia să treacă peste asta dacă dorea să-şi păstreze poziţia.

Kylo îşi studie ofiţerii. Cuvintele lui Quinn păreau să-i fi făcut pe restul să se simtă inconfortabil, în special pe Hux, a cărui expresie devenise complet încordată.

— Au adunat legiuni de Distrugătoare Spaţiale, sublinie Generalul Pryde. Flota Sith ne va mări resursele de zece mii de ori. Se întoarse spre Generalul Hux. O asemenea putere va corecta erorile Bazei Starkiller, spuse el pentru Hux, nelăsând nicio îndoială cu privire la cine considera el că este responsabil pentru acel dezastru.

Pryde era unul dintre puţinii ofiţeri căruia nu-i fusese niciodată frică de Kylo Ren, ceea ce nu era bine. Kylo ar fi scăpat de el dacă nu ar fi fost atât de competent. De asemenea, alimenta nesiguranţa lui Hux dacă îl păstra aproape pe generalul mult mai inteligent, mai înţelept şi de rang superior. Era ruşinos pentru Kylo, poate, dar păstrându-i pe ofiţeri în contradicţie îi oprea să se unească împotriva lui.

— Va trebui creştem înrolările, spuse Generalul Parnadee spre Generalul Engell cu ceva mai mult decât un indiciu de voioşie. Să adunăm mai mulţi tineri din galaxie...

Engell dădu din cap. Dublase deja recrutarea după ce moartea lui Phasma lăsase un gol în acel domeniu de responsabilitate. Kylo aprecie entuziasmul ei.

— Flota asta, spuse Generalul Quinn. Ce este... un cadou?

Asta era exact întrebarea la care Kylo nu voia să le răspundă.

— Ce a cerut el în schimb? Insistă Quinn. Nu cumva...

Kylo întinse braţul, chemând toată furia, toată nerăbdarea. Generalul Quinn zbură în sus, lovindu-se de tavan. Ceva din corpul său se rupse cu zgomot, dar nu conta dacă rana interioară era mortală sau nu pentru că Kylo îl ţinu strivit de tavan, gâfâind ca un peşte scos din apă, sufocându-se treptat până muri.

Kylo îşi privi ofiţerii. Hux era în mod vizibil zguduit. Asta era bine.

— Pregătiţi-vă să zdrobiţi orice lume care ne sfidează, scuipă el. În între timp, eu şi Cavalerii mei mergem s-o vânăm pe recuperatoare.

Împăratul o dorea moartă pe recuperatoare. Dar Kylo avea alte planuri. Dorea să ucidă trecutul, da. Regula supremă a galaxiei, cu siguranţă. Iar flota masivă de pe Exegol îl va ajuta să o facă.

Dar ambiţia care îi definea acum fiinţa, era gândul de a domni alături de *ea.*

Erau conectaţi. Îl înfrânseseră pe Snoke. Împreună ar fi invincibili.

CAPITOLUL 4

Textele Jedi erau răspândite pe bancul de lucru, iar Rey arunca o privire peste ele pentru a suta oară. Notele adăugate de Luke la antrenamente fuseseră nepreţuite pentru ea şi Leia. C-3PO tradusese o mare parte din rest, ceea ce o ajutase pe Rey să afle despre istoria Jedi şi Sith. Dar unele dintre scrieri rămăseseră un mister, limba lor fiind prea veche sau prea secretă pentru a se afla chiar şi în bazele de date ale lui C-3PO. Ciudat era că unele dintre notările misterioase erau scrise de mâna lui Luke, ceea ce însemna că fuseseră dinadins atent criptate. Prietenul lui Rey, Beaumont – fost istoric şi actual ofiţer de informaţii al *Rezistenţei* – lucra pentru descifrarea acestor porţiuni şi Rey spera să aibă în curând răspunsuri. Între timp, ea căuta un indiciu în textele traduse, orice o putea ajuta să-şi interpreteze viziunea. Sau, chiar mai bine, ceva care să o ajute să-şi găsească liniştea. Acum că Forţa se trezise în ea, avea mai multe întrebări ca niciodată, despre Luke, legătura ei cu Kylo, despre Jedi din trecut, despre viziunile de coşmar care o bântuiau. Dacă ar putea avea calmul lui Leia, era sigură că viziunile s-ar opri cu totul. Ar dormi mai bine, s-ar antrena mai bine, ar deveni un Jedi care să o facă pe Leia – şi Luke, oriunde se afla el – mândru de ea. Leia auzea din când în când vocea fratelui ei; spuse măcar asta. Dar el nu i se dezvăluise niciodată ei. Nu voia să se gândească prea mult de ce era aşa. Nici măcar nu era sigură că ştia ce însemna să moară un Maestru Jedi. O rămăşiţă a lui Luke rămăsese; putea să o simtă. Dar nu o înţelegea. Uneori, vidul profund a ceea ce nu ştia o copleşea.

Ardea de nerăbdare să intre în luptă, dar fata de pe Jakku era încă înăuntrul ei şi acea fată tânjea să *supravieţuiască*. Leia avea dreptate, trebuia să se pregătească. Cum putea ea să înveţe la timp tot ce avea nevoie? Un lucru despre viziunile ei era absolut clar: lupta avea să înceapă în curând, indiferent dacă era pregătită sau nu.

— Rey! o strigă Nimi Chireen, scoţând-o din gândurile ei. S-a întors *Şoimul*.

Ei bine, era o uşurare. Rey începuse să se îngrijoreze în mod legitim despre prietenii ei.

— Mulţumesc, Nimi.

Nimi era pilot nou care tocmai îşi primise nava ei de luptă. Poe credea că are un potenţial mare.

Rey se grăbi spre zona de aterizare, care nu era mai mult decât un spaţiu eliberat în mijlocul junglei. Era un lucru bun că *Şoimul* putea ateriza pe un cip de credit. Se oprit scurt când îşi văzu nava şi i se strânse inima. Un fum negru se ridica din motoare. Urmele de arsuri îi brăzdau coca. Sub-alternatorii erau o masă amestecată de fire carbonizate şi carcase deformate. Ce făcuse Poe? Pilotul însuşi cobora pe rampă şi ea uită pe moment să fie supărată. Era doar bucuroasă să-l vadă în siguranţă.

— Arde! strigă Poe, în timp ce droizii şi mecanicii începeau să ude porţiunile care fumegau. Totul a luat foc. Totul. Arde! O văzu apropiindu-se. Bună!

— Bună! spuse ea. Am auzit că avem un spion?

Poe părea un pic palid, transpiraţia strălucindu-i pe frunte, cămaşa fiindu-i pătată de ulei. Părea că făcuse tot posibilul să întreprindă unele reparaţii de urgenţă în călătoria înapoi.

— Chiar ne-ai fi fost de ajutor acolo, spuse el.

— Cum a fost?

— Foarte rău, de fapt, foarte rău.

Ceva scânteie sub burta *Şoimului*.

— Nava lui Han...

Poe păli şi mai mult când îl văzu pe BB-8 cu compartimentul de scule expus.

— Ce i-ai făcut droidului?

— Ce i-ai făcut *Şoimului*? replică ea.

— *Şoimul* arată mult mai bine decât el.

— BB-8 nu e în flăcări.

— Ce a mai rămas din el nu e în flăcări, răspunse el.

Despre ce tot vorbea Poe? Era doar un capac pentru compartimentul cu scule!

— Spune-mi ce s-a întâmplat, spuse ea, încercând să schimbe subiectul.

— Să-mi spui tu mai întâi!

Ea îi aruncă un zâmbet fără umor.

— Ştii ce eşti?

— Ce?

Ridică o sprânceană provocator.

— Eşti dificil. Eşti un om cu adevărat dificil.

— Iar tu eşti... Poe scoase un zgomot de exasperare.

— Rey! se auzi vocea lui Finn.

— Finn! Ai reuşit!

Finn coborî rampa, iar chipul i se lumină când ea se apropie de el.

— Cu greu, spuse el.

Lui Finn îi crescuse puţin părul ca o sfidare a regulamentului Primului Ordin, oferindu-i un aer mai relaxat. În general, Finn devenise mai relaxat în propria piele în lunile de după Crait. BB-8 ciripi spre Poe, povestindu-i despre neajunsul din antrenament, în timp ce Rey îşi înfăşura braţele în jurul prietenului ei într-o îmbrăţişare strânsă. Să-l lase pe Finn să zboare şi să se pună în pericol fără ea era unul dintre cele mai grele lucruri din antrenamentul Jedi. Era întotdeauna atât de uşurată când se întorcea întreg.

— Amice, uită-te cum arăţi, spuse Poe, privind carcasa deteriorată a lui BB-8.

— Deci, proastă dispoziţie? îl întrebă Rey pe Finn.

— Eu?

— Nu, el, spuse ea cu un semn din cap către Poe.

— Întotdeauna, spuse Finn, desenând cuvântul cu o înflorire.

— Avem un spion? întrebă ea.

Chewie interveni cu un geamăt indignat, multisilabic. Ochii lui Rey se lărgiră.

— Ai făcut salturi în hiperspaţiu?

Finn tresări.

— Oh, nu…

— Da, păi, aşa am ajuns înapoi, nu? spuse Poe.

— Compresorul e stricat, spuse Rey, iar tonul ei păru mult mai acuzator decât intenţionase.

— Ştiu, spuse Poe. *Am fost* acolo.

— Nu poţi sări în hiperspaţiu cu *Şoimul*, nu se putu opri Rey să spună.

Cum putuse Poe să-şi asume acest risc cu bunul cel mai preţios al *Resistenţei*? În afară de asta, ea *iubea* nava aceea…

— De fapt, s-a dovedit că pot, spuse Poe, fără să clipească.

— Hei, prieteni, spuse Finn, încercând să pară rezonabil. Abia am aterizat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Rey.

— Veşti proaste, asta s-a întâmplat, spuse Poe.

Rey simţi cu i se aduna frustrarea. Înţelegea că Poe trecuse prin ceva greu, dar avea nevoie de informaţii. Se întoarse spre Finn.

— Am luat legătura cu vreun spion sau nu?

— Da. Avem o cârtiţă în Primul Ordin, confirmă Finn. Ne-a trimis un mesaj.

Poe începuse să se îndepărteze, dar nu putu rezista să nu-i arunce câteva cuvinte finale peste umăr lui Rey.

— Ai doborât *copacul* pe el.

— Ai distrus ambele sub-alternatoare, răspunse ea.

— Prieteni, spuse Finn.

— Poate că ar trebui să fii acolo, cu noi, spuse Poe, întorcându-se spre ea.

Era furios acum, dar Rey putea să simtă că nu avea nimic de-a face cu BB-8.

— Ştii că voiam să merg!

— Rey..., spuse Finn.

— Dar n-ai făcut-o, spuse Poe. Te antrenezi pentru ce?

Inspiră adânc, ca şi cum s-ar gândi. Rey putu vedea exact moment în care decise să i-o spună.

— Eşti cel mai bun luptător pe care-l avem. Avem nevoie de tine acolo, nu aici.

Rey nu avu nimic de răspuns. Poe avea dreptate. Dar şi Leia avea dreptate, de asemenea. Rey avea nevoie de toată pregătirea pe care putea să o facă pentru a face faţă celor ce vor veni. Îşi dorea să existe o modalitate de a-i face fericiţi pe amândoi. Poe văzu pe cineva şi Rey fu uşurată să nu mai fie subiectul privirii sale nemiloase.

— Juniorule! strigă el.

Aftab Ackbar, fiul regretatului Amiral, se apropie rapid. Tânărul Mon Calamari era un pilot decent şi arăta şi o parte din flerul tatălui său pentru tactică. Leia îl învăţase totul pe repede înainte şi era încântată de progresul său.

— Du-l pe R2 să transfere datele şi apoi la recondiţionare, ordonă Poe.

— Da, Comandante, spuse Ackbar.

Plecă cu droidul, în timp ce Poe şi BB-8 se îndreptară spre staţia de reparaţii a lui Rose. Rey şi Finn merseră împreună spre

Tantive IV şi trecură de patinele uriaşe ale spărgătorului de blocadă.

— Care este mesajul? îl întrebă pe Finn.

* * *

Toţi se adunaseră sub nava lui Leia pentru sesiunea de informare: toţi prietenii lui Rey, consilierii lui Leia – Maz Kanata şi comandantul D'Acy – chiar şi droizii.

Poe se adresă grupului.

— Mulţumită lui C-3PO şi lui Beaumont, am decodat informaţiile de la spionul din Primul Ordin şi confirmă ce e mai rău. Aşteptă un moment, parcă reticent să continue. După o respiraţie adâncă, adăugă: Cumva, Palpatine s-a întors.

Rey suspină împreună cu toţi ceilalţi. Rose se încruntă.

— Staţi puţin... avem încredere în el?

Rey se gândi la transmisiunea care inundase galaxia, amintindu-şi propriile sale viziuni întunecate.

— Noi credem, spuse ea.

Aftab Ackbar clătină din cap.

— În niciun caz. Împăratul este mort, insistă el. Omorât la bordul celei de-a doua Stele a Morţii.

Beaumont murmură:

— Ştiinţă întunecată... clonare. Secrete ştiute numai de Sith.

Se uită în depărtare ca şi cum s-ar fi pierdut în gânduri. Catalogul lui mental de învăţături Sith era vast şi dacă el credea că e posibil ca Împăratul să înşele moartea, atunci Rey credea şi ea. În plus, notele lui Luke menţionaseră că Sheev Palpatine fusese obsedat de ideea de a trăi veşnic. Îi declarase lui Anakin că descoperise secretul vieţii veşnice de la Stăpânul său, Darth Plagueis, chiar înainte de a-l trăda şi ucide. Luke crezuse că era o minciună, menită să-l ispitească pe Anakin spre partea întunecată. Dar dacă era adevărat?

— Şi-a planificat răzbunarea, continuă Poe. Cei care îl urmează construiesc ceva
de ani de zile. Cea mai mare flotă pe care a cunoscut-o galaxia vreodată. A numit-o Ultimul Ordin. În 60 de ore va începe atacul asupra lumilor libere.

Chewie murmură ceva.

— În Regiunile Necunoscute, răspunse Poe. Împăratul şi flota lui se ascund acolo, pe o planetă numită Exegol.

Ochii lui Rey se lărgiră. *Exegol*.

R2-D2 dansă pe loc, cerându-i lui C-3PO să le spună tuturor despre Exegol.

— Planeta nu apare pe nicio hartă stelară, începu droidul de protocol, dar Rey nu îi mai acorda atenţie.

Auzise numele acesta în viziunea ei. O mai *văzuse*. Era sigură de asta.

— Dar legenda o descrie ca fiind lumea ascunsă a Ordinului Sith.

Rey trebuia să revină la textele Jedi. Se strecură în timp ce ceilalţi continuau să vorbească şi sprintă urcând spre zona stâncoasă de teren ce alcătuia *camera* ei.

Când ajunse la bancul de lucru, o auzi pe Comandantul D'Acy spunând:

— El trebuie să fi fost în spatele Primului Ordin. A fost Palpatine.

— Palpatine a fost implicat în tot acest timp, fu de acord Poe. Trăgând sforile.

— Întotdeauna, se auzi vocea Generalului Leia. În umbră, de la începuturi.

— Dacă vrem să-l oprim, zise Maz, cu vocea ei blândă penetrând gălăgia cu o autoritate liniştită, trebuie să-l găsim. Trebuie să găsim Exegol.

Rey răscoli prin cutia în care ţinea textele Jedi. Unde era? Puse unul deoparte. Apoi altul.

— Asta-i tot? întrebă Rose.

— Mi-aş dori să fie, spuse C-3PO. Dar mă tem că Împăratul a fost descoperit de Kylo Ren. Acum, cei doi sunt pe punctul de...

— Ce? întrebă Connix.

Rey aruncă o privire spre ceilalţi, în timp ce 3PO aprinse butonul unui holodisc, spunând:

— Dacă decriptarea mea este corectă, urmează să lanseze un nou Imperiu de neoprit.

Navele în miniatură apărură deasupra discului holo. Erau minuscule şi albăstrui, oferind puţine indicii despre mărimea lor reală. Dar erau atât de multe. Erau ca nişte stele pe cerul nopţii.

— Ne vor zdrobi! spuse Aftab. Tatăl meu a avertizat că va veni această zi.

Rey săpă mai adânc în ladă. Textul pe care îl căuta avea un sigiliu rotund mare pe faţă... Iată-l! Îl apucă şi se repezi înapoi la grup. Ei abia o observară când se întoarse. Chipurile tuturor erau înnegurate. Toţi se gândeau la acelaşi lucru.

— Nu suntem gata, spuse Beaumont. Numai jumătate dintre navele noastre sunt funcţionale. Nu avem arme masive.

Rose îşi ridică bărbia.

— Atunci, le reparăm. Rapid.

— Prieteni, spuse Leia, vocea ei cerând atenţie. Aceasta este singurul moment care contează. Este în joc tot pentru ce am luptat până acum.

— Dacă se lansează flota asta, spuse Beaumont, moare libertatea în galaxie.

Rey interveni încet:

— Doamnă General. Pot să vă vorbesc?

* * *

Leia nu s-ar fi supărat dacă Rey ar fi ales să-i arate asta cu toată lumea de faţă, dar textele Jedi i-au aparţinut ultima dată lui Luke şi fata era întotdeauna respectuoasă faţă de memoria şi moştenirea sa. Astfel că, erau singure în camera lui Leia, cu unul dintre textele deschis înaintea lor.

— Ştiu cum să ajung pe Exegol, spuse Rey, urmărind cu degetul în timp ce căuta, pentru că fratele tău a scris despre asta în textele Jedi.

Leia se ridică.

— Spune-mi!

— Luke a căutat-o. Aproape că a găsit-o. Rey văzu ce căuta şi aduse cartea mai aproape. Sunt câteva codificări aici pe care nu le pot citi, dar a spus: *Pentru a ajunge acolo, ai nevoie de unul dintre acestea*. Un *Navigator* Sith. Arătă către desenul unui obiect piramidal. Rey ridică privirea spre Leia, cu ochii mari. Arată drumul spre Exegol.

Respiraţia Leiei se iuţi. Dacă Luke o căutase deja, atunci pur şi simplu trebuiau să-i găsească urma şi să reînceapă din locul în care renunţase. Asta le dădea un punct de plecare. Le dădea speranţă.

— Dacă este să găsim această flotă, continuă Rey, pentru a opri ceea ce simţim amândouă că vine, trebuie să termin ceea ce a început Luke. Să găsesc Exegol. Să-l găsesc pe Împarat.

Acum respiraţia Leiei se iuţi dintr-un alt motiv.

— Nu, se sufocă ea.

Rey nu era pregătită. Fata mai avea atât de multe de învăţat! Dacă Rey pleca prea curând, ar putea fi atrasă spre partea întunecată. Leia îi simţise atracţia spre întuneric, la fel cum o simţise în Ben acum mulţi ani. Dar, în timp ce ochii lui Rey continuau să pledeze, Leia trebui să se înfrunte adevărul. Rey avea nevoie de mai multă pregătire, era adevărat. Dar adevăratul motiv pentru care nu putea suporta să o vadă pe fată plecând, era că devenise profund ataşată de ea. Luke îi spusese că legătura Maestru-Padawan era puternică. Dar nu o avertizase că ar putea ajunge să o vadă în ucenica ei pe fiica pe care nu o avusese niciodată.

— Pentru ce m-am antrenat dacă nu pentru asta? spuse Rey. Nu vreau să plec fără binecuvântarea ta. Dar o voi face.

Leia încă mai clătina din cap.

— O *voi face,* insistă Rey. Este ceea ce ai face şi tu.

Leia nu avu niciun răspuns pentru asta.

* * *

După ce plecă Rey, Leia se lăsase pe o canapea din interiorul camerei ei cavernoase, gândind intens. Ramificaţiile loveau din toate părţile. Flota masivă pe care Ben – va fi întotdeauna Ben pentru ea – o descoperise putea însemna sfârşitul *Rezistenţei*, sfârşitul speranţei în galaxie. Mai rău, va fi din cauza lui Palpatine însuşi. Dacă *Resistenţa* nu-l va opri, Sithul se va ridica din nou.

Sithul plănuise fără îndoială acest lucru de ani de zile. Poate de generaţii. Împăratul şi tatăl ei, Darth Vader, ar fi trebuit să fie ultimii. Dar când cădea unul, altul se ridica. Mereu. Mai întâi a fost Snoke, iar acum propriul ei fiu părea pregătit să preia mantaua. Ar fi trebuit să ştie că Palpatine va avea pregătit un plan de urgenţă. La urma urmei, Palpatine fusese mereu un punct fix în viaţa ei, încă de când era o copilă prinţesă pe Alderaan. Iar şi iar, îl văzuse trecând peste obstacole, pentru a se ridica mai puternic decât înainte. Era deştept, hotărât şi

extrem de bine pregătit. Întotdeauna cu doi paşi înaintea tuturor celorlalţi.

Leia nu ştia exact ce presupunea acest plan de urgenţă, dar ar fi pariat medalia lui Han că era mult mai mult decât doar o flotă colosală de Distrugătoare.

Se gândi la Rey, la faţa sumbră a fetei când încerca să-i explice viziunea întunecată. Rey îi ascunsese ceva, dar Leia nu era genul care să o preseze. N-ar fi o conducere bună. Oamenii erau gata atunci când erau gata. Dar dacă viziunea lui Rey avea vreo legătură cu apariţia flotei Sith, poate ar trebui să facă o excepţie şi să preseze ceva mai mult. În orice caz, trebuiau să facă ceva. Acum. Înainte ca Ben să poată revendica moştenirea lui Darth Vader o dată pentru totdeauna. Doar că era atât de obosită. Sperase să mai aibă ceva timp... să o antreneze pe Rey în tainele Jedi, să-l antreneze pe Poe pentru a comanda, să-i vadă pe Finn, şi Connix, şi Rose devenind cu toţii mari lideri, aşa cum ştia că pot fi.

Dar nu avea luxul timpului, al odihnei, ori măcar al regretului.

Leia o simţi pe Comandantul D'Acy în spatele ei.

— Trebuie să facem ceva, îi spuse prietenei sale.

D'Acy era o femeie blondă de vârstă mijlocie, care avea un rang mult prea înalt şi era mult mai calificată decât munca de jos pe care o luase asupra ei pentru a face baza operaţională. Şi, de asemenea, devenise prietena şi consilierul lui Leia.

Cu D'Acy şi Maz Kanata, erau ocazional zile când Leia aproape că putea uita durerea de a o pierde pe Amilyn Holdo. Aproape.

— Ne vom gândi la ceva, spuse D'Acy cu vocea plină de înţelegere.

— Ultima dată când am trimis după ajutor, nu a venit nimeni, spuse Leia. Nu a răspuns nimeni apelului.

Chiar în timp ce spunea cuvintele, trebui să accepte că nu era atât de simplu. Datorită unor misiuni riscante făcute de Poe, Rey, Finn şi Snap, aflaseră că Primul Ordin le urmărise cu insistenţă simpatizanţii, restricţionând comunicaţiile, tăind liniile de aprovizionare, capturând sau chiar asasinându-le aliaţii. Pe scurt, nimeni nu răspunsese apelului, deoarece foarte puţini îl auziseră. Ziua aceea, pe Crait, fusese cel mai întunecat moment al Leiei. Crezuse că scânteia speranţei murise.

Îşi aminti cum stătea în vechiul avanpost rebel, epuizată, fără opţiuni, în timp ce Primul Ordin aducea un tun de asediu care să-i uşureze treaba cu uşa blindată a hangarului. Aveau să moară cu toţii şi *Rezistenţa* odată cu ei. Apoi apăru fratele ei. Luke distrăsese atenţia Primul Ordin suficient timp pentru ca ei toţi să scape şi mica lor rămăşiţă supravieţuise pentru a continua lupta. De atunci, restabiliseră contactul cu vechii aliaţi, apelând la favoruri, recrutând fiecare simpatizant al cauzei lor. Faptul că Maz Kanata li se alăturase fusese o victorie uriaşă – avea mai multe conexiuni în mai multe locuri decât toţi ceilalţi la un loc. Erau în creştere. Aproape că erau o forţă ce trebuia să fie luată în considerare. Greşise să-şi piardă speranţa în acea zi. Nu va mai face greşeala asta din nou. Leia se ridică. Avea de lucru.

* * *

Rey abia terminase de împachetat când Maz o găsi la bancul de lucru. Maz era mică şi modestă, dar ochii ei calzi şi largi, şi vocea convingătoare o făceau pe Rey să vrea să facă orice îi cerea Maz. Se pregăti.

— Leia şi Rose vor rămâne pe loc pentru a planifica atacul asupra flotei, îi spuse Maz. Dar nu poate fi niciun atac până când nu termini misiunea lui Luke. De a găsi Exegol.

Inima lui Rey începu să bată mai repede. Ştia că trebuie să facă asta. Ea *dorea* să facă asta. Dar nu era pregătită.

— Maz, aş putea fi un pericol pentru misiune, pentru toată lumea. Mă tem că...

— Nu mai există nimeni altcineva, spuse Maz, reuşind cumva să sune şi blând şi ferm în acelaşi timp. Căutarea planetei Exegol este o sarcină pentru un Jedi.

Rey privi spre piesele sabiei de lumină neterminată. Maz o îndemnase să ia sabia de lumină a lui Luke cu mult timp în urmă, când Rey o găsise sub castelul ei de pe Takodana. Maz văzuse ce va deveni Rey înaintea oricui altcuiva.

— Nu sunt un Jedi. Nu încă. Nu sunt atât de puternică cum crede Leia.

Maz se apleacă înainte.

— Nu vei şti cât de puternică eşti până când nu vei şti cât de puternică trebuie să fii.

Rey clătină din cap.

— Partea întunecată are planuri pentru mine. Dacă mă duc, Kylo Ren mă va găsi.

Maz nu fu impresionată de asta.

— L-ai mai înfruntat înainte, îi reaminti, ridicând din umeri.

Vocea lui Rey deveni aproape o şoaptă.

— Nu de el mi-e frică.

Maz o studie un moment. În cele din urmă, spuse:

— Pentru a găsi cel mai întunecat loc din galaxie va trebui să înfrunţi partea cea mai întunecată a sinelui tău.

Cumva ştia cu ce se confrunta Rey. Cumva, Maz întotdeauna ştia.

— Trebuie să pleci, o îndemnă Maz. Forţa te-a condus aici. Trebuie să ai încredere în ea. Mereu.

* * *

Rey deconectă un furtun de combustibil de la *Şoim.* Rose făcuse miracole, repunând compresorul în funcţiune şi reparând sub-alternatoarele. Chiar şi Rey lustruise câteva semne de arsură şi reglase fin scuturile din spate. Nava era aproape pregătită şi gata, iar anticiparea îi vâjâia prin membre. Mai avea puţin şi era din nou în spatele controalelor. Făcuse câteva misiuni cu Finn şi Poe când îşi stabiliseră pentru prima dată baza pe Ajan Kloss, dar de luni de zile fusese blocată la sol, antrenându-se, şi iar antrenându-se. Cercetase textele Jedi cu ajutorul lui Beaumont şi al lui C-3PO. Lucrase mai întâi la sabia lui Luke şi mai apoi la propria ei sabie. Dar tânjea să vadă din nou spaţiul. Să revină în luptă. Să se simtă cu adevărat utilă. Ştergându-şi mâinile, merse pe lângă *Şoim* spre rampă şi aproape intră în Rose.

— Mulţumesc, îi spuse mecanicului. Nu-mi vine să cred cât de repede ai pregătit această navă.

Rose zâmbi.

— Ştii că aş face orice pentru tine şi *Şoim*.

Erau atât de multe lucruri pe care Rey dorea să i le spună. Se mulţumi doar cu:

— Aţi fost atât de amabili cu mine. Tu şi Beaumont, Connix şi Snap...

Zâmbetul lui Rose şovăi. Deveni direct o privire încruntată.

— Cum se face de pare că îţi iei la revedere pentru totdeauna?

— Nu îmi iau! Doar... Rey nu ştia ce încerca să spună.

Înainte să-şi dea seama, Rose o prinse într-o îmbrăţişare.

— Şi eu, de asemenea, îi spuse ea lui Rey. Acum mergi şi fă chestiile tale Jedi.

După o ultimă strângere în braţe, Rose se îndreptă spre *Şoim* pentru o ultimă inspecţie a echipamentului de aterizare al navei. Rey era gata să apuce o ladă şi să o încarce pe navă când Poe aproape că se ciocni de ea.

— Aşadar ai pregătit-o, spuse Poe.

— Ai avut dreptate înainte, izbucni ea. Nu pot rămâne. O să reiau cercetările lui Luke pentru Exegol.

— Da, ştiu, spuse Poe, lovind-o prietenos pe umăr. Mergem cu tine. Chewie, ai remediat compresorul?

Chewie gemu că l-a ajutat Rose.

Rey rămase cu gura căscată, în timp ce Poe apucă o cutie de provizii şi începu să-l ajute pe Chewie să încarce nava. Înainte să poată formula un răspuns, văzu cum se apropie Finn. Şi el? Îl apucă pe Finn de umăr şi îl trase aproape.

— Trebuie să plec singură! spuse ea.

El dădu din cap.

— Singură cu prietenii tăi.

— Nu. Este prea periculos, Finn.

Poe şi Chewie se apropiară, cu BB-8 rulând după ei. Finn ridică bărbia spre ei în semn de acceptare.

— Mergem împreună, spus el pentru Rey.

Chewie îl aprobă zgomotos Finn. BB-8 îşi bipăi propria insistenţă de a merge.

— Sunt de acord din toată inima, spuse C-3PO.

Rey se uită la ei de jur împrejur. Poe o privea cu o sprânceană ridicată, de parcă o provoca să-i contrazică. Finn era la fel de serios şi hotărât ca întotdeauna. Chewie părea nerăbdător să plece. Prietenii ei. Era îngrozită pentru ei toţi. Dar nu se putu abţine să zâmbească. Ştiind ceva cu mintea era diferit de a şti cu inima. Rey înţelesese oarecum că nu mai era singură, dar acum o *ştia* şi era atât de minunat, încât o durea. Lacrimile îi umplură ochii. Singurătatea era un fel de agonie. Dar apartenenţa era alta.

* * *

În timp ce ei îşi împachetaseră lucrurile, Beaumont făcuse unele cercetări finale. Acum Rey şi prietenii ei se adunaseră împreună cu el sub baldachinul junglei pentru a vedea ceea ce aflase. Beaumont Kin era un bărbat slab, cu păr nisipos, care părea mai tânăr decât anii pe care îi avea. Purta echipament de camuflaj şi avea întotdeauna la el un blaster în toc – la ordinele stricte ale lui Rose şi Connix, care insistaseră că până şi un teoretician trebuie să aibă un blaster bun la îndemână. Se aplecase peste o consolă, cu textele Jedi aranjate înaintea lui. Paginile unuia dintre texte începuseră să se îndoaie la margini, datorită umezelii din aer. Imediat ce aflau tot ce se putea, Rey era hotărâtă să le scaneze şi să le conserve cum trebuie. În nişte containere închise ermetic, poate. Cu siguranţă Leia va avea disponibile resursele necesare pentru asta?

— Am analizat codificările lui Luke, spuse Beaumont. Am mai învăţat câte ceva despre *navigatori*. Arătă spre o pagină familiară din unul dintre texte, cea cu desenul unui obiect piramidal. Lucruri străvechi. Au fost făcute doar două; unul pentru Stăpânul Sith, unul pentru ucenic.

Rey privi mai îndeaproape. Întotdeauna găsise ciudate marcajele pe *navigator*. Cercuri cu linii care se îndepărtau de ele, ca nişte hărţi primitive de navigare.

Beaumont arătă către un text criptat.

— Luke vâna *navigatorul Împăratului*, dar i-a pierdut urma pe o lume deşertică numită Pasaana.

— În sistemul Middian? spuse Finn.

Rey auzise numele respectiv. Întâlnise odată un dealer de obiecte recuperate la Avanpostul Niima, care făcea opriri regulate în sistemul Middian.

— Ai fost acolo? spuse Beaumont. Nu poţi găsi o mâncare decentă. Cel puţin Pasaana este neocupată.

Finn se încruntă şi Rey ştia exact ce însemna acea încruntare. *Pentru moment*. Neocupată *deocamdată*.

— Deci începem cu Pasaana, spuse Poe.

— Da, aprobă Beaumont. Luke a lăsat coordonate care indică Valea Interzisă.

Ei bine, asta nu sunat deloc prevestitor.

* * *

Leia, se auzi vocea lui Luke.

— Nu, Luke, răspunse Leia şoptit.

E timpul, spuse Luke. El pleda de ceva vreme, iar vocea lui era neobosită. Ca şi cum venea chiar din interiorul sufletului ei.

— Nu încă.

Stătea în camera ei, ţinând în mână Medalia pentru Curaj a lui Han.

O avea cu ea încă din ziua în care îl ucisese fiul lor. Nu ar fi fost surprinsă dacă într-o zi degetul mare avea să formeze o urmă pe medalia gravată. De atât de multe ori se trezise frecând-o cu degetul, iar şi iar, pierdută în gânduri.

— Când i-ai dat acea medalie lui Han, cum ai fi putut şti? se auzi o altă voce în spatele ei, la fel de neobosită, aproape la fel de dragă. Cea a lui Maz Kanata.

Leia se întoarse. Maz ţinea în mână sabia de lumină a lui Luke. Încă o dată Leia fu mirată de modul în care cineva atât de mic putea avea o astfel de prezenţă formidabilă. Maz umplea fiecare cameră în care se afla.

— Cum puteai şti unde te va duce viaţa? spuse Maz. Când Leia nu răspunse imediat, Maz lăsă întrebarea deoparte cu fluturare a degetelor şi schimbă subiectul. Ştiu că te temi că Rey va fi atrasă de partea întunecată. Că ai avut viziuni despre moartea ei.

Leia se încruntă. Poate că îi împărtăşise prea multe lui Maz.

— Dar, după cum mi-ai amintit de multe ori, continuă Maz, viitorul este incert. Fata trebuie să-şi găsească propria cale.

Ceva despre asta aduse la suprafaţă o amintire.

— Propria cale…, murmură Leia.

Atragerea lui Ben spre partea întunecată îl adusese pe propria sa cale? Leia se resemnase cu ceea ce se întâmplase, dar nu-i venea să creadă că era *propria lui cale.* Şi nici nu credea că era a lui Rey. Cu toate acestea, ceva din cuvintele lui Maz o chinuia. Cunoştea acest sentiment. Forţa încerca să-i spună ceva. Despre Rey şi călătoria ei.

— Spiritul tău este puternic prieteno, spuse Maz. Dar nu eşti bine. Corpul tău devine din ce în ce mai slab. Dă-i binecuvântarea ta. Dă-i sabia de lumină a lui Luke.

Leia oftă. Faptul că fusese aruncată în vidul spaţiului de pe puntea lui *Raddus* o afectase. Se salvase în ziua aceea prin puterea Forţei, dar corpul ei plătise un preţ dur. Maz îi oferi sabia de lumină lui Leia, care o luă cu respect.

— Cât timp încă mai poţi, adăugă Maz. Cât timp încă există speranţă.

* * *

Toată lumea îşi spunea la revedere. Rey privi în jur, simţind finalitatea din toate astea ca pe o greutate în stomac. Era posibil ca ei să nu se mai întoarcă. Cum putea un echipaj redus al unei singure nave să descopere o modalitate de a învinge cea mai mare flotă văzută vreodată în galaxie? Părea ridicol. Dar era unica lor şansă.

C-3PO se aplecă asupra lui R2-D2, vorbind cu o tandreţe necaracteristică.

— În cazul în care nu mă întorc, spuse el, vreau să ştii că ai fost un prieten superb, R2. Cel mai bun prieten al meu, de fapt.

R2-D2 răspunse cu un fluierat îndurerat.

— Rose, ultima şansă! spunea Finn.

— Generalul mi-a cerut să studiez specificaţiile vechiului Distrugător, spuse Rose. Ca să putem opri flota dacă o găsiţi.

— Dacă? sublinie Finn.

Rose zâmbi.

— Când.

El dădu din cap.

— Când.

Se îmbrăţişară şi Rose spuse:

— Vom fi departe unul de altul. Ai grijă de Rey. După o clipă, adăugă: Ai grijă de tine.

Ea aruncă o privire spre Rey, care îşi ridică bărbia în semn de recunoaştere. Lui Rey i-ar fi plăcut să-i aibă compania în această misiune, dar Leia avea dreptate: aveau nevoie de Rose la bază. Pe lângă studierea specificaţiilor Distrugătoarelor, Rose va face tot ce putea pentru a aduce navele pe care le aveau în stare perfectă de luptă. Rey îi urmări din nou îmbrăţişându-se, simţindu-se puţin părăsită. Pentru că era cineva de la care voia cu disperare să-şi ia rămas bun, dar nu era sigură cum să facă

asta. Rey fusese singură atât de mult timp în viaţa ei. A avea relaţii cu oamenii era o abilitate nouă, mult mai dificil de învăţat decât să leviteze roci cu mintea sau să lupte cu sabia de lumină împotriva sferelor telecomandate. Nesigură, Rey se întoarse şi privi prin bază. Acest amestec de junglă, fire şi terminale expuse deveniseră casă şi era mai greu să plece decât credea. Iubea frunzişul, felul în care ploaia se aduna pe frunzele largi ceruite, mirosul solului moale. Verde, hotărâse ea – culoarea junglei, şi a pădurilor, şi a ierbii, şi a *vieţii* – era preferata ei.

— Ar trebui să mergem, se auzi vocea lui Poe. Când o observă privind fix în spaţiu, adăugă: Ce este?

— Nimic, minţi Rey.

— Rey? se auzi o altă voce şi o umplu uşurarea. Era Leia.

Se grăbi spre General, izbucnind:

— Sunt atât de multe pe care vreau să ţi le spun!

Rey ar fi trebuit să-i spună adevărul despre viziunea ei. Ar fi trebuit să-i spună cât de mult însemna pentru ea pregătirea cu Leia. Să-i mulţumească pentru că îi oferise un loc în *Rezistenţă* şi o lăsase să pună stăpânire pe *Şoim*. Să-i spună cât de mult o admira...

— Spune-mi-le când te vei întoarce, spuse Leia.

Mâinile Generalului se ridicară şi Rey tresări când văzu ce ţineau. Leia îi oferea sabia de lumină a lui Luke. Rey o luă cu multă atenţie şi reverenţă. Nu era sigură dacă îşi câştigase dreptul de a o purta. Dar sabia de lumină a lui Luke se potrivea întotdeauna atât de perfect în mâna ei. Ca două piese dintr-un puzzle prinzându-se împreună. Nu se putu abţine; se întinse să o îmbrăţişeze pe Leia. Ceea ce se dovedi a fi bine, deoarece Leia se întinse în acelaşi timp şi o îmbrăţişă strâns, de parcă n-ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată. Rey închise ochii, absorbind forţa şi calmul lui Leia. Au stat împreună o vreme. În cele din urmă, Leia vorbi.

— Să nu-ţi fie niciodată frică de ceea ce eşti.

Ochii lui Rey se deschiseră. Vocea lui Leia era plină de putere. De finalitate. Poate că Forţa îi arătase ceva. Sau poate era doar un sfat bun. Copleşită, Rey nu putu decât să dea din cap în semn de acceptare recunoscătoare.

* * *

Rey se aşeză pe scaunul pilotului. Lângă ea, Chewie pufni un salut călduros. Se priviră, iar ea zâmbi.

— Este, răspunse ea. Hai să o luăm din loc.

Poe şi Finn intrară în cabină, urmaţi de C-3PO şi BB-8. Echipajul ei redus. Cel mai bun echipaj.

În timp ce se ridicau, Maz şi Leia stăteau împreună pe platoul junglei, urmărindu-le plecarea. Pe Leia o durea sufletul. Era ca şi cum îl vedea pe Ben cum pleacă să se antreneze cu Luke. De parcă îl privea pe Han plecând în misiune fără ea. Era ca şi cum îşi lua rămas bun de la o parte din sine.

— Dacă va găsi Exegol, spuse Maz, s-ar putea să supravieţuiască.

Ca şi Leia, Maz avea ocazional, prin puterea Forţei, străfulgerări despre oameni şi locuri, prezente şi viitoare. Ca şi Leia, rareori înţelegea ce însemnau.

— Iar dacă nu, adăugă Maz, galaxia cu siguranţă nu va supravieţui.

Leia făcuse tot posibilul să-şi ascundă grijile faţă de Rey, dar nu şi afecţiunea.

Fata aceea ar putea fi ultima lor speranţă.

CAPITOLUL 5

Generalul Hux se grăbea pe coridorul navei de comandă, abia ţinând pasul cu Ren şi Pryde. În spatele lui se auzea tropăitul de bas al Cavalerilor. Acum erau mereu prin preajmă, parcă lipiţi de stăpânul lor, Kylo Ren. Hux ura faptul că nu le putea vedea feţele în spatele măştilor. Poate că aveau ceva de ascuns. Probabil că erau hidoşi, atât de plini de cicatrice că nu mai puteau fi recunoscuţi. Era o consolare rece.

Generalul Loial Pryde îl informa pe Ren cu privire la progresele lor sau mai degrabă despre lipsa acestora. Hux nu era sigur cum reuşea Pryde să dea o veste proastă, fără să-i fie tăiat capul cu sabia de lumină sau fără să fie sufocat până la moarte cu Forţa. Ren nu avea simpatii pentru nimeni – cu excepţia recuperatoarei, poate – aşa că trebuia să fie altceva cu Pryde. Ceva care-l făcea imun. Netemător. Sigur. Hux dedicase resurse pentru a afla exact despre ce anume era vorba.

— Domnule, spunea Pryde. Încă nu avem indicii, dar căutarea fetei continuă.

— Nu mai e timp, spuse Ren.

Vocea lui era distantă şi mecanică acum că îşi pusese din nou masca. Hux nu avea încredere în măşti din principiu, dar era bucuros pentru a lui Ren căci îl cruţa de asaltul indignat al părului Liderului Suprem. Un lider bun conducea prin exemplu, iar părul lui Ren era foarte departe de regulament. Era un detaliu mic, desigur, dar detaliile contau şi acest lucru reprezenta tot ceea ce Hux ura la Ren. El era o excepţie de la toate. În afara regulilor. Dezordonat. Când Hux îşi va lua în sfârşit locul de drept ca Lider Suprem, primul lucru pe care îl va face, va fi să-l facă pe Ren să-şi taie părul.

Cu o acceptare necaracteristică, Ren îi spuse lui Pryde:

— Atunci va trebui să o localizez singur.

— Da, Lider Suprem, spuse Pryde.

— Când va fi găsită, interveni Hux, voi lua personal echipele însărcinate cu execuţiile...

— Scanează toate sistemele pentru un cargobot Corellian YT-1300, spuse Ren spre Pryde, ignorându-l pe Hux. Ea va fi în *Şoimul Mileniului*. Se întoarse spre Hux şi adăugă: Cavalerii lui

Ren vor conduce această vânătoare, Generale Hux. Nu trebuie să fie nicio greşeală.

În vocea lui nu se auzea niciun fel de dispreţ, nerăbdare sau iritare. Doar concediere. Hux rămase singur pe coridor şi îl privi pe Ren cum se îndepărta de el, cu Pryde şi Cavalerii pe urmele lui. Era bine că îl considerau cu toţii un imbecil inutil, se asigură el. Era chiar avantajos. Într-un fel, Hux avea propria sa mască.

La urma urmei, faptul că îl subestimau îi permitea să pună în mişcare anumite lucruri. Acesta făcea parte din planul său.

* * *

Rey aruncă o privire prin quadnoc[4] la nesfârşitul deşert cafeniu-gălbui. Pasaana îi amintea atât de mult de Jakku, încât îi dădea un junghi neaşteptat. Nisipul avea o culoare mai roşietică şi aerul mirosea mai puternic, de parcă viaţa prospera aici altfel decât pe Jakku. Dar soarele era la fel de neobosit, nisipul la fel de insidios, vântul la fel de prăfuit şi uscat. Cum supravieţuise ea într-un loc ca ăsta? Fără să vadă verdeaţă? Fără îmbrăţişarea protectoare a umidităţii? Fără cizme bune rechiziţionate de *Rezistenţă* şi un cargobot plin cu depozite de apă parcat prin apropiere?

— Eşti sigur că este aici? întrebă Poe din spatele ei.

— O, da, răspunse C-3PO. Acestea sunt coordonatele exacte lăsate de Stăpânul Luke.

Poe deschise gura să vorbească, dar un ritm de tobe colosal străpunse cerul, atât de adânc, că vibră în pieptul lui Rey. Fu urmat de un tunet silabic unic, ca şi cum o mulţime uriaşă striga la unison acelaşi cuvânt.

— Ce a fost asta? spuse Poe.

Se strecurară cu toţii înainte, urmând sunetul. Rey ştia cât de înşelător putea fi deşertul. Vântul, nisipul şi dealurile şerpuite făceau să fie aproape imposibil să spui din ce direcţie venea zgomotul.

C-3PO merse mai repede decât toţi.

---

[4] Quadnoc – sau Quadnocular, era un intensificator de imagine supradimensionat. Cele patru lentile de precizie ofereau o imagine multispectrală îmbunătăţită şi avea integrat un urmăritor automat.

— Sună ca sfârşitul unei rugăciuni locale Aki-Aki..., începu el.

— Ssstt! 3PO! avertiză Finn.

Tobele răsunară din nou, rostogolindu-se într-o serie de bătăi în genul apropierii unei furtuni. Apoi, o masă de voci se ridică într-un cor vesel şi deşertul se umplu brusc de o muzică extraterestră la fel de frumoasă pe cât era de uluitoare.

— Aşa este! exclamă C-3PO. Se întâmplă că am ajuns chiar în ziua Festivalului Strămoşilor!

Inima lui Rey se mai domolise în timp ce ocoleau un afloriment stâncos pentru a descoperi valea largă care se întindea sub ei – şi mulţimea imensă de Aki-Aki care se adunase acolo. Zeci de mii de persoane, învârtindu-se în pelerine, fluturând steaguri colorate. Nu, sute de mii. Zmeele şi pancartele pluteau în aer, corturile şi copertinele furnizau pete de umbră şi peste tot se vedeau siluete îmbrăcate, mişcările lor arătând că nu erau chiar umane. Dansau şi se amestecau, cântau şi mâncau, cumpărau şi vindeau mărfuri, din marginea apropiată a văii, până la orizontul stâncos al planetei.

Pentru o vale interzisă, cu siguranţă erau multe fiinţe în acolo jos.

— Asta se întâmplă doar o dată la patruzeci şi doi de ani! îi informă C-3PO pe tovarăşii săi.

Poe luă quadnocularul de la Finn, aruncând o privire prin el.

Chiar şi fără quadnocular, Rey putu să vadă clar câteva siluete aflate pe marginea apropiată a văii. Erau într-adevăr umanoide, cu trompe duble, prehensile şi piele groasă potrivită pentru soare şi nisip. La unison, Aki-Aki se mişcară împreună ca un val şi porniră dansuri de sărbătoare centrate în jurul unor focuri. Din focuri se ridica fum viu colorat, dominând culorile galben, roşu şi albastru-verzui. Treadable[5] de dimensiunea unor clădiri înconjurau întreaga tabără, şinele lor masive ridicând duşuri de nisip.

Rey ar fi găsit toate astea însufleţitoare şi frumoase, dacă nu ar fi fost atât de dezamăgitoare. Ar fi aproape imposibil să găsească urmele lui Luke în mulţimea asta uriaşă.

— Ei bine, ăsta noroc, spuse Finn în glumă.

---

[5] Treadable – vehicul terestru folosit pentru a traversa deşerturile planetei Pasaana, format dintr-o cuşcă centrală înconjurată de o pereche de şenile.

— Într-adevăr! spuse C-3PO. Festivalul este cunoscut pentru zmeele colorate şi dulciurile delicioase!

Se holbară cu toţii la el.

* * *

Foarte puţini le dădură atenţie în timp ce au rătăceau prin festival. Deşi marea majoritate a participanţilor erau Aki-Aki, se părea că la sărbătoare veniseră specii din toată galaxia. Poe şi Finn priveau mulţimea, fără să zâmbească, concentraţi numai pe ceea ce aveau de făcut. Trebuia să fie pe aici pe undeva un indiciu. Dacă cercetau atent – *rămâi alert, rămâi inteligent,* spunea Poe – îşi vor da seama ce aveau de făcut.

Dar lui Rey îi era greu să fie atentă la ceea ce avea de făcut. Dansul era frumos, atât de plin de viaţă şi culoare, curgător ca o apă, vesel. Văzu o fată Aki-Aki minusculă împiedicându-se prin mulţime. Părinţii ei se repeziră să o salveze, o ridicară şi o îmbrăţişară strâns înainte să păţească ceva. Fetiţa se duse imediat înapoi să danseze ca şi cum nu se întâmplase nimic, fără nicio grijă pentru că avea cine să aibă grijă de ea.

— Nu am văzut niciodată aşa ceva, spuse Rey, pe jumătate sieşi.

— Eu n-am văzut niciodată atât de puţine *navigatoare*, răspunse Finn sec.

— Mereu există şi patrule din Primul Ordin aflate din întâmplare prin astfel de mulţimi, le reaminti Poe. Ţineţi-vă capul jos. În special tu, Chewie.

Chewie îl ascultă, cocoşându-se, dar Rey nu era sigură că asta îl făcea mai puţin vizibil.

— Hai să ne despărţim, să vedem ce ştiu localnicii, spuse Poe.

El şi Finn se îndreptară, dar picioarele lui Rey prinseseră rădăcini. Un grup de Aki-Aki reprezenta un spectacol de marionete. Copiii priveau cu ochii mari, uneori râzând. O mamă îmbrăcată într-un roz deschis stătea cu ei, ţinându-şi pruncul în braţe. Spre deosebire de adulţi, cei mici nu aveau trompe lungi, bifurcate, ci mai degrabă nasuri mici în vânt şi obraji plini. Rey gândi că sunt adorabil.

Ceva o trase de tunică şi se uită în jos pentru a vedea un tânără fată Aki-Aki într-o haină verde încercând să-i atragă atenţia. Rey îngenunche în faţa ei. Fata ţinea în mâini un şirag făcut din şuviţe de iută ţesută şi mărgele din cereale colorate – poate un anumit tip de porumb. Rey îi permise să i-l pună pe după gât. Fata Aki vorbi tot timpul, într-o limbă pe care Rey nu o mai auzise niciodată în toţi anii ei pe Jakku.

BB-8 ciripi spre fată, iar Rey tradus.

— Prietenul meu întreabă pentru ce sunt focurile?

C-3PO repetă întrebarea în limba Aki, iar fata răspunse fără ezitare.

— Strămoşii lor trăiesc în foc, spuse C-3PO. Aşa îşi arată recunoştinţa. Ea spune că numele ei este Nambi Ghima.

Rey răspunse:

— Oh, este un nume *excelent*. Eu sunt Rey.

Nambi puse o întrebare, iar C-3PO spuse:

— Ar fi onorată să-ţi cunoască şi numele de familie.

Zâmbetul lui Rey îngheţă.

— Eu… Nu am un nume de familie. Sunt doar Rey.

Cuvintele răsunară în mintea ei. *Doar Rey*.

Stomacul i se zvârcoli cu un avertisment brusc. Învăţase să aibă încredere în acest tip de avertizare, de când se conectase cu Forţa. Se ridică, căutându-i sursa. Deodată, cerul se întunecă, de parcă ziua se schimbase în noapte, într-o clipă. Focurile deveniră brusc strălucitoare, aruncând asupra Văii Interzise o lumină eterică. Sunetele festivalului se estompară. Ceva vui adânc în pieptul ei, ceva supărat şi disperat şi… familiar. Apoi festivalul dispăru şi fu înlocuit de nisipuri nesfârşite, biciuită de rafale de vânt. Îl simţi înainte să-l vadă, ceva familiar, aproape ca propria răsuflare. Era Kylo Ren, îmbrăcat în negru ca întotdeauna, cu pelerina măturând pământul. O privea prin mască într-o tăcere reţinută. Masca îi era diferită acum, un amestec de piese negre unite împreună de linii roşii furioase. Pielea i se încreţi brusc de frig.

Asta nu era o viziune. Era o legătură prin Forţă, prima de după Crait. Şi odată cu conexiunea veni certitudinea care îi transformă sângele din vene în gheaţă: O căuta.

— Palpatine te vrea moartă, spuse el, simplu şi fără preambul.

— Acum serveşti alt stăpân? întrebă ea, simţindu-se ciudat dezamăgită.

— Nu. Am alte planuri.

Desigur că avea.

— Ţi-am întins mâna odată, spus el cu voce de un calm înnebunitor. Ai vrut să o iei. Ea nu o negă. De ce nu ai făcut-o? întrebă el.

— M-ai fi putut ucide, spuse ea. De ce nu ai făcut-o?

— Nu te poţi ascunde, Rey. Nu de mine.

I se păru ciudat să-şi audă numele rostit de el. Oare îl mai spusese vreodată până acum cu voce tare? Nu-şi putea aminti... Acum, că îi trecea şocul de a-l vedea din nou, Rey începu să observe alte lucruri. Cum ar fi faptul că vocea lui avea o urmă de tensiune, sau poate chiar de regret. Că cizmele îi erau pline de noroi. Că silueta lui îmbrăcată arunca o umbră pe solul deşertului, ca şi cum era cu adevărat acolo cu ea.

— Văd prin fisurile măştii tale, spuse ea. Eşti bântuit. Nu te poţi opri să vezi ce i-ai făcut tatălui tău.

Îşi imagină acel moment cât putu de clar – mâna lui Han pe obrazul lui Kylo, privindu-şi cu dragoste fiul, chiar în timp ce trupul lui muribund se apleca peste sabia de lumină de un roşu haotic care îl străpunsese. Rey îşi ancoră mintea de imaginea respectivă. O aruncă apoi spre Kylo. El tresări. Apoi aruncă o imagine înapoi spre ea. Semne zgâriate pe peretele AT-AT-ului căzut, plin de nisip.

— Tot mai numeri zilele de când au plecat părinţii tăi? Atâta durere e în tine. Atâta mânie.

El începu să meargă spre ea. Ea se oţeli.

— Unde eşti? întrebă el, întinzându-şi mintea, găsind ceva înainte ca ea să-şi poată baricada gândurile. Într-un loc care-ţi aminteşte de casa de pe Jakku. De aşteptarea părinţilor tăi. De durerea de a fi singură.

Ea nu va arăta slăbiciune. Nu va lăsa lacrimile să-i umple ochii. *Nu o va face.*

— Mama nu vede întunericul din tine, continuă el neobosit. Nici prietenii tăi nu îl văd. Dar eu îl văd.

Şi asta fu greşeala lui Kylo. Pentru că greşea profund despre toate astea. Leia ştia despre viziunile ei întunecate, despre furia şi nerăbdarea care îi ameninţa întotdeauna sesiunile de pregătire. Maz ştia şi ea. Ea deschise gura să-i

spună să se ducă să sărute un rathtar, dar el se mişcă prea repede, apropiindu-se de ea astfel încât aproape stătea deasupra ei. Mirosea a fier topit.

— Nu vreau să fiu nevoit să te ucid, spuse el. Te voi găsi şi te voi face să îmbrăţişezi partea întunecată. Când o să-ţi întind din nou mâna, o vei lua.

Nicio şansă.

— Vom vedea, se răsti ea.

Înainte ca Rey să poată clipi, el îi rupse colierul de pe gât, lăsând-o cu înţepături pe ceafă. Pământul se mişcă. Deşertul gol dispăru şi Rey reveni la festival, Aki-Aki se învârteau în jurul ei. Un mascul înalt se apropie, cu un jug în jurul gâtului, care se ramifica într-o etalare magnifică de mărfuril – bijuterii din cereale, evantaie colorate, bomboane. Ea ridică mâna spre gât, spre spaţiul gol unde ar fi trebuit să se afle şiragul. Înţepăturile încă o mai dureau.

Fusese cea mai puternică conexiune în Forţă. Chiar şi când se aflaseră în coliba de pe Ahch-To şi mâinile lor se întâlniseră, nu fusese nimic de genul acesta – atât de viu, atât de periculos de palpabil. De data asta, ocupaseră acelaşi spaţiu.

Cât timp fusese ocupată cu Kylo, mulţimea se adunase în jurul ei, despărţind-o de prieteni. Ea evită negustorul, căutând droizii – iată-i! Le făcu semn să o urmeze în timp ce se grăbea în direcţia în care îi văzuse ultima dată pe Poe, Finn şi Chewie. Trebuia să ajungă la ei *imediat*. Trebuia să-şi pună prietenii la adăpost.

Îl văzu mai întâi pe Chewie; chiar şi cocoşat era cu cel puţin un cap mai înalt decât oricine altcineva din mulţime. Era cu Poe şi Finn chiar la intrarea unui cort, vorbind cu unul dintre localnici. Nu era timp de pierdut.

— Trebuie să plecăm, spuse Rey, întrerupându-le conversaţia. Înapoi la *Şoim,* acum.

— Unde ai fost? întrebă Poe.

Dar Finn îi citi chipul şi spuse:

— Ce nu e în regulă? Ce s-a întâmplat?

— Ren, răspunse ea. Ştie că suntem aici. Sau, cel puţin, va şti destul de curând.

Poe şi Finn nu comentară şi nu ezitară. Porniră în jurul cortului, îndreptându-se în direcţia generală a *Şoimului* parcat. BB-8 se rostogoli împreună cu ei în timp ce C-3PO se străduia să

ţină pasul. Vor găsi un alt mod de a cerceta Valea Interzisă. După ce se întuneca, poate că îl putea trimite pe C-3PO la... Aproape că se ciocniră cu un soldat din trupele de şoc, care ridică imediat blasterul.

— Rămâneţi pe loc! spuse el.

Se opriră. Rey începu să se întindă spre Forţă.

— Am localizat fugarii din *Rezistenţă*. Toate unităţile să vină la..., adăugă el în comunicator.

Deodată se auzi un trosnet răsunător. Capul soldatului din trupele de şoc se smuci spre înapoi, cu o săgeată ieşindu-i din lentila ochiului stâng. Căzu pe nisip, unde se mai răsuci o dată, apoi rămase complet nemişcat. Se întoarseră, căutând sursa săgeţii. O siluetă înaltă cu cască stătea chiar în interiorul cortului, ţinând perdeaua cu un baston. În cealaltă mână avea o arbaletă cu săgeţi care arăta ca o versiune mai mică, mai uşoară, a aruncătorului de săgeţi al lui Chewie.

— Urmaţi-mă, se auzi o voce clar masculină. Grăbiţi-vă.

Rey schimbă rapid priviri cu prietenii ei, care aprobară cu toţii şi porniră după silueta cu cască. El se grăbi în sens opus, departe de *Şoim,* dar tocmai îi salvase de o mulţime de probleme, aşa că nimeni nu protestă. Fusese o lovitură uimitoare, ceea ce însemna că se aflau într-o companie periculoasă. Se întâmplase îndeajuns de repede ca soldatul să nu poată să-şi transmită locaţia exactă. Deci Rey spera că face ceea ce trebuie, având încredere în străin.

Trecură de C-3PO, care încă se grăbea să-i ajungă din urmă.

— Oh, mai încet! protestă droidul în spatele lor. Ce fel de prieteni *sunteţi*?

Silueta cu cască se strecură prin mulţime, conducându-i spre unul dintre vehiculele uriaşe. Întregul vehicul era înconjurat de şinele sale masive – roţile imense, cabina, portalul de intrare. Avea o oarecare familiaritate; sistemul de propulsie, arborele de angrenare, chiar şi plasele suspendate pentru marfă, toate îi aminteau lui Rey de speederul pe care îl reparase pe Jakku deşi acest vehicul era de zece ori mai mare şi nu avea niciunul repulsor.

Ce se întâmplase cu el? Îl luase probabil vreun Teedo. Nu, fără îndoială, Unkar Plutt îl dezmembrase pentru piese. Probabil că nici măcar nu aşteptase să treacă o zi după plecarea lui Rey.

Silueta cu cască îi grăbi prin intrarea în cabina încinsă, claustrofobă. Mărfurile şi suvenirurile atârnau de tavan, iar arborele de angrenare trecea chiar prin centru, abia permiţând suficient spaţiu pentru a ţine capul drept. C-3PO ajunse ultimul la bord.

— Spre pasajul de est, Kalo'ne! spuse silueta cu cască spre şofer.

Vehiculul tresări, apoi se mişcă înainte. Acesta nu era un vehicul pentru evadări; era mult prea lent, dar îi ascundea şi îi ducea departe de ultima locaţie în care fuseseră reperaţi. Inevitabil, Primul Ordin îi va găsi din nou, dar Rey îndrăzni spere că reuşiseră să câştige ceva timp. Salvatorul lor misterios risca mult ajutându-i.

— Leia mi-a trimis o transmisie, spuse străinul.

Finn se ridică în picioare.

— Cum ne-ai găsit?

Silueta ridică mâna spre cască şi şi-o ridică de pe cap, dezvăluindu-şi pielea întunecată, părul tăiat scurt şi un zâmbet frumos, cu mustaţă.

— Wookiee ies în evidenţă în orice mulţime, spuse el.

Chewie urlă un nume şi practic sări peste Finn ca să ajungă la om.

Lando? gândi Rey. Ei bine, nu este de mirare. Auzise atât de multe despre el de la Leia şi Chewie. *Şoimul* fusese al lui, odată!

Chewie îl prinse pe Lando într-o îmbrăţişare, ridicându-l de la pământ, aproape zdrobindu-l pe sărmanul om. Lando doar râse.

— Şi mie îmi pare bine să te revăd, bătrâne.

— Acesta este Generalul Lando Calrissian! anunţă C-3PO. Permiteţi-mi să vă ofer o istorie completă a...

— Ştim cine este, 3PO, spuse Rey.

— Este o onoare să vă cunosc, Generale, spuse Finn.

Chewie vorbi repede, iar Finn se încruntă. Finn lucrase din greu ca să înveţe Shyriiwook şi Binary – Rey era impresionată de cât de repede prindea – dar încă se chinuia să înţeleagă când se vorbea prea repede.

— Da, Leia mi-a spus să fiu cu ochii după voi, spuse Lando.

— Generale Calrissian, căutăm Exegol, spuse Poe.

Lando îngheţă o secundă, dar apoi se înmuie resemnat.

— Bineînţeles că da.

* * *

— Sunteţi sigur? întrebă Generalul Pryde.

— Ea a fost, insistă Kylo.

Ciudat cum se puteau îndoi puterea Forţei, după toate câte se întâmplaseră. Sau poate că se îndoiau de *el*.

— În acest caz, odată analizat colierul, vom şti exact unde este, spuse Pryde.

Tishra Kandia se grăbi spre ei, cu colierul lui Rey atârnându-i în mână. Kandia era ofiţer de informaţii de top şi una dintre puţinii care nu se sustrăsese niciodată ordinelor sale de a cheltui resursele Primului Ordin pentru a găsi fata.

— Domnule, spuse Kandia. Microanaliza spune că este din sistemul Middian, planeta Pasaana, Valea Interzisă.

Kylo simţi un val de speranţă. Va trebui să se mişte repede. Conexiunea lor prin Forţă o avertizase pe Rey asupra intenţiilor sale, iar ea va fugi de pe Pasaana de îndată ce va obţine ceea ce dorea – indiferent ce era.

— Pregăteşte-mi nava şi alertează trupele locale, îi ordonă Generalului Pryde. Trimite o divizie.

Kylo Ren se întoarse şi se îndreptă spre hangarul TIE.

— Da, Lider Suprem, spuse Pryde în urma lui.

* * *

Lando Calrissian se aplecă înainte pentru ca să-l audă cu toţii peste zgomotul vehiculului.

— Eu şi Luke urmăream o adevărată canalie, spuse el. Numele lui era Ochi din Bestoon.

Numele o făcu pe Rey să tresară, deşi nu era sigură de ce. *Ochi din Bestoon.*

— Un ucigaş de Jedi din vremea Războiului Clonelor. Căuta relicve Sith, continuă Lando. Lucruri vechi, rele.

Îşi activă comunicatorul de pe încheietura mâinii, arătându-le o hologramă a ucigaşului de Jedi. Ochi din Bestoon nu părea prea uman, cu ochii mari negri, caracteristici moi şi un fel de coafură cibernetică. Nu părea deloc periculos.

— Cum era *navigatorul* Împăratului, spuse Poe.

— Da, confirmă Lando, schimbând afişajul holo pe un obiect piramidal. Ochi s-a lăudat într-o cantină că avea un indiciu asupra locaţiei *navigatorului*. Că avea coordonatele înscrise undeva.

— Înscrise *unde*? întrebă Rey.

— Asta este întrebarea, puştoaico, spuse Lando. L-am urmărit pe Ochi jumătate de galaxie.

— Până aici, pe Pasaana, spuse Finn.

Lando dădu din cap.

— Unde i-am pierdut urma. Ochi a dispărut în desert. Luke a simţit că este încă aici. I-am găsit nava – abandonată – dar nu şi pe Ochi. Niciun indiciu. Niciun *navigator*.

Ceva din felul în care o spuse...

— Deci ai rămas aici? întrebă ea.

— Aici şi acolo. Deşertul te ajută să uiţi, spuse Lando şi tristeţea îi umplu vocea.

Cabina tresări în timp ce vehiculul se opinti peste un bolovan. C-3PO apucă o plasă agăţată pentru a se echilibra. Lando continuă:

— Primul Ordin a venit după noi – conducătorii din vechile războaie. Ne-au luat copiii. Privirea lui deveni distantă. Fata mea nu era destul de mare să meargă singură. Din câte ştiu, acum probabil că este soldat în trupele de şoc.

Chipul lui Finn deveni sumbru. Rey rezistă imbolului de a pune mâna pe umărul lui; uneori, simpatia era greu de suportat.

— Ne-au transformat copiii în duşmani, spuse Lando cu glas învins. Fata mea. Fiul lui Han şi Leia, Ben. Pentru a ucide spiritul *Rebeliunii* pentru totdeauna.

Rey şi Finn se priviră şi ea ştiu că el gândea la fel ca ea. Ruperea copiilor de casele lor şi introducerea forţată în serviciul militar nu ţinea doar de completarea rezervelor. Aici era vorba despre zdrobirea ideii de a te opune. Pentru că războaiele nu erau duse doar cu nave şi arme, ci şi cu curaj şi hotărâre. De asta Leia vorbea mereu despre speranţă. Era la fel de esenţială pentru o victorie ca o aprovizionare bună sau ca informaţiile sigure.

— Trebuie să ajungem la nava respectivă, spuse Rey. Să o cercetăm din nou.

Vehiculul se opri. Un vuiet familiar străpunse aerul. Vânători TIE. Aruncară o privire prin portalul de intrare şi îi reperară zburând la orizont. Stăpânirea Primului Ordin se extinsese de-acum prin toată galaxia, de aceea dăduseră peste un soldat din trupele de şoc, chiar şi aici. Asta însemna că Ren putea aduce trupe de rezervă în cel mult o oră. Poate mai puţin. Acele TIE-uri puteau fi o avangardă, care cerceta în numele Liderului Suprem. Dacă se gândea bine, cu siguranţă Ren trimisese peste tot cercetaşi şi droizi sondă. Simţise cât era de disperat să o găsească.

Trebuiau să se mişte foarte rapid şi să fie foarte atenţi.

— Am un presentiment rău în legătură cu asta, spuse Lando. Nava lui Ochi adună rugină pe lângă Canionul Lurch. Este singurul indiciu pe care îl am. Mergeţi.

Se repeziră afară din vehicul, cu excepţia lui Chewie care gemu a jale spre Lando. Lando întinse mâna şi o strânse pe a lui Chewie, de parcă îşi spuneau la revedere.

Rey spuse:

— Leia are nevoie de piloţi, domnule General.

— Zilele mele de pilot s-au dus demult, spuse Lando. Dar transmite-i lui Leia dragostea mea.

Rey se gândi la modul în care aproape că ratase ocazia de a-i spune la revedere lui Leia şi încercă pentru ultima oară:

— Ar trebui să i-o transmiţi tu personal. Mulţumesc.

Deşi Lando era practic un străin pentru ea, putea să citească dorinţa de pe chipul lui la fel de clar ca lumina zilei. Poate că reuşise să-l facă să se decidă.

Vehiculul lui Lando îi trecuse de-a lungul văii către celălalt capăt al festivalului, departe de cortul în care se întâlniseră cu soldatul din trupele de şoc. Acum trebuiau doar să găsească un mijloc de transport până la canionul menţionat de Lando.

— Acolo! spuse Poe arătând. Speederele alea!

Au sprintat cu toţii spre un grup de skimmere[6] parcate. C-3PO se strădui să ţină pasul cu ei. Unele dintre skimmere erau goale – probabil pentru a fi închiriate celor care veniseră la festival – şi alte câteva erau încărcate cu mărfuri. Rey nu avu nicio idee despre cum puteau plăti; doar nu erau să umble printr-o astfel de mulţime cărând cu ei bani greu de urmărit, aşa

[6] Skimmer – vehicul repulsorlift folosit de fermierii Aki-Aki din Pasaana pentru a parcurge distanţe mari când îşi plantau culturile.

că lăsase cea mai mare parte în *Şoim.* Poe se rostogoli sub unul dintre skimmere, deschise un panou şi începu rapid să umble la fire.

— De unde ştii cum să faci asta? întrebă Finn.

— Nu vă faceţi griji, spuse C-3PO, ajungându-i din urmă. Am reuşit să v-ajung.

Un Aki-Aki mai în vârstă căruia îi lipsea o trompă începu să alerge spre ei, strigând şi fluturând din mâinile sale imense. Fără să se teamă, Poe făcu acelaşi lucru cu un al doilea speeder.

— Trebuie să mergem! spuse el, sărind în el.

Finn se holbă la Poe şi Rey îi împărtăşi uimirea. Pilotul trecuse, cumva, de blocaje în doar câteva momente. Trebuiau să-l facă pe Poe să-i înveţe toate astea. Însă, în timp ce Rey înşfăca timona primului skimmer, simţi o greutate în stomac. Ura să fure, chiar şi atunci când era absolut necesar. Chewie şi BB-8 se urcară în spatele ei şi ea porni motorul. Bătrânul Aki-Aki urlă insulte în spatele lor în timp ce se îndepărtau.

Deşertul zbura în jurul lor, o mare de nisip ridicat de vânt intercalată cu insule de dealuri abrupte stratificate, care zgâriau cerul. Era frumos, în felul lui.

BB-8 ciripi spre ea.

— Nu merge mai repede, BB-8!

Pe Jakku, lui Rey îi plăcea să urce pe speederul ei după o zi grea de muncă şi să zboare peste dune. Îi usca transpiraţia de pe piele, făcând-o să se simtă mai liberă.

În timp ce speederul zbura razant cu nisipul, înţepându-le feţele cu praf, decise să încerce să se bucure de plimbare. Spera doar că mergeau în direcţia corectă.

CAPITOLUL 6

Vântul şi nisipul înţepau obrajii lui Finn şi fără ochelari de protecţie, cu greu putea să-şi ţină ochii deschişi. Nu avea habar cum putea pilota Poe chestia asta – nu semăna cu niciun speeder întâlnit până acum. Dacă se gândea mai bine, habar nu avea cum făcea Poe multe alte chestii.

— Furi speedere, faci salturi scurte în hiperspaţiu, strigă el către Poe. Cum de ştii să faci chestii din astea ciudate?

— Sunt doar chestii pe care le-am învăţat, spuse Poe.

— Unde? insistă Finn.

Nu în *Rezistenţă*, cu siguranţă. Leia şi Poe încercau să îşi menţină operaţiunile pe cât posibil de oneste. Poe fusese chiar primul prieten al lui Finn în afara Primului Ordin. Dar se dovedea că erau o mulţime de lucruri pe care încă nu le ştia despre pilot.

Înainte ca Poe să poată răspunde, skimmerul tresări în lateral în urma unui impact. Finn mirosi arsura de blaster în timp ce mai multe salve ratară, trecând pe lângă ei. Primul Ordin îi găsise. Furtul speederelor probabil că declanşase alarma şi reţele de informatori de pe toată suprafaţa văii – ceea ce încă era mai bine decât să fie prinşi şi arestaţi la festival. Dar acum îi urmăreau două speedere pe şenile, fiecare purtând câte doi soldaţi. Speederele lor ridicau nisipul în urmă în timp ce se apropiau rapid. Finn şi C-3PO se agăţară de aripa de direcţie, în timp ce Poe începu manevrele de evitare, virând înainte şi înapoi pentru a fi ţinte cât mai dificile posibil. În dreapta lor, alergând paralel, Rey făcea la fel. Plasele cu bunuri se învârteau în marfă coşul de marfă, ameninţând să se risipească. Finn îşi scoase blasterul şi începu să tragă, dar virajele lui Poe îl făcură să rateze. În spatele lui Rey, norocul lui Chewie cu aruncătorul său de săgeţi era la fel de teribil. Totuşi, loviturile lor făceau să fie periculos pentru speederele Primului Ordin să se apropie, aşa că Finn continuă. Treptat, începu să simtă ritmul manevrelor lui Poe şi îşi sincroniză loviturile, tot mai aproape de ţintă. Aproape... doar puţin la stânga. Alinie lovitura, anticipă ritmul lui Poe... Chiar înainte să tragă, pasagerii din spatele fiecărui speeder, se lansară în aer cu pachetele propulsoare.

— *Acum pot zbura*! spuse C-3PO.

— Acum zboară?! strigă Finn.

Poe strânse aripa de direcţie.

— Acum zboară, răspunse el ca un ecou, pentru că bineînţeles că o făceau.

Finn trase câteva lovituri experimentale cu blasterul său, dar să lovească un obiect zburător dintr-un skimmer care făcea viraje era mai greu decât imposibil.

— Rey! strigă Poe. Ar trebui să ne despărţim...

— Să ne despărţim, strigă ea.

— Da!

Se despărţiră, Rey cotind spre dreapta cu Chewie şi BB-8 spre o fermă de dustgrain[7]. Poe îi conduse pe Finn şi C-3PO în stânga printr-un canion stâncos îngust.

Urmăritorii lor se despărţiră exact aşa cum sperase Finn. Dar i se opri respiraţia când îşi dădu seama că dispăruseră *amândoi* zburătorii, ca şi cum Rey era adevărata lor ţintă. Canionul se îngusta în jurul lor. Felul de a conduce al lui Poe îi ducea atât de aproape de ziduri încât Finn ar fi putut întinde mâna să le zgârie cu vârful blasterului.

Urmăritorul se apropie de ei.

— Ţine-te bine! strigă Poe, virând direct spre peretele canionului.

— Vai de mine! spuse C-3PO în timp ce Poe ridică nasul skimmerului şi dintr-odată, zburau pe marginea stâncii.

Mărfurile ajunseseră în spatele speederului. C-3PO scăpă din mâna sa aurie aripa de direcţie, umplând aerul cu un scârţâit îngrozitor de metal pe metal.

Finn finalizase antrenamentele minimale cu speederele, ca soldat, dar chiar şi el ştia că tehnologia repulsorlift nu era suficient de robustă pentru ca să poată continua să zboare pe un perete de stâncă prea mult timp. Şi într-o epavă învechită ca aceasta, lucrurile stăteau, probabil, chiar mai rău decât ştia el.

— Am scăpat de ei? întrebă Poe, repunând speederul înapoi pe solul canionului.

Finn cercetă împrejurimile. Doar nisip, aflorimente şi pereţi cât putea vedea.

---

[7] Fermă de dustgrain – metodă de cultivare efectuată de Aki-Aki, specia nativă a planetei Pasaana. Aki-Aki foloseau electro-ciururi pentru a prinde seminţele şi sporii suflaţi de vânturile deşertului. Ciururile foloseau, de asemenea, tehnologia vaporizatoarelor de umiditate pentru a iriga terenul arid, făcându-l potrivit pentru agricultură.

— Se pare că da.

— Excelentă treabă, domnule! strigă C-3PO.

Dar vorbise prea curând pentru că prova unui speeder ocoli un deal şi veni urlând spre ei.

— Nu, este încă acolo! puse Finn.

— Proastă treabă, domnule, spuse droidul.

Poe se opinti în acceleraţie, dar skimmerul nu mai avea ce da. Finn reîncepu să tragă cu blasterul – mai calm acum, lăsându-şi instinctele să-l îndrume – o lovitură nimeri! Speederul sări în lateral, dar îşi reluă goana într-o clipită. Finn nu-l deteriorase deloc. Avea scuturi. Încurajat, soldatul ridică blasterul şi trase. Finn se aruncă pe punte tocmai la timp, căci împuşcătura soldatului lovise un mănunchi de mărfuri uscate, care se înnegriră, fumegând. Era gata să sară în picioare şi să tragă înapoi, când văzu chiar lângă nasul său o frânghie lungă, cu cârlige metalice mari la fiecare capăt. Erau lipite de podeaua magnetizată – o chestie drăguţă pentru ancorat marfă, dar nu tocmai utilă acum. Desprinse unul de pe podea, îl ridică şi îl aruncă spre speeder. Cârligul ateriză pe pământ. Aşa cum sperase, speederul trecu chiar peste el. Cârligul perforă banda cauciucată, se prinse şi rămase fixat. Frânghia de la picioarele lui Finn se derula rapid în timp ce se înfăşura în jurul şenilei. Poate că ar fi trebuit să se gândească mai bine... Skimmerul era mai lent decât speederul, dar era şi mai greu. Asta îi dădu o idee.

Aripa de care se agăţase C-3PO era din metal solid, suficient de rezistent pentru a asigura direcţie şi stabilitate suplimentară, la fel ca un catarg. Finn apucă cel de-al doilea cârlig şi îl fixă de stâlp, asigurându-se că era fixat strâns.

— Poe, avertiză el.

Pilotul se întoarse, văzu cârligul înfăşurat în jurul aripii...

— S-a făcut!

Speederul le înghiţea frânghia. Se întinsese ca o coardă; skimmerul tresări, iar Finn aproape căzu din picioare. Poe înclină cârma puternic la stânga, împingându-i într-un viraj imposibil de dreapta. Cotiseră atât de brusc încât Finn simţea ca şi cum obrajii se luptau să-i rămână pe faţă. Frânghia rămăsese întinsă între ei. Speederul derapă într-un arc în jurul punctului oferit de virajul lui Poe, derapă, derapă, nisipul zburând peste tot... şi în

cele din urmă se ciocni într-o parte a canionului, unde explodă într-o bilă de foc şi praf.

— La fix! strigă Finn.

Nu-i venea să creadă că funcţionase.

* * *

Chiar dacă se despărţiseră, Rey trebuia să se ocupe acum de trei urmăritori. Cel puţin Poe şi Finn vor avea o şansă. Chewbacca trăgea înverşunat spre speeder cu aruncătorul său de săgeţi dar se opri când soldaţii cu pachete propulsoare accelerară brusc şi veniră chiar lângă ei – apoi trecură, ciudat, în faţă. Strategia lor deveni repede clară atunci când începură să tragă în pământul din faţa skimmerului lor. Rey trase de timona, întorcând skimmerul în ultimul moment, abia scăpând de o explozie. Se feri de norul de resturi chiar în timp ce evita din nou, îndepărtându-se de speeder.

Era bine că mecanismul de control al skimmerului era sensibil, dar tot considera că este necesar să anticipeze, reacţionând cu o fracţiune de secundă mai devreme decât ar trebui să fie uman posibil. Asta îi cerea toată concentrarea.

Speederul şi cei cu pachete propulsoare încă îi urmăreau. Rey ştia că nu putea să o ţină aşa la nesfârşit. În cele din urmă, va face o greşeală.

— Trage în ei! strigă ea către Chewie. Eu mă ocup de speeder.

Era posibil să evite obstacole aflate în faţa lor în timp ce trăgea către ceva aflat în spate, nu? Ei bine, era pe cale să afle. Chewie îi ţinea ocupaţi cu aruncătorul său pe cei cu propulsoare, dar Rey se trezi slalomind printre ţevile de prelucrare a seminţelor care se iveau din pământ, ca o livadă de metal. Smuci blasterul pe care i-l dăduse Han, lăsă Forţa să o umple, apoi trase de mai multe ori spre speeder, în succesiune rapidă.

Salvele ei atinseră ţinta, dar nu făcură pagube.

— Scuturile frontale sunt ridicate, spuse Rey.

BB-8 începu să bipăie emoţionat de ceva ce găsise.

— Nu acum, BB-8! urlă Rey.

Chewie urlă, arătând ceva. Rey văzu în depărtare un bulgăre. Nu, era o navă. Cargobotul lui Ochi?! Era aşezat pe un deal de gresie, deasupra unei văi vaste, bătută de vânt,

presărată cu nişte pete de nisip întunecat, ca cerneala vărsată. Coca navei era roasă de nisip şi vânt, cu trenul de aterizare scufundat în nişte dune mici.

— O văd!

Se feri instinctiv în timp când o rafală cu laser îi încălzi aerul de lângă ureche. Una dintre salvele lui Chewie lovi un pachet propulsor, care căzu glonţ la pământ. Wookieeul răcni. Mai aveau doi. Speederul continua să tragă asupra lor, iar celălalt soldat cu propulsor păru inspirat de moartea tovarăşului său, aşa că-şi dublă eforturile, trăgând salvă după salvă. Printre evitări, Rey reuşi să tragă câteva focuri cu blasterul ei. Multe dintre ele loviră speederul. Niciunul nu făcu pagube.

— Scuturile lor sunt prea puternice, strigă ea, ferindu-se de un alt nor de praf înţepător.

BB-8 se adăpostise în spatele timonei lui Rey, profitând de plăcile magnetice pentru a nu se rostogoli de pe skimmer. Unul lui compartimente i se deschisese, iar braţul său de sudură se întinsese spre unul dintre numeroasele containere din zona de marfă. Rey nu se deranjă să-l întrebe sau să-l certe; se concentră pe evitarea salvelor şi a conductelor de cereale, lăsând micul droid să facă orice dorea să facă.

BB-8 se întinsese cu braţul de sudură către un recipient metalic şi îl ciocăni, deschizând o gaură întunecată. Înainte de a putea scăpa ceva din recipientul acum compromis, corpul lui BB-8 îl lovi destul de tare pentru a debloca legăturile magnetice şi a-l trimite în zbor în spatele lor. Acesta eliberă un nor de fum în timp ce cădea – galben strălucitor, luminos, la fel ca fumul colorat de la festival. Opac ca un zid. Soldatul care conducea speederul nu putu reacţiona suficient de repede pentru a-l evita. Norul îl orbi, iar el se panică, trăgând spre stânga şi zburând de pe o stâncă înclinată. Speederul se ridică, expunând rezervorul de combustibil neprotejat de scuturi. Rey ţinti cu blasterul şi apăsă trăgaciul. Speederul explodă.

BB-8 ciripi sonor.

— Nu subestima niciodată un droid! spuse Rey.

Mai era unul. Dar nici Rey, nici Chewie nu-l puteau vedea nicăieri. Soldatul cu propulsor dispăruse. Simţurile lui Rey erau foarte alerte, în timp ce îndrepta skimmerul spre cargobotul abandonat. În timp ce se apropiau, liniile carenei se clarificau în

ceva cunoscut. Familiar. I se umeziră palmele, iar respiraţia îi deveni superficială şi rapidă.

— Nava lui Ochi..., murmură ea. Am mai văzut nava asta.

Skimmerul lui Poe apăru dincolo de o ridicătură. Toată lumea părea palidă şi bătută de vânt, dar altfel, erau bine.

— I-ai terminat pe toţi? strigă Finn.

— A mai rămas unul, răspunse ea, cercetând cerul albastru.

Nu se vedea nimic. Nu aveau ce face altceva decât să continuie. Skimmerele porniră împreună spre navă. Cu cât ajungea mai aproape de cargobot, cu atât familiaritatea lui o tulbura mai tare pe Rey. Unde îl mai văzuse? Poate unul asemănător venise pe Jakku. Cargoboturile mici aterizau tot timpul la Avanpostul Niima. Era locul unde mergeai pentru comerţul cu piese recuperate pe care nu le dorea nimeni altcineva în galaxie. Rey se îndreptă spre rampă. O navă ca asta nu ar fi supravieţuit niciodată mult pe Jakku. Ar fi dezmembrată pentru piese în câteva zile. Poate că Valea Interzisă chiar era interzisă, folosită o singură dată la fiecare patruzeci şi doi de ani în timpul Festivalului Strămoşilor. Putea fi o explicaţie pentru faptul că nava rămăsese neatinsă.

Când ea şi prietenii ei erau pe cale să sară din skimmere, le vui ceva deasupra capului. Salvele explodară în jurul lor, aruncându-i pe nisip şi prefăcând în ţăndări skimmerele. Toată lumea îşi ridică armele şi trase; Rey nu era sigură care dintre ei îl lovise, dar soldatul cu propulsor se învârti haotic pe cer şi se lovi de o stâncă. Propulsorul său explodă, trimiţându-l într-o altă stâncă, apoi dispăru. Rey abia avu suficient timp să vadă că nisipul din jurul ei avea o culoare diferită – mai întunecată – şi că mai văzuse acest tip de nisip înainte... Se scufundase deja până la şolduri.

Prietenii ei se scufundau în jur, în special Poe.

— Ce dracu' este asta? spuse el, încercând să se extragă, dar mişcările îl făceau doar să se afunde mai departe şi mai repede.

— Nisipuri mişcătoare! spuse Rey.

Nisipurile Mişcătoare de pe Jakku luaseră multe suflete neatente. Ar fi trebuit să recunoască imediat nisipul.

— Apucaţi-vă de ceva!

Dar nu era nimic de apucat. Chewie strigă, panicat. C-3PO se scufundase până la cuplajul de reîncărcare.

— Oh, ce sfârşit ruşinos! exclamă el.

Corpul rotund al lui BB-8 se învârtea în mod sălbatic, dar fără folos. Dintr-o suflare, micul droid dispăru în adâncuri.

— BB-8! strigă Rey.

Lacrimile îi umplură ochii în timp ce se zbătea panicată pe nisip. Rey avea să îi piardă pe toţi. Nu din cauza unui duşman întunecat şi puternic, ci într-un fenomen natural pe care ar fi trebuit să-l recunoască. Jakku avea ultimul cuvânt la urma urmei.

Îl privi pe Finn. Chipul prietenului ei era cuprins de spaimă.

— Rey! spuse el. Nu ţi-am spus niciodată...

Se scufundă, nisipul ajungându-i la umeri.

— Ce? strigă ea.

Finn se scufundă până la bărbie.

— Rey!

Nu!

— Finn!

Finn dispăru sub suprafaţă. Urmară C-3PO şi Poe. Se întinse spre Chewie ca şi cum îşi cerea scuze, iar el se întinse spre ea. Îşi ţinu respiraţia când nisipul îi acoperi gura, nasul, ochii. Nisipul îi umplu urechile şi îi zgârie pielea. Lumea se întunecă.

* * *

Generalul Leia era în centrul de comandă, fiind informată de Rose Tico cu privire la statutul flotei lor minuscule, dar în creştere.

— Toată lumea care poate ţine o cheie sau o şurubelniţă pilex repară şi modernizează navele, spuse Rose. Lucrăm cât de repede putem.

Leia dădu din cap. Imediat afară, scânteile zburau peste tot şi era pe cale să ceară actualizări de stare pentru câteva nave specifice, când Snap Wexley se grăbi spre ea, întrerupându-i.

— Doamnă General, primim rapoarte despre un raid la Festivalul Strămoşilor.

Bineînţeles că da. Bineînţeles că Primul Ordin îi găsise oamenii.

— Această misiune reprezintă totul, spuse Leia. Nu poate eşua. Apoi, cu o voce un pic plângăcioasă, întrebă: Ai veşti despre Rey?

El scutură din cap.

— *Şoimul* nu răspunde.

Văzând chipul lui Leia, Rose îi spuse lui Snap:

— Trebuia s-o spui pe tonul ăsta?

— Care ton? spuse el.

— Fă-mi o favoare personală, spuse Leia. Fii optimist.

— Da, doamnă, spuse Snap forţându-şi trăsăturile să devină plăcute. Este... este *grozav*. N-o să vă vină să credeţi cât de bine merge, va fi bine.

Leia reuşi să nu-şi dea ochii peste cap. Dar spuse:

— Maior Wexley, a cere optimism nu înseamnă a ascunde adevărul.

— Da, ce nu ne spui? ceru Rose.

Snap îşi mişcă picioarele.

— Raidul de la Festival… Doamnă General Leia… Oamenii noştri de la sol spun că este vorba despre Cavalerii lui Ren.

* * *

Nisipul îi zgăria pleoapele lui Poe, pătrunzând în urechi, în sus pe nări. În orice moment, va pierde controlul şi va inhala o gură de nisip. Nisipul ar scăpa în plămâni în cele câteva secunde dureroase care vor fi necesare pentru a se sufoca până la moarte. Exact când se gândea că nu-şi mai poate ţine mult timp respiraţia, picioarele lui dădură de aer. Corpul lui sparse un strat de nisip şi căzu, lovindu-se tare de pământ.

BB-8 căzu după el, la doar câţiva metri distanţă. Poe se grăbi să-şi reumple plămânii, scuturându-şi nisipul din păr şi clipind repede ca să-şi scoată nisipul din ochi. Se uită în jur; BB-8 era chiar lângă el. Era prea întuneric pentru a vedea bine, dar căzuseră într-un fel de tunel făcut din nisip închegat. Un gol întunecat marca ceea ce putea fi un tunel alăturat. Cu ceva noroc, avea să găsească acolo restul prietenilor săi. Se ridică în picioare, scutură praful de pe el şi se îndreptă către deschizătură.

— Rey? Finn? strigă el.

— Nu mi-aţi spus numele, domnule, dar sunt în regulă, răspunse C-3PO de la câţiva metri distanţă.

Un zgomot ciudat îl făcu pe Poe să se întoarcă; era Rey, cu picioarele bălăngănind din tavan. Se grăbi să o împiedice să cadă la fel de rău ca el. După ce o coborî la pământ, ea se aplecă, tuşind.

— Ar fi trebuit să folosesc Forţa, mormăi ea printre tuse. M-am panicat... Nici nu m-am gândit să...

— Rey? Eşti bine?

Ea dădu din cap. Faţa îi era acoperită de nisip.

— Unde e Finn?

— Şi unde e Chewie? spuse Poe.

Chewbacca căzu prin tavan şi se lovi atre de sol. Poe tresări auzind impactul, dar Chewie se scutură, aparent neatins.

— Finn? repetă Rey.

El apăru la intrarea în tunelul alăturat. Nisipul îi încărunţea părul negru.

— Da, sunt bine, spuse el. Ce este locul ăsta?

C-3PO se îndreptă spre ei.

— Asta nu-i viaţa de apoi, nu? întrebă el. Droizii au voie acolo?

Poe simţi că putea respira *cu adevărat* din nou, acum că era prezentă toată lumea. Se săturase să-i moară oamenii.

— Am crezut că suntem pierduţi, spuse el.

— Încă am putea fi, domnule, îi reaminti serviabil C-3PO.

— Încotro o fi ieşirea? întrebă Finn, privind în jur.

Rey îşi scoase sabia de lumină şi o porni. Lama ei lumină pereţi din jurul lor într-un albastru moale, iar Poe putu să-i simtă zumzetul în spatele gâtului, în timp ce ea o legăna prin jur, studiind pereţii.

Poe scoase lanterna şi o porni. Strălucirea ei comparată cu lumina de la sabie era ca luna cu soarele. Ridică din umeri oricum şi o îndreptă înainte, căutând o ieşire.

— Pe aici, spuse Rey şi o luă înainte.

El se gândi să protesteze, să întrebe cum putea Rey să ştie care direcţie la fel de nesemnificativă era cea corectă. Dar Poe învăţase că atunci când Rey spunea lucrurile în felul acela, cu chipul hotărât, vocea fermă, prietenii ar trebui doar să o urmeze.

* * *

Lando Calrissian se ghemuise pe un afloriment, făcându-se cât putea de mic. Direct dedesubt şi la distanţă mică era *Şoimul Mileniului,* înconjurat de soldaţi din trupele de şoc. În spatele lor era o stâncă înaltă, iar Lando putu vedea mai multe siluete întunecate. Casca lui mări imaginea până când îi putu identifica: Cavalerii lui Ren.

Priveau nava ca nişte vulturi. *Nava lui*. Nu fu pregătit pentru înţepătura de nostalgie care îl cuprinse când văzu din nou *Şoimul*. Lando îşi pusese din nou masca şi venise spre această ridicătură, sperând să poată lua *Şoimul* ca să i-l returneze lui Chewie înainte să-l găsească Primul Ordin. Dar nu fusese suficient de rapid.

Un soldat care purta o armură colorată păşi în faţă.

— Confiscăm, scanăm şi distrugem nava, ordonă comandantul. Din ordinul Liderului Suprem.

Respiraţia lui Lando se acceleră de furie, iar casca bâzâi încercând să ţină pasul cu filtrarea. Primul Ordin distrugea mereu ceea ce iubeai.

Petrecuse mult timp pe Pasaana pentru a pleca de acolo. Aki-Aki erau voioşi şi nonviolenţi şi îl întâmpinaseră fără întrebări sau rezerve. Trebuia să poarte casca, desigur, pentru că un vechi general al Rebeliunii era uşor de recunoscut. Un preţ mic de plătit pentru puţină linişte şi pace.

Dar poate că nemernici ca el nu reuşeau să aibă pace. Poate că îl căuta mereu necazul, indiferent de ceea ce dorea el.

Privi, cu hotărârea crescându-i, cum trupele sparseră încuietorile şi forţară *Şoimul* să se deschidă. Apoi cea mai bună navă din întreaga galaxie se ridică şi zbură prin atmosferă, cu motoarele cu fuziune strălucind albastre, îndreptându-se, fără îndoială, spre un hangar de incinerare.

Lando ştia ce avea de făcut.

CAPITOLUL 7

Vizuina de nisip era uşor de parcurs, având podeaua lată, solidă şi aerul fiind mai rece – ceea ce era bine pentru că Rey nu avea habar cât va dura până vor găsi o ieşire. Ştia doar că un instinct ciudat o atrăsese înainte. *Lasă-l să te ghideze,* şi-o imagină pe Leia zicând. Făcuse des asta în ultima vreme, să-şi imagineze ce ar sfătui-o Leia să facă.

Ar fi trebuit să lase Forţa să o ghideze şi când ea şi prietenii ei se scufundau în nisip. Rey nu era sigură ce ar fi putut face, dar... ar fi făcut ceva. Apelarea la Forţă era uşoară. Dar trebuia să o facă instinctiv. Leia observase că anii ei de formare pe Jakku o învăţaseră să caute soluţii palpabile la problemele imposibile. Leia credea că acesta putea fi motivul pentru care fusese nevoie de atâta timp ca Forţa să se trezească în ea şi de ce putea dura chiar mai mult pentru scăpa de acel tip de condiţionare. Dar Rey nu avea atâta timp la dispoziţie şi nu-şi va mai permite să facă din nou această greşeală.

BB-8 ciripi o întrebare.

— Nu *vreau* să ştiu ce a făcut aceste tuneluri, răspunse Poe.

— Judecând după conformaţia pereţilor, spuse C-3PO, mai multe specii mortale ar putea...

— Am zis că *nu* vreau să aflu, repetă Poe. *Nu.*

Tunelul se curbă, iar Rey îi urmă traseul.

— Deci, despre ce era vorba? îl întrebă ea pe Finn, mai ales să-şi distragă atenţia de la cuvintele lui C-3PO.

— Ce? spuse Finn.

— Ce ai vrut să-mi spui?

— Când?

— Când te scufundai în nisip, ai spus: *nu ţi-am spus niciodată*...

Finn îi evită privirea.

— Îţi spun mai târziu, murmură el.

— Adică atunci când *nu eşti cu Poe*? spuse Poe.

— Da! spuse Finn, cu o privire sfidătoare.

— Grozav, spuse Poe. Vom muri într-o vizuină de nisip, dar ţinem toţi s-avem secrete...

— O să-ţi spun, spuse Finn, când o să ne spui şi tu despre toate şmecheriile pe care le-ai făcut!

BB-8 ciripi despre ceva aflat în faţă, făcându-i să se oprească. Ceva metalic licări în strălucirea sabiei lui Rey în timp ce ei veniră să privească mai îndeaproape.

— Ce-i ăsta? spuse Poe, luminându-l cu lanterna.

— Un speeder? întrebă Finn.

— Unul vechi, spuse Rey.

Timona era îndoită într-un unghi imposibil şi era depăşit cu cel puţin un deceniu, dar tunelul uscat, fără vânt, păstrase mare parte din modulul de accelerare şi repulsorlift. Dacă l-ar fi dezmembrat pentru piese, ar fi putut primi cel puţin trei porţii pentru munca ei.

— Poate că vom găsi şoferul, spuse C-3PO.

BB-8 îi spuse lui C-3PO ce credea el despre asta.

— Da, şi eu cred că-i mort, spuse Poe.

Chewie se plânse că îi era sete.

C-3PO se împletici spre ornamentul carcasei şi se aplecă, privind mai de aproape.

— Este un talisman hex, spuse el.

— Un ce? spuse Poe.

— O emblemă obişnuită a loialiştilor Sith! spuse C-3PO, încântat.

— Sith..., murmură Rey.

Acesta era locul spre care o condusese instinctul ei, fără îndoială. Dar nu talismanul hex o atrăsese. Ci altceva...

— Luke l-a simţit, spuse Rey. Ochi nu a părăsit niciodată acest loc.

A dispărut în deşert, le spusese Lando.

— Se-ndepărta de navă, spuse Poe. Ce ni s-a întâmplat nouă i s-a întâmplat şi lui.

Asta explica de ce cargobotul rămăsese neatins în toţi aceşti ani. Oricine era familiarizat cu Pasaana ştia că nu trebuie să se apropie de acest loc, la fel cum locuitorii de pe Jakku ştiau să se ferească de nisipurile mişcătoare.

— Deci cum a ieşit Ochi de aici? întrebă Finn, căutând în jur o ieşire.

Rey se îndreptă spre speeder, cu membrele tremurând.

— Nu a făcut-o, spuse ea.

La picioarele ei era o grămadă de oase vechi.

— Nu, nu a făcut-o, fu de acord Finn.

— Oase, spuse Poe, privindu-le dezgustat. Nu-mi plac oasele.

Speederul lui Ochi căzuse în tunel şi ori murise la impact, ori se rănise atât de rău încât murise încet, prins în capcană şi singur.

BB-8 ciripi că găsise ceva. Rey veni lângă el şi privi mai îndeaproape la grămada de oase. Hainele sfâşiate îi erau agăţate de resturi. O centură de piele cu o teacă de cuţit îi înconjura burta. Teaca era goală. BB-8 extinse un tub din compartimentul său de scule şi începu să sufle ceva în nisipul din apropiere. Treptat, apăru un obiect... lung şi metalic, cu o lamă încă ascuţită. Inima lui Rey începu să bată rapid în timp ce îl ridica, prinzându-l de mânerul rece. Acest pumnal... Runele alea...

Ţipete care sfâşiau aerul, mirosul metalic al sângelui, senzaţia lamei împotriva oaselor şi a tendoanelor... Rey clipi pentru a îndepărta viziunea, simţindu-se rău.

— Lucruri oribile s-au întâmplat cu ăsta, murmură ea.

Poe i-l luă şi o greutate i se ridică de pe umeri când pumnalul îi părăsi mâna.

— E scris ceva pe el, spuse Poe, studiind gravurile lamei.

— Bineînţeles că da, domnule! spuse vesel C-3PO. Poate că pot traduce.

Era un text arhaic pe care Rey nu-l mai văzuse niciodată la Avanpostul Niima în toţi anii petrecuţi acolo. Lama în sine era argintie, dar netedă, cu marginea festonată, proiectată să facă cât mai multe daune unui corp când trecea prin el. O gardă solidă şi curbă proteja mânerul învelit în piele. Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător.

C-3PO îl luă de la Poe.

— Ce spune? întrebă Poe.

— Asasinii Sith îşi inscripţionau adesea secretele pe..., observă droidul. Oh! Uite! Locaţia *navigatorului*!

Aproape că se loviră cu toţii cap în cap încercând să arunce o privire mai atentă.

— Ce spune? întrebă Poe din nou.

— Unde este *navigatorul*? spuse Finn.

— Mi-e teamă că nu vă pot spune, spuse C-3PO.

Poe se uită la el.

— Ştii 20,3 catralioane de limbi şi nu poţi citi asta?

— Oh, am citit, domnule! se entuziasmă C-3PO. Ştiu exact unde este *navigatorul*. Din păcate, este scris în limba runică Sith.

— Şi ce dacă? spuse Rey.

— Programarea îmi interzice să traduc. Sunt incapacitat fizic!

— Stai, spuse Poe. *Stai.* Singura dată când chiar vrem să vorbeşti, tu *nu poţi*?

— Ce ironie, domnule.

Rey fu surprinsă să afle că C-3PO ştia ce este ironia.

— Procesorul vocal nu poate forma cuvinte traduse din limba Sith, spuse droidul.

O umbră masivă se mişcă în spatele lui. Ceva uriaş şi – simţi Rey – cu o durere mare. Rey ridică sabia de lumină pregătindu-se. Neştiutor, C-3PO adăugă:

— Cred că regula a fost votată în Senatul Vechii Republici...

Chestia din umbră şuieră, dovedindu-se a fi mai mult un şarpe masiv decât un happabore[8] cu corp segmentat şi ochi roşii răi. C-3PO se întoarse. Droidul aruncă pumnalul pe jos şi urlă: *Şarpe!* în timp ce şarpele îşi deschidea maxilarul masiv dezvelind colţii ascuţiţi din care picura veninul. Se retrăsese în poziţie de atac.

— Rey, şopti Finn.

BB-8 se rostogoli în spatele lui Rey în timp ce Chewie îşi ridica aruncătorul de săgeţi, pregătindu-se să tragă.

Forţa trebuia să fie întotdeauna primul ei instinct. Deci Rey întinse mâna spre aruncător să-l coboare, cu ochii lipiţi pe colţii uriaşi ai şarpelui. Auzise cândva despre această creatură – un vexis – de la un comerciant. Se plânsese de Jakku şi de cât era de greu să obţii o băutură decentă oriunde pe planetă, dar că, cel puţin, Jakku nu fusese niciodată casă pentru vexis, ca unele dintre celelalte planete deşertice.

— O să-l dezintegrez. spuse Poe.

— Nu-l dezintegra, zise Finn, cu privirea fixată pe şarpe.

Vexisul se ridică şi mai sus. Şuieră, suflând blana lui Chewie spre înapoi. Era înfricoşător. Rey îi putea simţi furia şi

---

[8] Happabore – era o specie masivă de omnivore, cu pielea gri.

foamea. Dar mai simţi, de asemenea, o mare durere. Nefiind sigură ce făcea, îi înmână sabia de lumină lui Finn şi înaintă.

— Rey..., protestă Finn.

— S-ar putea să fie rănit, spuse ea.

— Poate fi doar un uriaş şarpe ucigaş de nisip, spuse Poe.

Rey îşi îngustă ochii în timp ce se apropie de corpul şarpelui.

— Vreau mai multă lumină, ordonă ea.

Poe îndreptă lanterna unde dorea ea, luminând creatura.

Da, şarpele era clar rănit. O tăietură mare străbătea mai multe segmente. Trebuia doar să ajungă la ea. Cu grijă, încet, trecu pe deasupra corpului curb al vexisului până ajunse în interiorul corpului său încolăcit. Dacă decidea să o omoare, tot ce trebuia să facă era să strângă... Vorbi blând, ca să se liniştească pe ea la fel de mult ca pe şarpe.

— Leia spune că atunci când ceva încearcă să te rănească, este de obicei rănit de ceva mai mare.

Cum erau echipamentele agricole. Un fermier rostogolise probabil o lamă de arat chiar peste bârlogul acestei creaturi, tăind-o.

Rey întinse mâna spre rană. Vexisul şuieră, iar ea ezită. Dar nu o atacă. Cu inima în gât, întinse mâna mai departe, atingând segmentele reci ale şarpelui. Acum acţiona pur instinctiv. Rey închise ochii. Se întinse spre Forţă. Ori de câte ori lupta sau sărea prin junglele de pe Ajan Kloss, sau când păcălise mintea unui soldat din trupele de şoc să-i desfacă cătuşele, *canalizase* Forţa, folosind-o în avantajul ei. Dar asta solicita o tehnică diferită, ceva ce învăţase din textele Jedi atunci când modificase cristalul kyber al sabiei lui Luke. De data asta, *dădea.* Un zumzet îi răsună în piept în timp ce strângea ceva înăuntru, oferind apoi şarpelui. Propria ei energie. Propria ei viaţă. Făcea de asemenea parte din Forţă şi nu trebuia să ţină totul pentru ea.

Simţi că vexisul se liniştea. Durerea i se estompa. După o clipă, îndrăzni să deschidă ochii. Ceea ce văzu, o făcu să suspine. Rana se închisese.

Vexisul îşi coborî capul spre al ei. Era atât de uriaş, că o putea devora dintr-o singură înghiţitură. Limba îi flutură şi şuieră, suflându-i părul spre înapoi – era un fel de sărut. Şarpele se descolăci în jurul ei, lăsând-o liberă. Alunecă departe în

întuneric, forjând cu uşurinţă un drum nou prin nisipul întărit ca şi cum ar fi fost un ţipar care înota prin apă. Atunci când dispăru, se văzu un cerc clar de lumină.

Poe şi Finn se priviră. BB-8 se rostogoli până la Rey, bipăind încet.

— Doar am transferat un pic de viaţă. Energie vitală a Forţei, de la mine la el.

BB-8 fluieră.

— Şi tu ai fi făcut la fel.

— Ei bine, spuse Finn. Acum avem o cale de ieşire.

O luă după vexis. Chewie se apleacă să ridice pumnalul şi îl băgă în tolba sa, apoi îl urmă pe Finn spre lumina zilei. Totuşi, Rey nu se grăbi să iasă la suprafaţă. Respira repede, oasele o dureau de oboseală şi, inexplicabil, mâna o înţepa.

Vindecarea vexisului păruse atât de normală şi naturală şi dreaptă. Dar o costase.

* * *

Tunelul îi scosese şi mai aproape de cargobotul ruginit al lui Ochi. Era cocoţat pe o platformă uriaşă de stâncă, o insulă de stabilitate într-o mare de mizerie mişcătoare. Rey şi prietenii ei urcară spre ea.

— Nu putem zbura cu epava asta veche! protestă C-3PO.

Se străduia să ţină pasul pe deasupra stâncilor proeminente. Dacă supravieţuiau, Rey se va asigura că avea să primească o baie de ulei.

— Trebuie să ne mişcăm, spuse Poe din faţă. Să găsim pe cineva care să poată traduce ce este pe pumnalul ăla... Ca de exemplu, un droid mai *util*.

— Vă sugerez să ne întoarcem imediat la *Şoimul Mileniului*, spuse C-3PO.

— O să ne aştepte la *Şoim,* spuse Poe.

— Da, ne vor arunca în gropile lui Griq, spuse Finn.

— Iar pe tine te vor folosi ca droid-ţintă, adăugă Poe.

— Amândoi faceţi observaţii excelente, câteodată, spuse C-3PO.

Rey se încruntă. Finn şi Poe se distrau puţin cu droidul, dar era adevărat că *Şoimul* era probabil în mâinile Primului Ordin. Chewie îl închise bine, dar Primul Ordin va trece, în cele din

urmă, peste toate măsurile de securitate. Era posibil să nu-şi mai vadă niciodată nava. O prezenţă familiară o lovi ca un tunet şi ea îngheţă în loc.

— Rey?

Finn se întoarse să vadă ce o făcuse să se oprească. Faţa lui era încă prăfuită de la mersul prin tunel şi, ca de obicei, arăta bunătatea şi îngrijorarea sa inerente. *Nu* va permite ca el să fie rănit de ceea ce va urma. Îşi va proteja prietenul, chiar dacă asta însemna să facă ceva ce era destul de sigură că Leia nu va aproba.

— Vă ajung din urmă, spuse ea cu blândeţe. El se încruntă. Îl presă puţin cu Forţa şi adăugă: Este în regulă.

El rămase fără cuvinte în timp ce ea îi dădea raniţa şi bastonul – totul cu excepţia sabiei de lumină agăţată la centură. Îi simţi ochii în ceafă, în timp ce cobora pe stânci şi – evitând de data asta mizeriile mişcătoare – sprintă într-o zonă largă şi plată de deşert.

Du-te, Finn, gândi ea, presând un pic mai tare cu Forţa. Nu îndrăzni să privească şi să vadă dacă el o ascultase, pentru că toată atenţia ei era atrasă de un fir de praf negru de la orizont, care zbura repede şi jos, apropiindu-se de ea. Îşi îndreptă umerii în timp ce firul devenea un vânător TIE. *Vânătorul lui*. Încă nu era sigură cum, dar nu va ceda în faţa lui. Îşi va proteja prietenii. Cu orice preţ.

* * *

Capul lui Finn era ameţit. Poate de la căldură. Poate din cauză că Rey îi spusese să plece şi el tocmai o lăsase în deşert, fără să întrebe nimic. Aşa ceva nu avea sens.

Poe lovi trapa cargobotului şi rampa de acces coborî. Finn îi urmă pe Poe, Chewie şi pe droizi într-o cală întunecată, sufocată de nisip. Ochi nu sigilase nava înainte să fie înghiţit de nisip. Probabil crezuse că va reveni repede.

Cala era plină de gunoaie, iar în pereţi se vedeau piesele navei – Finn recunoscu un tanc atmosferic de urgenţă, un amplificator pentru scutul de particule, precum şi sârme, conducte şi mânere ale căror utilizări rămâneau un mister, deşi ar fi pariat că Poe sau Rey ar fi ştiut pentru ce sunt. Interiorul era atât de murdar, încât făcea ca *Şoimul* să pară aproape

ordonat. Pe un perete de lângă intrarea în camera de dormit, o placă de metal identifica nava: MOŞTENIREA BESTOON.

— Să încercăm să trezim convertorii, spuse Poe, îndreptându-se către cabina de pilotaj, dând deoparte pânzele de păianjen şi gunoaiele.

— Ce navă mizerabilă! spuse C-3PO, iar Finn fu de acord.

Phasma ar fi făcut ca întreaga unitate să frece latrinele cu periuţele lor de dinţi dacă i-ar fi prins că nu depozitau cum trebuie încărcătura sau nu curăţau murdăria.

În timp ce Poe începuse să lovească întrerupătoare, Finn aruncă o privire într-o cutie de transport. Era plină cu pistoale blaster. Se uită în jur, observând alte câteva cutii. Erau toate pline cu arme? Luminile pâlpâiră în jurul lui. Podeaua începu să vibreze pe măsură unitatea operaţională revenea la viaţă.

— Ia te uite, spuse Poe.

În sfârşit, aveau ceva noroc. Dar nu puteau pleca fără Rey, care încă nu revenise în navă.

— Ea unde s-o fi dus? întrebă Finn, fără să se adreseze cuiva anume.

Se repezi spre fereastra cabinei şi cercetă deşertul vast. Iat-o. O siluetă mică, bătută de vânt. Reuşise să ajungă destul de departe.

— Chewie, spuse Finn, gândindu-se la pasul mai lung şi viteza superioară a Wookieeului. Spune-i lui Rey că trebuie să plecăm.

Chewie îşi gemu acordul, apoi plecă să o aducă. Un moment mai târziu Wookieeul putu fi văzut pe fereastră, dar dispăru imediat în spatele unei formaţiuni stâncoase în drumul lui spre Rey.

* * *

Kylo Ren o simţi înainte să o vadă. În timp ce zbura cu TIE whisperul de-a lungul deşertului plat, ea era o prezenţă luminoasă în mintea lui, strălucind practic de determinare şi ferocitate. Simţi ceva ciudat în piept. Era acelaşi sentiment pe care îl avusese atunci când se confruntase pentru ultima dată cu tatăl său, când luase decizia de a-l ucide pe Han Solo. Trebuie să omori trecutul, da, dar trebuie să omori şi lumina, pentru a pretinde pe deplin întunericul. În cele din urmă

înţelesese. Han Solo era trecutul său. Dar Rey era lumina lui. De aceea, Kylo era încă în agonie. De aceea nu se putea scutura de amintirea mâinii tatălui său pe obrazul lui, a ochilor plini de dragoste şi înţelegere. Kylo nu-şi distrusese încă lumina. Poate că Împăratul avea dreptate. Ea trebuia să moară. Ori asta, ori trebuia să omoare lumina din ea.

Şi iat-o acolo, abia un punct pe nisipul roşietic, cu umerii drepţi, înfruntându-l. Fata era îngrozită; o putea simţi la fel cum simţea transpiraţia umezindu-i mănuşile. Însă, în ciuda fricii, era neclintită, pregătită şi îl aştepta. Ar fi trebuit să fie *înnebunită* de teamă. Ar fi trebuit să se ascundă. Ar fi trebuit să se întoarcă spre întuneric când îi oferise şansa. Cum putea să reziste? Cât de *îndrăznea*?

Furia îi înroşi vederea. Nu-i păsa de Împărat. Nu-i păsa de flota de Distrugătoare. Voia doar ca durerea lui să se sfârşească.

Dacă Rey dorea să supravieţuiască la ceea ce va urma, va trebui să aibă mai multă putere decât avusese până atunci. Să-i arate ce putea.

Privind cum Rey îşi scoate sabia de lumină şi o aprinde, Kylo Ren lovi acceleraţia.

* * *

Rey văzu TIE-ul apropiindu-se, şi îi simţi intenţiile. Durerea lui Kylo Ren şi furia lui ucigaşă erau uluitoare.

Dar acum ştia exact ce să facă. Vindecarea vexisului o epuizase, dar îi deschisese şi căi noi în Forţă – ceva despre *a da* şi *a lua*, despre o unitate mult mai perfectă decât ştiuse înainte. Ardea de nerăbdare să vorbească cu Leia despre asta. Deocamdată, însă, nu avea de ales decât să lase Forţa să-i zumzăie prin sânge, pregătind-o. Era îngrozită, da, dar era şi ciudat de calmă. Luke îi spusese că frica duce spre latura întunecată. Dar se dovedise că teroarea şi calmul pot coexista. Poate că asta încerca Leia să o înveţe.

Îi permise TIE-ului să se apropie. Simţind că era momentul potrivit, se întoarse şi coborî într-o fandare de luptă. Aruncă o privire spre înapoi. El era destul de aproape ca să-i poată vedea forma căştii sale prin fereastra cabinei de pilotaj.

* * *

Finn ura să se simtă inutil în timp ce Poe lovea controalele, făcând ajustări. Podeaua care până acum vibrase sub picioarele lui se stabiliză şi zăngănitul turbinelor se transformă într-un zumzet constant. Erau pregătiţi pentru zbor.

Dar Chewie nu se întorsese cu Rey.

— Ce naiba face? întrebă Poe. Unde este Chewie?

Finn aruncă o privire pe fereastră. Era greu să vadă detaliile de aici, dar părea că se ghemuise, cu sabia aprinsă. Ar trebui să fie acolo, s-o ajute... Se întâmplă ceva foarte ciudat. Dorind să o ajute, întinzându-se spre ea, simţi ceva. Un pericol. O prezenţă.

— Este Ren, şopti el.

Probabil doar o presimţire rea... nu?

Pregătit pentru orice, pus mâna pe toc pentru a verifica blasterul şi coborî rampa spre deşert. Se îndreptă spre stânca în spatele căreia dispăruse Chewbacca, dar se opri brusc când auzi paşi şi se lăsă în jos. Încet, cu atenţie, privi în jurul stâncii – şi aproape icni. Chewie fusese capturat. Încheieturile îmblănite îi erau înconjurate de cătuşe.

Siluete înalte cu armuri întunecate şi arme ciudate îl împingeau către o mână de soldaţi din trupele de şoc şi transportoarele lor. Din siluetele întunecate radia în valuri răutatea; Finn simţea că îl sufoca.

Cavalerii lui Ren. Nu puteau fi nimeni altcineva. Ar trebui să fugă.

Dar în câteva momente, Chewie va fi încărcat într-un transportor şi dus va fi. Finn nu avea de ales decât să acţioneze acum. Îşi trase blasterul, intenţionând să atace, dar îngheţă când alţi zece soldaţi coborâră rampa în formaţie. Să-i atace pe toţi ar fi o sinucidere. Finn ar trebui să se retragă în *Moştenirea Bestoon* şi să facă un alt plan.

Nu, asta nu va funcţiona. Faptul că era aici un întreg transportor, împreună cu Cavalerii lui Ren şi – dacă sentimentul lui era corect – Kylo Ren în persoană, nu putea însemna decât un lucru. Veniseră după Rey şi puterea ei. Finn trebuia să o avertizeze.

* * *

Moştenirea Bestoon era gata de decolare, dar acum Poe era singur, fără echipaj, în cabina de pilotaj. Mai întâi Rey şi Chewie, acum dispăruse şi Finn. Unde naiba erau...

Tresări. Rey începuse să alerge, cu sabia de lumină legănându-se pe lângă ea la fiecare pas. Spre ea venea un TIE, zburând atât de jos încât ridica nori de nisip. O va ajunge imediat.

* * *

Rey aspira aerul în timp ce sprinta. Avea să reuşească doar dacă va avea o viteză bună şi mult ajutor din partea Forţei, dar şi antrenamentul cu Leia dădea roade. Era în formă şi picioarele îi erau puternice. Plămânii îi erau capabili. Mai important, mintea îi era pregătită. Se forţă, prinzând şi mai multă viteză. TIE-ul era acum aproape; îi auzea urletul foarte puternic. Încă nu era suficient de aproape. Se întinse spre legătura ei cu Kylo şi îi simţi hotărârea. Aruncă un val de ferocitate înapoi spre el. Umerii o înţepară în timp ce nava se apropia de ea. Nu încă... doar câţiva paşi... acum!

Sări şi se răsuci spre înapoi, aruncându-şi picioarele într-o arc.

Sub ea, Kylo Ren îşi suci gâtul pentru a-i urmări zborul.

Biciui cu sabia de lumină spre pilonul de suport al aripii.

TIE-ul urlă pe lângă ea într-un nor de praf sufocant.

Ea ateriză corect, înapoi pe nisip. Cu ochii îngustaţi, gata pentru orice, privi cum TIE-ul începu să se clatine. Simţi frustrarea lui Kylo în timp ce compensa din controale. Pilonul de suport se îndoi şi aripa stângă ară pământul.

Pierzându-şi controlului, TIE-ul căzu, cu aripile desprinzându-se de pe suporţi. Mingea rămasă, în care se afla Kylo Ren, se rostogoli cu o viteză imposibilă, creând un şanţ prin nisip. În cele din urmă, se izbi într-un terasament, unde rămase nemişcată.

Rey îşi opri sabia de lumină. Spera că era mort. Nu, nu spera asta. Spera... nu ştia ce speră. Îşi agăţă sabia de lumină la curea şi se îndreptă spre cargobotul lui Ochi.

O siluetă îi apăru în faţă, familiară, cu pantalonii albaştri şi cu jachetă de zbor.

— Rey! ţipă Finn la ea peste deşert. L-au prins pe Chewie!

Un transportor se ridică la vedere, cu propulsoarele deja strălucind în albastru.

Finn arătă cu degetul.

— Chewie este acolo!

Nu. *Nu, nu, nu, nu.*

Mai făcuse asta înainte, să stea neputincioasă în timp ce nisipul îi biciuia pielea, urmărind cum o navă pleca cu cineva pe care îl iubea. Acolo unde fusese calm, acum era doar teroare. Îi umpluse mintea, revărsându-se într-o putere pură şi fierbinte. Se întinse cu Forţa, imaginându-se cum apucă transportorul, trăgându-l înapoi la pământ.

Chiar îl încetinise. Se clătina în aer. Motoarele sale începură să se vaite.

Rey scrâşni din dinţi. Sudoarea îi ţâşni pe frunte. Nu îi va lăsa să i-l ia pe Chewie.

* * *

Kylo Ren îşi smulse masca pentru respira aer curat. A fost un idiot. Stomacul i se clătină de această siguranţă inevitabilă, în timp ce păşea cu grijă în jurul epavei arzânde a TIE-ului său. Ea alergase ca un şobolan speriat şi, în furia lui oarbă, el cedase în faţa ispitei, fără a se gândi că ea putea avea un plan.

Cu această înţelegere veni o altă certitudine, şi mai cutremurătoare. Era uşurat că nu o omorâse. Snoke îl încurajase întotdeauna să-şi urmeze impulsurile. Erau o cale mai scurtă către partea întunecată – şi către o putere de neimaginat. Dar impulsul lui de a o ucide pe Rey aproape că distrusese tot ceea ce planificase.

Kylo nu ştia cum să se împace cu asta. Calea spre partea întunecată se supunea dorinţelor. Dar dorinţa lui cea mai profundă, lucrul pe care el îl dorea cel mai mult, cerea planificare şi răbdare. Împăratul îşi dăduse seama cum să pună la cale un plan pe termen atât de îndelung, suferind atât de mult şi derulându-l cu o atenţie atât de dureroasă, încât îl năucea – şi îl făcuse fără să fie ispitit de lumină, câtuşi de puţin.

Exista o cale. Trebuit doar să o înveţe.

Kylo sesiză o apăsare în Forţă în timp ce ieşea din fum la aer curat. În depărtare, Rey stătea pe nisip, încordată, cu mâna întinsă spre...

Un transportor în plin zbor? Şi reuşea să îl încetinească!

Nu conta ce – sau cine – era în acel transportor, de o făcuse pe Rey să încerce atât de disperată să-i împiedice plecarea. Nu avea de gând să o lase să reuşească.

Întinse mâna, simţind în mintea sa maşinăria masivă, şi trăgând-o spre el.

* * *

Transportorul aproape că îi scăpă din strânsoare, iar ea icni simţind o prezenţă familiară. Kylo, era teafăr şi nevătămat. Rey nu îl va lăsa să-l aibă pe Chewie. Chewie era *al ei*. Se strădui să recapete controlul şi simţi că nava venea în direcţia ei, dar imediat se smuci înapoi. Rey încercă să-şi amintească antrenamentele. *Lasă Forţa să-ţi ghideze acţiunile,* spunea Leia. Dar gândindu-se la Leia, la pregătirea ei, chiar şi pentru o secundă, o făcu să-şi piardă concentrarea şi nava se duse din nou în direcţia lui Kylo.

Aşa că Rey se încordă cu toată puterea fiinţei ei. Sânge îi urlă în urechi şi inima îi era o tobă masivă în piept. Se concentră pe furia ei pe Kylo, Primul Ordin, chiar şi pe Unkar Plutt. Se concentră pe frica pentru viaţa lui Chewie, amintindu-şi ce simţise când îl privise pe Han Solo căzând în prăpastia Bazei Starkiller. Se concentră şi pe durere: durerea unui stomac gol, a genunchilor învineţiţi, fără bacta care să-i calmeze, pe senzaţia de nisip între dinţi după o zi plină de vânt, pe tăcerea ascuţită ca un pumnal a singurătăţii.

Rey deschise gura într-un ţipăt tăcut.

Puterea brută îi izbucni din vârful degetelor, îndreptată spre transportor.

Era un fulger albastru, energia pură a Forţei, mai strălucitor decât o sabie de lumină, mai cald decât un soare. Îşi înfăşură undele mortale în jurul transportorului, care tresări îi lateral pentru o fracţiune de secundă şi apoi explodă într-o minge de foc.

Rey se dădu înapoi, pierzându-şi respiraţia, în timp ce, pe platoul deşertului, ploua cu bucăţi din epavă. Transportorul – şi toată lumea din interior – fusese distrus. Se uită în jos la mâna ei, cu groază. Apoi privi bucăţile epavei. Stomacul i se strânse

şi, în cele din urmă, ţipă, *Chewiiieeeeeeee!*, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Ce făcuse?

O voce îi pătrunse prin negura de vinovăţie înnebunită:

— Rey! Era Poe, strigând-o. Vin!

El arătă spre orizont, iar ea se întoarse. Jumătate de duzină de TIE-uri ale Primului Ordin se apropiau rapid.

— Dar Chewie… El...

— Îmi pare rău! strigă Poe. Dar trebuie să plecăm. Acum!

Vocea lui, împreună cu apropierea rapidă a lui Finn, îi convinseră picioarele să se mişte. Nu va mai pierde alţi prieteni. Se grăbi spre Finn şi împreună alergară spre navă.

* * *

De la distanţă, Kylo Ren privi cum cargobotul se ridică pe cer, cu Rey în el.

Îl bătuse *din nou* şi, totuşi, el era plin de triumf. Avusese dreptate să o preseze. Tocmai ce demonstrase o putere incredibilă, şocantă. Putere întunecată. Putere *Sith*.

Recuperatoarea era aproape gata să treacă în partea întunecată. Şi când o va face, îşi vor ucide *amândoi* lumina, îmbrăţişând întunericul.

Atunci, flota de Distrugătoare – şi tronul Sith – vor fi ale lor.

CAPITOLUL 8

Cargobotul lui Ochi era în stare să zboare, dar asta nu însemna că era în formă bună. *Moştenirea* rămăsese la sol pe Pasaana ani de zile, ceea ce-i făcea să nu îndrăznească să meargă mai departe până când Rey şi prietenii ei nu vor putea să se ascundă puţin, să facă o verificare amănunţită a sistemelor navei, şi abia apoi să o ia din loc. Poe le spuse tuturor că ştia exact unde să meargă şi Rey fu fericită să-i cedeze această decizie. Se aşeză pe scaunul copilotului şi îi oferi sprijin în timp ce el ascundea *Moştenirea* în inelele unei planete mari, strălucitoare. Inelele erau făcute în mare parte din resturi de gheaţă. Reflectau destulă lumină de la soarele rece al sistemului şi emiteau în mod constant vapori. Era o ascunzătoare bună, una care ar deruta senzorii celor mai multe nave – era perfect pentru contrabandişti. Cândva, îl va întreba pe Poe cum de ştia locul ăsta.

— Rey, începu Poe, în timp ce lăsa nava să plutească lângă un bulgăre de gheaţă, dar când îi văzu faţa, se răzgândi cu privire la ceea ce dorea să spună. În schimb, spuse: Voi începe nişte diagnostice. De ce nu... iei o pauză?

Nu mai fusese de mult timp atât de gentil cu ea. Ea încuviinţă fără un cuvânt şi se îndreptă spre cala centrală, unde găsi o banchetă îmbrăcată în perne aproape de partea din spate şi se lăsă pe ea.

Ce am făcut?

Frica o dusese în cele din urmă spre partea întunecată. Totul fusese bine atât timp cât frica îi fusese temperată de calm şi hotărâre. Dar în momentul pe care se lăsă pradă furiei şi terorii... Chewbacca dispăruse. *Şoimul* era probabil dispărut. Pumnalul lui Ochi dispăruse. Stricase totul. Leia va fi atât de dezamăgită de ea când va afla.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, BB-8 scăpă un bip lung, a jale.

— Săracul Chewbacca, spuse C-3PO.

Lacrimile curgeau pe obrajii ei. Nu le putea opri. Chewie făcuse atât de multe pentru ea. *Şoimul* era, fără îndoială, al lui de drept, dar după ce murise Han, Chewie îi oferise ei scaunul

pilotului. Iar ea răsplătise acest act de enormă generozitate şi respect omorându-l.

Finn veni lângă ea. Faţa îi era îndurerată.

— Nu a fost vina ta, spuse el.

— Ba da, a fost, spuse Rey, neputând să-l privească. Am pierdut controlul.

— Nu, a fost *Ren*. El te-a făcut să o faci.

Rey clătină din cap.

— Ai văzut ce s-a întâmplat. Puterea aceea a venit din mine. Finn, sunt lucruri pe care nu le ştii.

— Atunci spune-mi-le.

O privi, aşteptând cu răbdare, faţa lui arătând că nu o judeca. Rey nu fusese în stare să se hotărască să-i spună Leiei. Dar poate că îi putea spune lui Finn. Trebuia să spună cuiva sau secretul o va devora din interior.

— Am avut o viziune, şopti ea. Cu tronul Sith. Am văzut cine era pe el.

Ochii lui Finn se îngustară.

— Ren?

Rey dădu din cap.

— Şi... *eu*.

Gura lui Finn se căscă.

Ea se uită în altă parte, neputând să-l privească. Îşi dori să poată fugi de inevitabila dezamăgire a lui Finn, de şocul din vocea lui când va vorbi în cele din urmă.

Dar nu avea unde să meargă pe acest cargobot minuscul.

Poe veni în cală dinspre cabina de pilotaj. Faţa îi era palidă, dar părea la fel de hotărât ca întotdeauna. Fusese atât de serios în ultima vreme, adesea în pragul mâniei încă de pe Crait. Rey ştia că el se simţea responsabil pentru decimarea *Rezistenţei*.

Ea înţelese ce probleme avea şi se pregăti. Nu avea să-l învinovăţească deloc pentru că se lua de ea; va suporta totul. Dar el nu se luă de ea.

— Ne-au mai rămas doar opt ore. Deci, ce vom face? spuse Poe.

— Ce *putem* să facem? spuse Finn. Trebuie să ne întoarcem la bază.

Poe clătină din cap.

— Nu avem timp să ne întoarcem. Nu renunţăm. Dacă o facem, Chewie a murit degeaba.

Poe avea dreptate. Rey fusese egoistă lăsându-se cuprinsă de regrete. Mai trebuia să se gândească la *Rezistenţă*, la planul de găsire a flotei Sith. Chewie şi-ar dori ca ea să continue.

— Ce putem face? întrebă Finn, cu vocea la fel de disperată precum se simţea ea. Chewie avea pumnalul. Ăsta a fost singurul indiciu asupra *navigatorului*. L-am pierdut.

— Adevărat, spuse C-3PO trist. Inscripţia mai e doar în memoria mea, acum.

Capetele lui Finn şi Poe se întoarseră spre C-3PO şi se holbară amândoi la el.

— Stai aşa, spuse Poe. Ai inscripţia pumnalului în memorie?

— O, da, stăpâne Poe. Dar o traducere dintr-o limbă interzisă nu poate fi accesată. Ar necesita o ocolire completă a memoriei de redare.

— O *ce* completă? spuse Finn.

C-3PO îşi flutură braţele.

— Oh, este ceva teribil de periculos, săvârşit fără voia droizilor de către scursuri şi infractori!

Finn se lumină.

— Să o facem!

Ochii lui Poe erau îngustaţi, arătând că se gândea la ceva.

— Cunosc pe cineva care se ocupă de piaţa neagră a droizilor.

— Piaţa neagră a droizilor! exclamă C-3PO.

Poe vorbi mai departe, părând aproape că se scuză:

— Dar este pe Kijimi.

— Ce nu este în regulă cu Kijimi? întrebă Finn.

Poe păru să ezite să răspundă. La privirea insistentă a lui Finn, spus:

— Am avut un pic de ghinion pe Kijimi... Poe oftă, apoi adăugă: Dar dacă misiunea asta nu reuşeşte, totul a fost degeaba. Tot ce am făcut. În tot acest timp.

Finn dădu din cap.

— Mergem până la capăt.

Rey privea de la unul la altul cum vorbeau, fără să spună nimic, aşteptându-se totuşi ca ei să o învinovăţească, poate chiar să înceapă să strige. Dar nu o făcură. Deloc. În schimb,

amândoi se uitară la ea pentru sugestii. Încă aveau încredere în ea, amândoi, chiar şi Finn, care îi cunoştea secretul cel mai întunecat. Nu fu în stare să vorbească în timp ce se întinse şi luă mâna lui Finn. La rândul său, Finn se uită la Poe şi îşi întinse propria mână. Poe ridică o dată din umeri şi apoi îl luă de mână.

— Pentru Chewie, spuse Rey.

C-3PO veni lângă ei şi încercă curajos să îi ia şi el de mâini, în ciuda faptului că nu putea articula complet coatele şi nu se orienta adecvat în spaţiu. Ignorând faptul că lovise accidental piciorul lui Finn cu piciorul său dur, metalic, C-3PO spuse solemn:

— Pentru Wookiee.

Nu subestima niciodată un droid, gândi Rey.

Se ţinură de mâini pentru o vreme. Poe fu primul care se desprinse.

— Spre Kijimi. spus el şi plecă spre cockpit pentru a-şi termina diagnosticul.

Finn îl urmă.

Rey era gata să meargă după ei şi să se facă utilă, dar BB-8 îi distrase atenţia când se rostogoli spre un colţ unde era aruncată o cârpă veche şi plină de cocoloaşe. Deschise un compartiment şi întinse braţul de apucare, dând deoparte pânza. Sub ea era un droid verde ruginit, la fel de lipsit de viaţă şi de rece ca o piesă veche. Era mic, cu cap conic şi cu mecanism monociclu. Singurii droizi atât de mici pe care Rey îi întâlnise vreodată erau folosiţi strict pentru muncă de întreţinere şi igienizare. Acesta părea diferit. Avea un compartiment motivator şi un tablou emiţător superior.

BB-8 deschise un panou lateral de pe micul droid ruginit, se conectă şi începu să-l încarce. Rey nu era sigură ce va rezolva asta, dar nu-l putea învinovăţi pe BB-8 pentru că încerca să dea puţin din propria sa forţă vitală pentru a ajuta pe cineva. Dintr-o dată, micul droid se trezi la viaţă.

— A-a-acumulator încărcat! anunţă el.

Încercă să se rostogolească înainte, dar unica sa roată scârţâi în semn de protest. Se uită în sus la BB-8, uimit şi întrebător, zbârnâind spre droidul mai mare pe un ton adorabil.

— Sa-salut! spuse micul droid.

BB-8 se răsuci, spunându-i să-l urmeze. Împreună, se rostogoliră spre Rey, roata micului droid scârţâind cu fiecare rotaţie.

— Bună-bună! spuse droidul către Rey. Sunt D-O.

— Bună, spuse Rey, întinzându-se să-l atingă, dar D-O se dădu înapoi, ferindu-se într-un colţ.

— Nu, nu, nu mulţumesc, spuse el.

Ea îi respectă dorinţa, retrăgându-şi mâna. Avea mare nevoie de lubrifiant, dar Rey nu văzu nicăieri în cală provizii pentru întreţinerea droizilor. Ce persoană oribilă ţinea un droid, dar nu îl întreţinea niciodată?

BB-8 ciripi o întrebare.

— Se pare că cineva l-a tratat prost, răspunse Rey.

Micuţul D-O îşi ridică capul la ea.

— Totul e bine, îi spuse ea. Acum eşti cu *noi*.

* * *

Generalul Hux inspiră adânc înainte să păşească pe puntea *Statornicului. Şoimul Mileniului* fusese rechiziţionat. Supervizase el însuşi cele trei TIE-uri care îl remorcaseră în hangarul de incinerare. Dar nu era suficient. Ren nu se afla în prezent la bord, dar era Generalul Loial Pryde, iar el era ascultat şi era favoritul lui Ren. Orice îi raporta Hux, şi *cum* o făcea, era retransmis în detaliu. Hux avea de jucat o carte. Trebuia să o joace cu atenţie. Îşi îndreptă umerii şi intră ca şi cum era cel mai încrezător din galaxie. Ofiţerii de pe punte îl ignorară în timp ce mergea spre Generalul Pryde şi i se alătura pe pasarela superioară. Un droid de întreţinere dispăru din calea sa.

— Am adus nava recuperatoarei, începu Hux. Dar ea a scăpat.

Generalul Pryde nu spuse nimic.

— Sub comanda *Cavalerilor lui Ren*, spuse Hux la subiect, am suferit pierderi. Trupe, TIE-uri, un transportor a fost distrus…

— Am văzut raportul, se răsti Pryde. Asta-i tot?

— Nu, domnule General Loial, spuse Hux.

Deseori omitea lucrurile mici din rapoartele sale. Hux justifica asemenea redactări către superiorii săi citând probleme de securitate. Dar erau de fapt pentru momente ca ăsta. Hux trebuia să *vadă* reacţia lui Pryde, să înţeleagă răspunsul

bătrânului în timp real. Dacă Pryde se lăsa citit doar în spatele unui birou, în intimitatea încăperilor sale, Hux nu va şti niciodată cum primea veştile.

— A mai fost un transportor în deşert, spuse Hux. Ne-a adus un prizonier valoros.

Pasul lui Pryde ezită. Forţele *Rezistenţei* fuseseră mult decimate pe Crait. Oricine mai rămăsese era foarte valoros.

— Prizonier? întrebă Pryde.

Hux zâmbi.

— Veniţi cu mine.

* * *

Hux îl conduse pe Pryde până la uşa unei celule care se afla chiar lângă hangarul de incinerare. Pardoseala neagră strălucitoare din jur era presărată cu nisip şi praf de pe Pasaana. Hux era pe punctul de a-l admonesta pe soldatul care păzea uşa, dar un droid de serie MSE-6 se strecură şi se ocupă de mizerie aşa că Hux decis să îl lase în pace. Deocamdată. În schimb, îi făcu semn soldatului că erau gata să vadă prizonierul.

Uşa se deschise, dezvăluind o creatură încătuşată, imposibil de înaltă şi păroasă, înconjurată de mai mulţi soldaţi. Când îi văzu pe Hux şi Pryde, gemu tare, dezvăluindu-şi dinţi lungi. Respiraţia îi mirosea de parcă i se strecurase ceva în gât şi murise acolo.

Pe stele! Wookiee erau creaturi dezgustătoare.

— Fiara care obişnuia să zboare cu Han Solo, îi spuse Hux lui Pryde.

Wookieeul răcni, suflând părul lui Hux spre faţă. Generalul reuşi să se abţină să tresară, dar îşi simţi obrajii tremurând de efort.

— Du-l în camera de interogatoriu nr. 6, spus Pryde cu scârbă.

Pryde se îndepărtă şi Hux îl urmă, uşurat în secret să iasă din raza de acţiune a acelor dinţi.

* * *

Oraşul Kijimi era un oraş străvechi, cândva grandios, care fusese de-a lungul secolelor sculptat încetul cu încetul într-un

munte înzăpezit. Străzile sale pietruite se răsuceau în unghiuri abrupte, mici, şi treptele alunecoase poleite cu gheaţă şi zăpadă făcuseră ca multe persoane să regrete că îl vizitau.

Poe se grăbi pe o alee, cu gluga hainei trasă peste chip, cu respiraţia îngheţându-i în aer. Zăpada cădea, făcând ca fiecare pas să fie alunecos şi periculos. Era ameţit, inima îi bătea repede şi simţea că va avea o durere de cap acută. Ştia din experienţă că organismul se acomoda în timp cu altitudinea, dar el spera să nu stea prea mult acolo.

Între timp, nu-şi permitea să se îmbolnăvească din cauza altitudinii. În timp ce mergea, respira de multe ori profund şi lent pentru a-i oferi corpului său cât mai mult oxigen posibil. Era noapte, dar ca toate oraşele mari, Kijimi nu dormea niciodată.

Lămpile cu ulei, aplicele cu sodiu şi, ocazional, fereastra vreunei cantine, aduceau lumina pe străzile stâncoase. Încercă să le evite pe toate, rămânând în întuneric.

Pentru că trupele Primului Ordin erau peste tot.

Poe privi din umbră cum un grup de soldaţi bătea într-o uşă, cerând să intre. Mai jos pe stradă, găsise o mică familie ghemuită sub o copertină, încercând parcă să dispară în piatră. După un alt cot, auzi un alt set de paşi şi Poe privi un soldat cum trăgea de lângă mama ei o fetiţă mică, care plângea. Îşi dorea să poată face ceva pentru a le ajuta. Putea. Trebuia să-l găsească pe cel care se putea ocupa de droid, să traducă ce era scris pe pumnal şi să distrugă flota de Distrugătoare. Asta ar putea pune capăt pentru totdeauna tuturor acestor lucruri.

Nu trebuia decât să-şi dea seama cum să facă asta.

Poe intră în cartierul Hoţilor, iar aleile se îngustară. Un miros nociv îl făcu să tresară. Canalizarea dădea pe-afară. Asta însemna că unul dintre sindicatele criminale preluase acest teritoriu. Probabil era vorba despre *Colectorii Intracluster*, care erau notorii pentru că amânau reparaţiile, lăsând în paragină facilităţile de bază precum instalaţiile sanitare şi energia doar pentru a economisi câteva credite. I se rupea puţin inima. Amintirile sale despre Kijimi erau mixte în cel mai bun caz, dar ura să vadă locul degradându-se şi mai mult, sugrumat de ocupaţia Primului Ordin. Se întâmplase în sistemul Yavin, pe Corellia, iar acum chiar şi lumi îndepărtate precum Pasaana nu mai erau sigure. Primul Ordin distrugea tot ceea ce făcea

galaxie luminoasă şi frumoasă. Kijimi, ca atâtea altele, era acum o umbră a ceea ce fusese cândva.

Poe ajunse în sfârşit la prietenii săi, care-l aşteptaseră într-o nişă întunecată. Rey, Finn, chiar şi C-3PO, purtau haine lungi, cu glugă, pe care Poe le furase din *Casa Ghildei Opranko*. Droidul de protocol îl informase pe Poe că termostatul său intern făcea inutilă haina, dar îi mulţumi totuşi. Oricum, Poe îi ordonase lui C-3PO să-şi ţină gluga peste capul său auriu, lucios. Doar BB-8 şi noul său mic prieten rămăseseră nedeghizaţi.

— Sunt soldaţi peste tot, le spuse Poe. Trebuie să găsim o altă cale.

— Atunci sugerez să plecăm, spuse C-3PO, prea tare. Cine votează să plecăm?

— Linişteşte-te, C-3PO, ordonă Poe.

Oare droidul îşi modula *vreodată* volumul vocii?

— Urmaţi-mă.

Abia făcuseră doi paşi când Poe îi opri din nou. Droidul cu cap de con scârţâia ca o rozătoare pe moarte.

— Putem face ceva în privinţa asta? întrebă el.

— Stăpâne Poe, spuse C-3PO. Îl voi duce.

Se aplecă, ridică droidul micuţ şi îl puse sub un braţ. Rey întinse mâna şi trase haina lui C-3PO, acoperindu-i pe amândoi.

— Mulţumesc, mulţumesc, se auzi o voce înăbuşită.

Porniră din nou. Nasul şi obrajii lui Poe amorţiseră în aerul îngheţat. Îl vor furnica şi mânca nebuneşte atunci când, în sfârşit, va sta la căldură. În trecut, mulţi dintre amicii săi suferiseră degerături. Era unul dintre numeroasele motive pentru care se bucurase când plecase de aici.

Poe îi conduse pe străzile răsucite, până pe un rând de scări, având tot timpul grijă să evite echipele de soldaţi şi privirile nedorite. Se aşteptase pe jumătate ca Finn sau Rey să-l întrebe cum de ştia atât de multe despre acest loc; fuseseră de neoprit pe tot drumul până aici, întrebându-l cum ocolise sistemele de siguranţă ale speederelor, cum găsise ascunzătorile contrabandiştilor, totul. Dar erau tăcuţi ca un mormânt în timp ce se strecurau prin pasaje înguste, cu atenţia încordată.

Ajunseseră aproape de destinaţie.

— Bine, şopti Poe. Hai să coborâm pe...

Vârful ţevii unui blaster i se propti brusc de craniu. Poe închise ochii. Se temuse de asta. Oricât de bine te strecurai pe Kijimi, era întotdeauna cineva mai bun ca tine.

— Am auzit că ai fost zărit la Peştera Călugărilor, se auzi o voce de femeie, filtrată printr-o cască cu codificator vocal. El ştia acea voce, chiar şi prin codificator. M-am gândit, continuă ea, *nu este atât de prost încât să revină aici.*

— Oh, ai fi surprinsă, spuse el.

Îndrăzni să o privească. Era Zorii Bliss. Înaltă şi suplă, într-un costum de zbor castaniu cu marginile colorate în galben maroniu. Exact cum şi-o amintea. Cu excepţia noilor blastere gemene, iar casca şi viziera – care îi mascau întreaga faţă – aveau mai multe urme de lovituri.

— Ce se întâmplă? întrebă Finn.

— Cine este? spuse Rey.

— Ăă, Zorii, ei sunt Rey, Finn şi...

Presiunea blasterului pe craniul său spori.

— Pot să apăs pe trăgaci chiar acum, spuse ea.

— Te-am văzut făcând lucruri şi mai rele.

— Pentru mult mai puţin.

— Putem încerca să discutăm despre asta? întrebă el.

— Nu. Vreau să-ţi văd creierul în zăpadă.

— Deci, încă eşti supărată?

— Ce *este* asta? spuse Rey.

Poe ştia acea privire. Prietena sa apela la Forţă. Trebuia să dezamorseze rapid această situaţie.

— Chiar am sperat să nu te mai văd niciodată, Poe Dameron din *Rezistenţă*, spuse Zorii.

Spusese cuvântul *Rezistenţă* ca şi cum ar fi fost ceva putrezit.

— Oh, suntem cu *toţii* din *Rezistenţă*! spuse C-3PO.

— 3PO! se răsti Finn. *Taci din gură*.

Din când în când, era mai bine să începi cu adevărul. *Acum e acum,* gândi Poe.

— Avem nevoie de *ajutor,* Zorii, spuse el. Trebuie să-i crăpăm repede capul acestui droid.

— Scuzaţi-mă? spuse C-3PO.

— Încercăm să-l găsim pe Babu Frick, adăugă Poe.

— N-ai noroc, spuse Zorii. Babu lucrează acum doar pentru echipă. Din care tu nu mai faci parte.

Odată cu cuvântul *tu,* presiunea asupra craniului său deveni insuportabilă.

Rey privi de jur împrejur.

— Ce fel de echipă? întrebă ea.

— Ce amuzant că nu v-a zis niciodată, spus Zorii, pe un ton care însemna că nu era deloc amuzant. Vechea slujbă a prietenului vostru era contrabanda cu mirodenii.

Umerii lui Poe coborâră. Gata. Acum n-avea să se mai sfârşească niciodată.

— Stai, stai, stai, spuse Finn imediat. Ai fost *contrabandist de mirodenii*?

— Şi tu ai fost în trupele de şoc! răspunse Poe.

— Ai fost *contrabandist de mirodenii*? se băgă şi Rey.

— Tu reciclai gunoaie? Am putea face asta toată noaptea...

Două siluete apăruseră din întuneric, înalte, înarmate, câte una din fiecare direcţie, blocându-le ieşirea. Zorii mută blasterul pe gâtul lui Poe.

— Nu ai toată noaptea, mârâi Zorii. Nu ai nici măcar *acum.* Ştii, încă mai sap să ies din gaura în care m-ai băgat când te-ai alăturat *Rezistenţei*. Privirea ei se mută spre Rey. Tu? Tu eşti cea pe care o caută. Recompensa pentru ea ne-ar putea rezolva problemele. Ordonă apoi spre siluetele care se apropiaseră: Djak'kankah! Pe toţi!

— Nu Djak'kankah! protestă Poe, dar Rey deja se mişca precum fulgerul, învârtindu-şi bastonul pentru a smulge blasterul din mâna lui Zorii.

În aceeaşi mişcare unică, fluidă, învârti bastonul, lovind cu un capăt faţa unuia dintre partenerii lui Zorii, apoi înfundă celălalt capăt ca pe o suliţă în faţa celuilalt.

Înainte ca cineva să poată reacţiona, Rey îşi aprinse sabia de lumină şi îi puse vârful la gâtul lui Zorii. Zorii trebuie că auzise trosnetul lângă ureche, trebuia să-şi fi dat seama că era ţinta unei arme Jedi antice.

Dar reacţiile lui Zorii erau întotdeauna ascunse de cască.

Lui Poe nu îi păru rău să admită că se simţea un pic cam îngâmfat când Rey vorbi, cu o voce nenatural de amabilă.

— Chiar avem nevoie de ajutorul tău. *Te rog.*

Zorii o studia pe Rey prin cască. Poe o putea auzi respirând, o putea auzi *gândind.*

— Nu că ţi-ar păsa, zise Zorii în sfârşit, cu vocea la fel de calmă şi fermă ca întotdeauna, cu masca încă închisă, dar cred că eşti în regulă.

Rey clipi.

— Îmi pasă.

Îşi închise sabia de lumină, punând-o la centură.

Zorii se uită spre Poe. Îi dispăruse un pic tensiunea din umerii după ce luase decizia.

— Putem ajunge la Babu prin Cartierul Hoţilor.

O porni înainte şi Poe le făcu semn prietenilor săi să o urmeze. În spatele lor se auzi inconfundabilul *tropăit* al trupelor de şoc mergând în formaţie. Se strecurară de pe alee înainte să poată fi reperaţi.

În timp ce treceau printr-un pasaj înzăpezit, Finn se aplecă spre el şi îi şopti:

— Poe Dameron: *contrabandist de mirodenii*.

— Termină.

— *Contrabandist de mirodenii*.

— Gata, spuse Poe.

Aruncă o privire spre Rey, care tăcea, încruntată, pierdută în propriile gânduri. Sau poate că era concentrată. Poate simţise ceva.

CAPITOLUL 9

Rey nu se putu abţine să nu încerce să calculeze valoarea în porţii nutritive a ceea ce vedea. Atelierul lui Babu Frik era un labirint înghesuit de unelte şi piese de droizi. Zidurile erau acoperite în întregime de rafturi, îngrămădite cu fire şi electronică.

Fiecare suprafaţă a mesei era acoperită, fiecare ungher şi crăpătură erau pline până la refuz. Piesele atârnau chiar şi de tavan; Rey observă atârnând o pereche de picioare dezmembrate, probabil ale unui vechi droid de luptă. Era o avere în piese.

Cupola aceea cap de astromec, de exemplu, era într-o stare foarte bună. Era făcută din plastex, ceea ce însemna că era uşor să elimine semnele de arsură şi să o vândă pentru...

Ceva îi lovi piciorul. Un droid îngrijitor curăţă un pic zăpadă topită pe care o duseseră ei, apoi se îndepărtă.

— N-am nici cea mai vagă idee de ce mi-am dat acordul, spuse C-3PO, atrăgând atenţia lui Rey înapoi asupra droidului. Sigur sunt defect.

Era rezemat de un banc de lucru, cu atât de multe fire ieşindu-i din cap, încât aproape părea că i-ar fi crescut blană.

— O să fii în regulă, îl asigură Rey.

Însuşi Babu Frik era aproape invizibil, ascuns în spatele plăcii spate a capului lui C-3PO. Era una dintre cele mai mici fiinţe pe care o văzuse Rey vreodată, fiind abia cât antebraţul ei de înalt. Lucra în capul C-3PO cu o electrosondă, mormăind în Anzellană, ocazional presărată cu cuvinte în Bazică. Avea o faţă cenuşie evidenţiată de ochii strălucitori, inteligenţi şi de sprâncenele gri la fel de lungi şi de rigide ca un pămătuf.

Ochelarii de sudură pe care îi purta pe cap erau protejaţi împotriva arsurilor. În ce fel de muncă periculoasă era el implicat dacă avea armură de lucru militară?

Rey se ghemui lângă el.

— Babu Frik? spus ea. Poţi să ne ajuţi cu asta?

Babu răspunse, dar Rey nu înţelese ce spunea. Se uită spre contrabandista de mirodenii.

— Zorii? spuse Rey. O să meargă?

Zorii spuse ceva în Anzellană şi Babu răspunse, enervat parcă pentru că era întrerupt. Cuvintele erau încântătoare, zăngănind unul de altul rapid şi tăios, precum piesele metalice dintr-o cuvă de topire. Rey îşi dori să aibă timp să-i înveţe limba.

— Babu că a găsit ceva în memoria interzisă a droidului, spuse Zorii. Cuvinte traduse din... limba Sith?

— Da! spuse Rey.

— Da, asta ne trebuie, afirmă Poe.

Contrabandista de mirodenii se întoarse spre Poe.

— Te-ai încurcat cu unul care vorbeşte Sith? întrebă Zorii şi Rey ar fi putut jura că Zorii aruncase o privire spre sabia de lumină de la centura ei.

— Poţi să-l faci să traducă? spuse Finn.

Zorii şi Babu vorbiră unul cu altul. Apoi Zorii spuse:

— Da. Dar dacă faceţi acest lucru, veţi declanşa o ştergere completă a memoriei.

— ...ştergere completă a memoriei? spuse C-3PO cu o voce tremurătoare.

— Stai puţin, îi spuse Poe lui Babu. Spui că dacă-l facem să traducă, nu-şi va mai aminti nimic?

— Droid aminteşte gol! spuse Babu.

— Nu! spuse C-3PO.

— Gol-gol, spuse Babu.

— Trebuie să existe un alt mod, pledă C-3PO.

— R2 nu are făcută o copie de rezervă la memoria ta? spuse Finn.

— Să fim serioşi, domnule, spuse C-3PO. Unitatea de memorie a lui R2 e recunoscută ca fiind instabilă.

Rey ura asta. C-3PO avea dreptate, desigur – într-un fel. Leia îi povestise câte ceva despre istoria droidului. Împreună cu R2-D2, supravieţuise Războiului Clonelor, Războiului Civil Galactic şi acum cu *Rezistenţa* împotriva Primului Ordin. Tatăl lui Leia, Anakin, îl construise pe C-3PO pe când era mic. Dar droidul auriu îşi amintea nimic despre asta. Memoria lui fusese ştersă cel puţin o dată din câte ştia Leia.

Rey nu era sigură că putea să-i facă din nou asta.

— *Tu* ştii mai bine decât oricare dintre noi ce şanse sunt, spuse Rey uşor. Avem de ales?

C-3PO tăcu o vreme, gândindu-se. Apoi murmură:

— Dacă această misiune nu reuşeşte, totul a fost în zadar. Tot ce am făcut... în tot acest timp...

Erau cuvintele exacte ale lui Poe de mai devreme, înainte să se ţină de mână şi să promită că vor continua. Droizii continuau să o uimească. C-3PO ridică capul. Privirea lui se mută la fiecare dintre ei, pe rând, zăbovind pe o faţă apoi pe alta.

— Ce, ăă… ce faci acolo, 3PO? întrebă Poe.

— Arunc o ultimă privire, domnule. La prietenii mei.

Stăteau cu toţii tăcuţi, urmărindu-l pe C-3PO cum îşi lua la revedere. Rey nu putea să creadă că se întâmpla asta. Îl pierduse pe Chewie şi acum îl putea pierde pe C-3PO. Câtă pierdere mai putea îndura o persoană?

— Ce trist, spus D-O.

Sunetul unui vehicul mare se auzi prin pereţi. Babu ridică capul şi spuse:

— O-oh.

Zorii îşi curăţă gâtul.

— Încep raidurile de noapte. Mă duc să observ.

Începu mişcarea de plecare.

— Vin cu tine, spuse Poe.

— Nu ai avut niciodată încredere în mine, spuse Zorii, râzând puţin.

— Tu ai încredere în mine? întrebă el.

— Nu.

Zorii şi Poe ieşiră împreună din atelier. Rey îi urmări plecând, întrebându-se cât de mult putea să-l preseze pe Poe să vorbească despre ce era între el şi contrabandista de mirodenii. După plecarea lor, C-3PO i se adresă lui Babu Frik cu o voce curajoasă şi fermă:

— Poţi continua.

* * *

Poe şi Zorii stăteau pe acoperişul atelierului lui Babu. Oraşul se desfăşura dinaintea lor, întunecat şi îngheţat. Kijimi obişnuia să se liniştească la ora asta târzie din noapte, dar nu se mai întampla aşa. Sclipirile de laser străluceau scurt printre clădiri. Strigătele îndepărtate răsunau ciudat peste acoperişuri. La câteva blocuri distanţă, un păşitor UA-TT al Primului Ordin

mergea cu zgomot pe stradă. Poe văzu o siluetă mică fugind rapid de paşii lui grei, pentru a-şi salva viaţa. Se bucura că Zorii adusese termosul, pentru că avea într-adevăr nevoie să bea ceva. Poe ridică termosul şi sorbi. Lichidul îi arse gâtul, încălzindu-i interiorul. Oftă. Trecuseră ani buni de când nu mai băuse skordu. Era o băutură populară pe Kijimi, distilată dintr-o ciupercă care creştea în peşteri şi crevase îngheţate, la altitudine mare. Legenda locală spunea că o inventaseră călugării Dai Bendu, în vremuri când Oraşul Kijimi era o cetate religioasă – aproape un sfânt loc – înainte ca oraşul să fie năpădit de hoţi, locuitori ilegali şi refugiaţi. Poe nu era sigur dacă crezuse vreodată că Kijimi City fusese cândva un loc de pace şi contemplare. Dar cu puţin skordu în burtă, aproape că se putea preface.

— În fiecare noapte este atât de rău? întrebă Poe.

Se uită peste acoperişuri. Oraşul Kijimi era un oraş în care se bea, deoarece băutura păstra corpul cald. Cantinele care vindeau skordu sau Ultra-Ox făceau avere. Daca era să o ia de la capăt, s-ar putea face contrabandă cu băutură nu cu mirodenii.

Îi oferi termosul lui Zorii.

— În cele mai multe nopţi, este mai rău, spuse ea. Primul Ordin a luat cea mai mare parte a copiilor. Nu mai suport strigătele. Am economisit destul ca să mă retrag. Plec în colonii.

Poe întoarse rapid capul pentru a o privi. Ea luă termosul şi îşi întoarse faţa. Ieşind din raza vizuală, masca ei se deschise. Îşi dădu capul pe spate pentru a lua o înghiţitură. Apoi, masca se închise. Zorii îi înapoie termosul, cu chipul acoperit din nou.

— Cum? întrebă el. Toate drumurile sunt blocate.

Nimeni nu ajungea în Colonii în zilele astea fără autorizaţie specială. Primul Ordin dorea ca toată lumea să rămână aici, în sectoare bine cartografiate, unde putea fi controlată. Zorii băgă mâna într-un compartiment de la centură, scoţând un obiect mic care strălucea în lumina palidă a unei lămpi cu ulei din apropiere. Era rotund ca o monedă şi reticulat, având mufă pentru conectare. Poe fluieră apreciativ.

— Medalionul unui căpitan din Primul Ordin. Niciodată n-am *văzut* una adevărată, spuse el.

— Liberă trecere prin orice blocadă. Aterizare privilegiată în orice garnizoană.

— Pe cine ai mituit? Ce ai plătit? întrebă Poe, cu voce neîncrezătoare.

Zorii atinse masca în lateral. Scutul vizierei se retrase, dezvăluind în sfârşit ochii verzi distanţaţi, care păreau aproape galbeni în lumina lămpii. Poe înghiţi cu zgomot. Ochii ei îl afectaseră întotdeauna într-un mod ciudat.

— Vrei să vii cu mine? spuse ea, părând brusc vulnerabilă.

* * *

Fusese o călătorie rapidă cu naveta înapoi pe nava de comandă şi nu îi dăduse lui Kylo Ren suficient timp să se pregăti. Se opri dinaintea uşii Interogatoriului numărul Şase, adunându-şi gândurile. Acum avea toată puterea, îşi reaminti el. Wookieeul era trecutul lui. Nu însemna nimic pentru el. Kylo deschise uşa.

Chewbacca era încătuşat de perete. Ridică privirea spre Ren, cu ochi furioşi.

— Nu am uitat că m-ai împuşcat, spuse Kylo.

Din cauza acelei răni fusese înfrânt de Rey. Dacă ar fi fost apt de luptă, recuperatoarea nu l-ar fi bătut niciodată.

Cu o mişcare a mâinii lui Kylo, cătuşele lui Chewbacca se deschiseră şi căzură pe podea. Scoase sabia de lumină de la centură. O aruncă pe podea.

— Ucide-mă, îl tentă Kylo. Sunt neînarmat. Asta e şansa ta. Răzbună-te pentru Han Solo.

Chewbacca nu fusese niciodată prost, aşa că nu făcu nicio mişcare. Dar mârâi, ameninţător şi pe un ton scăzut.

— Simţi? continuă Kylo, fără milă. Te face să te simţi viu, nu-i aşa? Arsura aia. Partea întunecată. Te face *puternic*. Tu înţelegi asta. Recuperatoarea va înţelege şi ea.

Simţi o înţepătură de teamă din partea Wookieeului, la numele lui Rey. Kylo zâmbi, pentru că tocmai i se arătase calea. Lui Chewbacca îi *plăcea* de fată. Cu timpul, o va iubi la fel de mult cum îl iubise pe Han Solo. În felul în care nu îl iubise niciodată cu adevărat pe Ben. Snoke fusese cel care-i arătase asta. Vocea lui Kylo scrâşni de furie.

— Care este misiunea ei? Unde se duce? Răspunde… sau te voi face să răspunzi.

Ar fi trebuit să fie satisfăcător să-l privească pe Chewbacca tresărind de frică. Kylo ar fi trebuit să simtă plăcere atunci când se întindea spre Forţă, intrând în mintea Wookieeului, smulgându-i amintirile şi gândurile. În schimb, fusese epuizant. Văzu sclipiri cu Wookieeul râzând cu un Han Solo mult mai tânăr decât îşi amintea el însuşi. Simţi bucuria lui Chewbacca când cel mai bun prieten al său se căsătorise cu femeia pe care va ajunge să o iubească ca pe o soră. Îl văzu pe Wookiee jucându-se cu un copil mic, învăţând un băiat mai în vârstă să zboare cu speederul, trăgând la ţintă cu un tânăr – cu blasterele setate pe imobilizare – într-un manechin de ocazie făcut din pietre.

Unchiule Chewie, îl strigase pe atunci. Lui Kylo i se rostogolea greaţa prin stomac când, în cele din urmă, plecă din camera de interogatoriu. Găsise ceea ce dorea.

Cu siguranţă sentimentul triumfului va urma în curând.

* * *

În interiorul atelierului, Rey îl urmărea pe Babu cum lucra la C-3PO. Placa capului droidului de protocol fusese îndepărtată şi Babu era băgat până la coate, adânc în interiorul capului lui C-3PO. De departe, prin piatra zidului clădirii, se auzeau în surdină ţipete. Ocazional – focuri de blaster. Rey nu era sigură dacă Primul Ordin sfâşia oraşul căutându-i pe ei sau dacă era tot timpul aşa. Se uită spre Finn, care tresărea la fiecare sunet de luptă. Nu de teamă, remarcă ea, ci de milă. Era unul dintre cei mai buni oameni pe care îi cunoscuse vreodată. Nu, cel mai bun.

Rey aşteptase atât de mult timp pe Jakku să i se întoarcă părinţii, zgâriind zilele de peretele metalic al AT-AT-ului ce-i servea drept casă. Dar nu s-a întors nimeni. Avea amintiri vagi despre Unkar Plutt care o crescuse câţiva ani, fără tragere de inimă, grosolan, înainte să o trimită în deşert pentru a-şi câştiga mâncarea, copil fiind. Nici măcar nu se deranjase vreodată să verifice. Să-i pese. Apoi îl cunoscuse pe Finn şi, după puţin timp împreună, fusese capturată de Kylo Ren şi dusă pe Baza Starkiller.

Atunci, Finn făcuse ceva ce nimeni în viaţa ei nu mai făcuse înainte, lucrul pe care îşi dorea să îl fi făcut părinţii ei: venise după ea. Punându-se într-un pericol extraordinar. Înainte

să se afle că poate mânui o sabie de lumină sau folosi Forţa sau orice altceva. Ea era un nimic, doar o recuperatoare de pe o planetă mizerabilă, când el îşi riscase viaţa pentru a o salva pe a ei. Şi ea nu uitase niciodată asta.

Scânteile zburară din capul lui C-3PO, surprinzând-o. Nu mai putea suporta să privească. Rey se îndepărtă şi se lăsă în jos pe podea. BB-8 se rostogoli şi ciripi uşor. În spatele lui veni D-O, care-l urma nerăbdător, cu roata scârţâind la fiecare revoluţie.

Rey apucă o cutie de ulei şi se îndreptă spre micul droid, care se retrase imediat la vederea lui Rey care se întindea spre el, cu un obiect necunoscut în mână.

— Este doar ulei, spuse ea cu blândeţe. Nu vei fi rănit. Îţi promit.

* * *

Hux se alătură lui Pryde şi Amiralului Griss în urma Liderului Suprem Kylo Ren în timp ce se îndepărtă de hangar şi de camera de interogatoriu.

— Vreau ca toate obiectele Wookieeului să fie aduse în camera mea, spus Ren.

Hux îşi ascunse zâmbetul. Ren avea practic spume la gură. El avea un trecut cu copilotul tatălui său şi se întâmplase ceva când îl văzuse pe Wookiee. Probabil că Liderul Suprem nu gândea limpede. Era bine.

— Domnule, zise Generalul Pryde. *Cavalerii lui Ren* au găsit urma recuperatoarei.

Ren se poticni.

— Până la o aşezare numită Kijimi, adăugă Amiralul Griss.

— Acum o caută acolo, spus Pryde.

Hux trebuia să intervină înainte ca ceilalţi să-i mai dea şi alte veşti bune.

— Să distrugem oraşul, Lider..., întrebă el.

Ren propti un deget lung în faţa lui Hux, închizându-i gura, efectiv.

— Stabiliţi un curs spre Kijimi, spuse el. O vreau vie.

Cuvintele sale îi trimiseră pe fiecare în treaba lui, iar Kylo Ren plecă singur. Hux stătea cu mâinile încleştate la spate şi îl

privea plecând, întrebându-se cum de reuşea mereu să spună ce nu trebuia.

* * *

Zăpada cădea, topindu-se pe casca lui Zorii. Poe se uită la ea. *Cum să spui nu unor ochi ca ăştia*? oftă el. *Te gândeşti la toţi ceilalţi de care îţi pasă, uite-aşa*.

— Nu pot părăsi acest război, îi spuse Poe lui Zorii. Nu până când nu se termină.

Pe măsură ce noaptea pe Kijimi devenea şi mai rece, Poe îşi aminti ceva ce Leia îi amintea constant: *recrutează mereu.*

— *Rezistenţa* ar putea folosi un pilot ca tine, îi spuse lui Zorii. Într-adevăr, era un pilot foarte bun, mulţumită într-o mare măsură învăţăturilor *lui* şi încurajării. Aproape că nu mai avem pe nimeni.

Apoi îşi închise gura. Admiţând cât de îngrozitoare devenise situaţia probabil că *nu* era cea mai bună strategie de recrutare. Nenorocirea aia de skordu îl făcuse atât de vorbăreţ.

— De ce? spus ea. Auzi despre grupuri rebele peste tot prin galaxie.

— Sunt doar poveşti, murmură el, privindu-şi mâinile. Am trimis un apel de ajutor în bătălia de pe Crait. Nu a venit nimeni. Primul Ordin i-a făcut pe toţi să fie atât de speriaţi... încât *mă tem* că au renunţat în sinea lor.

De atunci, devenise clar că Primul Ordin controla atât de multe linii de comunicaţie, avea atât de multe staţii de bruiaj în locaţii strategice de-a lungul galaxiei, încât nu puteau fi siguri că cererea lor de ajutor chiar fusese auzită. Leia şi Poe îşi petrecuseră lunile următoare încercând să contacteze aliaţii şi prietenii vechi, să restabilească comunicaţiile, să consolideze reţeaua de simpatizanţi şi spioni. Luaseră chiar legătura cu foştii imperiali şi salvaseră din închisoare nişte ţinte de prim rang ale Primul Ordin. Dar progresul lor era dureros de sporadic şi Poe nu putea scapa de cea mai mare frică a sa: că adevăratul motiv pentru care nimeni nu venise era că îşi pierduseră cu toţii speranţa.

— Nu cred că tu crezi asta, spuse ea. Se uită în sus la crestele de munte zigurate; în perioada asta din noapte păreau

nişte lame masive în umbră. Ei câştigă făcându-vă să credeţi că sunteţi singuri. Îţi aminteşti? Noi suntem mai mulţi.

De-a lungul orizontului întunecat, apăru o mână de nave, mici la început, dar din ce în ce mai mari, pe măsură ce se apropiau. Atunci când au trecut de limitele oraşului, s-au răspândit şi au aprins faruri uriaşe. Luminile se plimbau înapoi şi înapoi, luminând secţiuni de oraş, mai strălucitor decât ziua.

— Ce dracu sunt alea? întrebă Poe.

Zorii se ridică.

— Îndemnul să pleci.

* * *

Primele câteva picături de lubrifiant aplicate de Rey lui D-O nu rezolvară absolut nimic. Era mai uscat decât Platoul Rakith în toiul verii. Dar el scotea sunete zbârnâite de fericire, aşa că îi mai turnă... aplicându-i pe articulaţia capului, pe rotor, chiar şi la baza reţelei de comunicaţii.

— Îmi scârţâie roţile, o informă el solemn. Am o roată care scârţâie.

— Încearcă acum, spuse Rey.

Se rostogoli înainte şi înapoi experimental. Nu scotea niciun sunet.

— Scârţâit eliminat, a spus el. Apoi strigă încântat şi porni să se rotească liber, învârtindu-se prin atelier, apoi în jurul lui BB-8 ca şi cum îl încita să se joace. Mulţumesc. Foarte amabilă.

Finn veni să vadă despre ce era vorba şi zâmbi. Îi dădu lui Rey un cot uşor în lateral, ca şi cum ar fi spus: *Bună treabă.*

— Finn, spuse Rey, cu privirea pe droidul micuţ. Ştiu unde am mai văzut-o... nava în care se afla... Nava lui Ochi.

Finn tresări puţin.

— Ce?

Rey inspiră adânc. Să o spună cu voce tare însemna să devină real.

— În ziua în care au plecat părinţii mei... Erau pe acea navă.

Finn se aplecă spre ea, cu trăsăturile îngrijorate. Înţelegea cât este de important.

— Eşti *sigură*?

Zorii se năpusti înăuntru, cu Poe pe urmele ei.

— Vin scanerele, spuse ea.

— Am obţinut-o? spuse Poe. Babu?

Rey şi Finn se priviră uluiţi. Nu puteau pleca; Babu nu terminase încă!

Dar izbucni o altă scânteie în capul lui C-3PO şi Babu coborî pentru a-i oferi droidului ceva spaţiu.

— Ay-yep, spuse Babu. Droid este gata!

Ceva din interiorul C-3PO păru să toarcă, ca şi cum era alimentat după un somn lung. Ochii i se aprinseră – roşu strălucitor, înfricoşător. Îşi mişcă capul pentru a-i privi pe toţi – o mişcare scurtă, sacadată, aproape ostilă.

— Este în regulă, spuse Babu. Este deblocat! Droid deblocat!

Dar Rey era îndurerată. Indiferent ce se întâmpla în continuare, indiferent dacă aveau succes, pierduse un alt prieten. Droidul care fusese C-3PO se ridică şi vorbi, intonatorii săi vocali folosind o modulaţie ciudată, nouă, care era întunecată şi joasă.

— *Navigatorul Împăratului*, spuse el, *este sigilat în seiful imperial. Pe Delta 36, pasajul 936, culoarul 32 pe o lună în sistemul Endor*. *Dinspre ţărmul sudic*. *Aşa cum doar acest pumnal arată*, *doar acest pumnal arată*...

Droidul tresări o dată, apoi căzu ca şi cum s-ar fi oprit. Ochii i se întunecară, iar corpul i se linişti.

Oh, 3PO, îmi pare atât de rău, gândi Rey.

— Sistemul Endor? spuse Finn. Unde s-a încheiat ultimul război?

— Endor! se entuziasmă Babu. Ştiu asta. Babu va ajuta.

Micul meşter de droizi începu să se întindă spre ceva, dar întregul atelier începu să se clatine. Şuruburile şi piuliţele se vărsară de pe rafturi. Picioarele droidului de luptă atârnate de tavan se balansară violent. Poe alergă la cea mai apropiată fereastră, iar Rey îl urmă. Priviră împreună în noapte. Un Distrugător masiv trecuse peste munţi, blocând cerul. Reculul propulsoarelor sale zguduise oraşul, agitând gunoiul şi zăpada desprinsă, creând haos.

— Distrugătorul lui Ren, spuse Poe.

Îi găsise din nou. Rey se încordă să fugă. Dacă ar porni chiar acum spre nava lui Ochi, s-ar putea să aibă o şansă. Era pe cale să o spună dar, în schimb, tresări. Kylo Ren era aproape. Iar

mintea lui conflictuală se gândea la tortură. Smulsese gândurile cuiva, la fel cum încercase să le smulgă şi pe ale ei când se întâlniseră pentru prima dată, cu excepţia faptului că acum avusese succes... I se întoarse stomacul pe dos.

— Rey? spuse Finn.

— Chewie...

Ren îi făcuse ceva. Recent. Poate chiar acum câteva clipe.

— Ce-i cu el?

— E pe nava lui Ren.

Nu îl ucisese pe Chewie până la urmă. Putea încă să-l salveze.

— Este viu, îl simt! Finn, trebuie să fi fost pe un alt transportor!

— Trebuie să ne ducem să-l salvăm! spuse Finn.

Vocea lui Zorii se auzi aproape ca un scârţâit.

— Prietenul tău este pe mizeria aia spaţială?

— Bănuiesc că da, spuse Poe, cu voce la fel de bucuroasă ca a lui Rey.

Ceva din interiorul atelierului zornăi şi se întoarseră cu toţii. Mâna lui Poe zbură spre blaster. Era C-3PO, repornind. Ochii lui străluciră într-un auriu familiar.

— Permiteţi-mi să mă prezint! Sunt C-3PO, cyborg umanoid pentru relaţia cu oamenii! Iar voi... cine sunteţi?

— Ok, asta va fi o problemă, spuse Poe, dar uşurarea lui Rey era ca un pumn în stomac.

Droidul revenise, asemănându-se oarecum cu fostul său *eu*.

— Bunăăăă, spuse Babu. Eu, Babu Frik.

— Aveţi probleme mai mari, le reaminti Zorii. La drum. Sa mergem!

* * *

Sunetele urmăririi se auzeau peste tot în jurul lor în timp ce Poe şi prietenii săi se grăbeau pe străzile strâmbe ale oraşului Kijimi, ascunzându-se pentru a evita trupele.

Dar grupul lor era la fel de rapid ca şi cel mai lent membrual lui, adică C-3PO. Întotdeauna era C-3PO, împleticindu-se la jumătate din viteza tuturor celorlalţi. Dacă

Leia ar fi fost aici, le-ar fi ţinut fără nicio îndoială o lecţie despre conducere.

Dar nu era aici.

— 3PO, mişcă-ţi fundul metalic! spuse Poe.

— Cum îndrăzneşti! spuse droidul. Abia ne-am cunoscut!

Trecură de un colţ. Cargobotul lui Ochi se vedea drept înainte şi pe Poe îl duru brusc pieptul. Cel puţin de data asta nu va pleca fără să-şi ia la revedere.

Zorii şi Rey schimbară un semn din cap apoi, fiind în tăcere de acord cu toţii, Rey o porni înainte cu Finn şi droizii, lăsându-i singuri pe Poe şi Zorii.

Zorii scoase medalionul căpitanului de la centură şi îl întinse către el.

— S-ar putea să vă ducă pe nava capital, spuse ea. Du-te şi ajută-ţi prietenul.

Poe se uită la medalion, cu respiraţia în gât. Faptul că Zorii refuzase să vorbească despre achiziţionarea lui, însemna că făcuse lucruri incalificabile pentru a-l obţine.

— Nu cred că pot să-l iau, spuse el.

— Nu-mi pasă ce crezi.

Poe zâmbi. Încă era aceeaşi Zorii.

— Poe! se auzi vocea lui Rey. Vin Cavalerii. Haide!

Poe luă medalionul, dar picioarele îi rămaseră pe loc. Cum putea să o lase *din nou* pe Zorii? Ce poţi să mai spui într-un moment ca ăsta?

— Pot să te sărut? se hotărî el

— Du-te, îi ordonă ea, dându-i o palmă peste piept, dar el observă încântat nota de amuzament din vocea ei.

Reticent, zâmbind puţin, se îndepărtă încet de Zorii, apoi fugi după prietenii săi.

CAPITOLUL 10

Finn îi urmă pe Poe şi Rey intrând în fugă în cabina de pilotaj. Rey se aşeză pe scaunul pilotului şi Poe se strecură pe scaunul de lângă ea. Ambii începură să aprindă o serie ameţitoare de întrerupătoare. Bordul se aprinse şi motoarele bâzâiră de viaţă.

Finn încercă să fie atent. Spre deosebire de Rey şi Poe, el nu era un pilot înnăscut, dar tot trebuia să înveţe să piloteze. Leia dorea ca fiecare membru al echipei sale de bază să poată zbura când era nevoie.

— Ţineţi-vă bine, spuse Poe. Situaţia va fi încinsă.

În *Şoim, a fi încinsă* însemna că Finn trebuia să se ducă în turelă, dar nu era nimic de făcut pentru un al treilea pasager pe *Moştenirea Bestoon*; nici măcar nu avea unde să stea în cockpit. Până când avea în ce să tragă cu blasterul, Finn trebuia să se mulţumească să se *ţină bine* şi să ofere încurajări. Era bun la încurajări. Putea să-i încurajeze toată ziua.

— Oh, faceţi o treabă minunată, murmură el.

Rey îi ridică de pe planetă atât de rapid şi într-un unghi atât de abrupt încât compensatorii de acceleraţie nu putură să împiedice stomacul lui Finn să-i cadă în picioare şi să apese ca plumbul pe podea. În câteva momente, părăsiseră atmosfera şi se apropiară rapid de masivul Distrugător care era cu siguranţă nava de comandă a lui Kylo Ren.

Cum se făcea că el ajungea întotdeauna să zboare *spre* navele Primului Ordin?

Rey strecură medalionul de căpitan al lui Zorii în fantă. BB-8 şi D-O se rostogoliră în cabina de pilotaj, ceea ce făcu locul să fie un pic înghesuit, dar pe Finn nu-l deranjă asta. Când erai pe cale să încerci să te strecori la bordul unei nave inamice – *din nou* – şi inima îţi bătea nebuneşte iar picioarele tresăreau vrând să fugă, era bine să ai pe cineva care să-ţi blocheze ieşirea. Toţi din cabină tăceau aşteptând să vadă dacă aveau să fie distruşi. Ceva bipăi şi Poe îşi relaxă umerii uşurat.

— Medalionul funcţionează, spuse el. Am primit aprobare pentru hangarul de marfă doisprezece.

— Rezistă, Chewie, murmură Rey. Venim.

— Oricine este acest Chewie, spuse C-3PO, asta este o nebunie.

Existase o perioadă în care Finn ar fi fost de acord cu droidul, înainte să aibă prieteni. Traficul era masiv, cu nave de aprovizionare, TIE-uri şi navete care zburau din şi către diverse hangare. Rey se îndreptă cuminte către unul dintre hangare, încetinind până la viteza regulamentară, trecând prin câmpul de izolare, şi aterizând foarte uşor cargobotul pe podeaua lucioasă a hangarului. Se repeziră împreună în jos pe rampă. Doi soldaţi aflaţi în patrulare se apropiară, mergând la unison.

— Autorizaţiile şi lista de mar…, spus unul dintre ei.

Finn trase în el cu blasterul. Poe trase în celălalt. Ambii se prăbuşiră. Se terminase cu furişatul. Rey se întoarse către droizi, căci încercau să-i urmeze.

— Voi trei rămâneţi acolo, spuse ea.

— Bucuroşi, spuse C-3PO.

— În ce direcţie? întrebă Poe.

— N-am idee. Urmaţi-mă! spuse Finn.

Pentru că avea un sentiment. În plus, exista un model în construcţia şi organizarea Primului Ordin care era universal valabil în flotă. Dacă umbla puţin, va fi în stare să-şi dea seama unde să meargă. O luară în jos pe un coridor. La fel ca în Baza Starkiller, podelele erau curate, panourile de lumină, dispozitivele de date şi chiar suporturile scânteieau de noi ce erau şi de tehnologie de ultimă generaţie.

Finn ştia exact câtă muncă era necesară pentru a păstra totul de parcă tocmai ieşise de pe o linie de asamblare Corelliană. Prefera oricând mizeria şi frunzele căzute şi intruziunea rădăcinilor arborilor din baza Ajan Kloss. Trecură de un colţ şi ajunseră faţă în faţă cu alţi doi soldaţi aflaţi în patrulă, care îşi ridicară armele.

— Aruncaţi armele! comandă unul dintre ei.

Finn nu mai voia să ucidă pe altcineva. Dacă lăsau în urmă cadavre în întreaga navă va fi mai greu să-l salveze pe Chewie şi să scape. Dar dacă nu avea de ales… Îşi mută degetul spre trăgaci.

— E în regulă că suntem aici, spuse Rey, cu vocea plină de o forţă liniştită.

Finn îşi ţinu respiraţia.

— E în regulă să fiţi aici, răspunse soldatul.

Celălalt soldat dădu din cap.

— Este bine, adăugă el.

— Sunteţi *uşuraţi* că suntem aici, spuse Rey.

— Ce bine că sunteţi aici! spuse primul soldat, relaxându-şi umerii.

— Bine aţi venit, prieteni! spuse cel de-al doilea.

Poe se aplecă şi îi şopti în ureche lui Finn:

— Ne-a făcut şi nouă aşa?

Desigur că nu. Nu ar fi făcut-o niciodată – nu, stai... cu siguranţă ar fi făcut-o. Pentru a-i proteja. Pentru a-l împiedica pe unul dintre ei să o urmeze deşert şi să fie doborât de vânătorul TIE al lui Kylo Ren.

Oh, la naiba.

— Căutăm un prizonier, spuse Rey.

Soldaţii dădură bucuroşi indicaţii despre cum să ajungă la blocul de celule unde era ţinut Chewie. După ce şi-au reluat patrula, Finn şi prietenii săi o porniră la drum. În câteva momente, ajunseră la o bifurcaţie a coridorului, după cum o descriseseră soldaţii. Rey se opri, iar inima lui Finn zvâcni în piept. Ştia acea privire. Însemna că planul lor era pe cale să ia o altă turnură.

— Chewie este în direcţia asta, îi aminti el.

Rey spuse, pe jumătate pentru sine:

— Pumnalul este în această navă. Avem nevoie de el.

— De ce? spuse Poe.

C-3PO îl tradusese, le dăduse deja coordonatele *navigatorului* Împăratului.

— Am un sentiment! spuse Rey.

— Rey, nu poţi să...

Poe îl prinse de Finn pentru a-l face să tacă.

— Ne întâlnim în hangar.

Ea se îndepărtă înainte ca ei să poată protesta.

— Chewie, îi reaminti Poe.

Finn dădu din cap şi, împreună, porniră pe coridor.

* * *

Zorii Bliss se ghemuise pe acoperişul *Casei Ghildei Kozinarg*, spionând echipa de soldaţi care se adunaseră lângă treptele ce duceau spre Poarta Călugărului. Piciorul stâng îi

alunecă pe ţiglele abrupte, îngheţate, dislocând un pic de zăpadă şi gheaţă, care alunecă de pe acoperiş şi căzu la picioarele soldaţilor. Îngheţă, îndrăznind cu greu să respire. Soldatul scutură încet piciorul pentru a scutura zăpada, dar altfel nu reacţionă.

Încet, în linişte, Zorii se întinse spre calcâiul cizmelor şi porni un întrerupător mic încorporat în cizmă. Crampoanele ieşiră imediat... stele minuscule de metal, care erau mult prea zgomotoase mentru a merge cu ele, dar aveau să se afunde în cea mai tare gheaţă, împiedicând-o astfel să alunece de pe acoperiş. Erau, de asemenea, destul de bune într-o luptă. Fiind acum în siguranţă, Zorii se aplecă să audă mai bine. Un humanoid înalt, îmbrăcat în negru, cu o cască ciudată şi o mantie lungă venea spre soldaţi. În spatele lui se afla o trupă de războinici îmbrăcaţi la fel ca el. Nici lor nu le putea vedea feţele, dar aveau arme voluminoase. Unul avea un topor, cu mâner greu, mai lung chiar decât el. Altul avea un ciomag uriaş. Un altul avea o coasă năprasnică. De pe coasă picura ceva întunecat şi vâscos. Nu erau luptători, ci mai degrabă măcelari.

Când se apropie bărbatul îmbrăcat în negru, ofiţerul echipei luă poziţie de drepţi.

— Lider Suprem, spuse el.

Zorii abia reuşi să-şi controleze suspinul. Omul de dedesubt, cu gaşca sa de măcelari, era însuşi Kylo Ren. Omul responsabil de toate ororile la care fusese martoră în ultimele luni.

— Locotenente Barok, spuse Liderul Suprem.

Vocea îi era controlată şi calmp, deşi Zorii avea senzaţia că abia îşi stăpânea furia. Se uită în jur, aproape ca şi cum ar fi adulmecat aerul.

— Avem un perimetru în jurul oraşului, începu locotenentul, dar Kylo Ren îl întrerupse.

— Am întârziat prea mult, se răsti el. Recuperatoarea a plecat.

Recuperatoarea... De ce venise aici Liderul Suprem al Primului Ordin pentru fata pe care Zorii tocmai o cunoscuse? Rey era remarcabilă, asta era clar. Sabia aia, tehnica de luptă... În ce se băgase Poe? Ei bine, nu va mai pierde timpul îngrijorându-se pentru acest nerf. Locotenentul menţionase un *perimetru* în jurul oraşului şi asta era rău pentru afaceri. De

îndată ce trupele Primului Ordin părăseau *Poarta Călugărului*, se va grăbi să se întoarcă spre bârlogul contrabandiştilor de mirodenii pentru a le spune oamenilor să...

Liderul suprem, Kylo Ren, scoase o sabie de lumină care tremura şi scânteia cu o lumină roşie haotică. Tăie înainte şi înapoi cu furie, răsturnând o coloană de piatră şi tăind în două un felinar cu ulei de neehwa[9]. Echipa de soldaţi se îndepărtă de mânia sa, dar măcelarii păreau amuzaţi. Când termină, pământul era acoperit cu bolovani şi resturi de felinar, apa topită care se adunase sub ele îngheţând deja pe la margini.

— A avut ajutor, spuse Liderul Suprem, cu vocea calmă o dată din nou. Găseşte-i. Distruge-i.

Zorii îşi ajustă planul. Acum trebuia să se strecoare cumva înapoi în bârlogul contrabandiştilor de mirodenii şi în loc să le spună să apeleze la câteva favoruri şi să deschidă rutele de contrabandă de urgenţă, să le ordone să plece naibii din oraş.

* * *

Finn şi Poe ajunseră la blocul de celule şi găsiră celula în care se presupunea că era închis Chewie. Finn lovi închizătorul şi uşa se deschise dezvăluindu-l pe Wookiee, încătuşat de perete. Acesta mârâi şi gemu emoţionat, aproape prea rapid pentru ca Finn să-l înţeleagă cu cunoştinţele sale rudimentare de Shyriiwook – prinse doar cuvintele: *surprins*, *pericol* şi *multă bucurie*.

— Sigur că am venit după tine! spuse Poe.

Chewie gemu o întrebare.

— Rey e aici, spuse Finn. O să ia pumnalul.

Chewbacca începu să vorbească ceva despre Kylo Ren şi informaţii, şi despre cât de rău îi părea, dar nu mai aveau timp. Vor fi necesare doar câteva momente pentru ca Primul Ordin să-şi dea seama că nava lui Ochi nu trebuia să fie în hangar, dacă nu o făcuseră deja. Şi odată ce se întâmpla asta, chiar şi soldaţii liberi vor fi chemaţi să se alăture căutării intruşilor. Finn îndurase astfel de exerciţii de sute de ori.

— Avem nava lui Ochi, îi spuse Finn Wookieeului întrerupându-l. Urmează-mă.

---

[9] Ulei de neehwa – ulei folosit în principal pentru lanterne.

Se grăbi pe coridor spre o uşă şi lovi butonul de deschidere. Uşa se deschise, dezvăluind un soldat care îşi ridică blasterul. Finn lovi din nou butonul, trântind uşa înapoi.

— Am greşit drumul!

Sprintară în direcţia opusă – şi intrară direct un alt soldat, care începu să tragă. Îl luaseră prin surprindere şi primele lui lovituri se duseră aiurea.

— Nu este chiar calea potrivită, nu? spuse Poe, omorând soldatul.

Se aplecă peste trupul căzut, scoase puşca blaster de sub corp şi o trimise de-a lungul podelei spre Chewie. Wookieeul o apucă şi o ridică exact la timp ca să împuşte doi soldaţi care veniseră din spatele lor. Se strecurară pe după colţ...

Şi aproape că se ciocniră cu o întreagă echipă. Puştile începură să se descarce şi culoarul deveni fierbinte de la exploziile laser. Poe căzu la pământ, iar Finn privi cu groază cum prietenul său îşi strângea braţul de durere.

— Poe! ţipă el.

Braţul pilotului era ars şi pierdea sânge. Avea nevoie imediat de îngrijiri medicale. Deodată fură înconjuraţi de trupe, mult prea multe pentru ca ei trei să poată lupta.

— Voi, puneţi armele jos. Mâinile sus! Acum!

Finn ridică mâinile în semn de predare. Ştia exact ce va urma: interogare, apoi execuţia. Mai fusese pe cale să fie executat, pe *Supremaţia,* cu Phasma stând deasupra lui. Omul nu se putea aştepta, în mod rezonabil, să iasă din acest tip de situaţie mai mult de o dată.

— Salut, prieteni, spuse Poe.

— Taci, *scursură*, spuse un soldat, cu o voce care îi amintea lui Finn atât de mult de Phasma, încât trebui să reziste nevoii de a se uita înapoi.

Spera că Rey era mai bine. Dacă găsise pumnalul şi ajunsese înapoi la navă, misiunea lor încă mai avea o şansă.

* * *

Rey intră într-un spaţiu alb, luminos, cu tavanul înalt şi de o curăţenie perfectă. Apartamentul privat ale lui Kylo Ren. Păşi încet, atentă, încă atrasă de pumnal.

Camera era frumoasă şi plin de lumină, dar lipsită de căldură. De parcă lui nu-i păsa de nimic şi de nimeni. Sau poate că nu era în întregime adevărat, pentru că, după câţiva paşi întâlni un piedestal, de un negru profund, în contrast cu împrejurimile, ridicându-se din podeaua albă strălucitoare. Un loc de onoare. Pe piedestal era o mască neagră deformată, cu ochii şi vocalizatorul încă vizibile, dar topite ca ceara încălzită, încremenită într-o manifestare de agonie perpetuă. Se uită lung la ea un timp – prea mult timp – incapabilă să privească în altă parte. Văzuse această mască în gândurile lui Ren, pe Baza Starkiller, când încercase să scoată din mintea ei harta lui Luke.

Îi aparţinuse bunicului său. Dar ea nu venise acolo pentru acea mască oribilă, şi nu avea ce face cu ea. Aruncă o privire în jur... Iată-l! Pe o masă vizavi de piedestal erau lucrurile lui Chewie – aruncătorul de săgeţi, tolba şi pumnalul lui Ochi.

Se întinse după pumnal. Îşi înfăşura degetele în jurul mânerului...

Ţipete. O femeie care striga: Rey! Motoarele unei nave urlând...

— Nu, şopti Rey, în timp ce piese dintr-un puzzle de-o viaţă începură să se unească în capul ei.

Visase să afle despre părinţii ei, dar pe măsură ce lucrurile începeau în cele din urmă să se clarifice în mintea ei, Rey considera că poate ar prefera să nu ştie.

Podeaua se schimbă sub picioarele ei şi se întunecă. Ceea ce începuse ca o viziune a Forţei, devenise o *legătură*.

— Unde eşti? auzi vocea lui Kylo Ren.

Rey se întoarse. Ren stătea singur înaintea ei, mascat, înconjurat de întuneric. Avea zăpadă pe pelerină.

— Eşti greu de găsit, spuse el.

— Iar de tine e greu să scapi.

Începu să se întoarcă. Nu merita să-şi piardă timpul cu el.

— Te-am supus efortului în deşert pentru că voiam să văd. Voiam să vezi *tu singură*. Cine eşti. Ştiu restul poveştii tale. Rey...

Ea se întoarse spre el. Îşi ridică sabia de lumină şi o îndreptă spre gâtul lui.

— Minţi.

— Nu te-am minţit niciodată.

Oh, dar o înşelase. Cuvintele lui Kylo aveau întotdeauna un element de adevăr, chiar şi atunci când intenţia lor era pur falsă.

— Părinţii tăi nu erau nişte nimeni, spuse el. Ei au ales să fie aşa. Pentru a te ţine în siguranţă.

— Opreşte-te! spuse ea printre dinţii strânşi.

Ura asta. Că el ştia despre ea ceea ce ea nu ştia, că el era cel care i-o spunea.

— Îţi aminteşti mai multe decât spui. În timp ce ea se întorcea, el îi reaminti: Am pătruns în mintea ta.

— Nu. Nu vreau asta.

Şi chiar nu o dorea. Nu de la el.

— Cercetează-ţi prin memorie, îi ceru el.

— Nu!

Ea balansă sabia de lumină. El o ridică pe a sa şi se ciocniră, albastru pe roşu.

— Aminteşte-ţi de ei, spuse el, neobosit. Priveşte-i.

O femeie frumoasă cu o glugă albastră, cu lacrimi în ochii ei căprui, mari. Strângea la piept o fetiţă mică.

— Ştiu, spuse ea. Rey, fii curajoasă.

Un tânăr, cu barbă de-a lungul liniei maxilarului, privind fix la fetiţa cea mică cu o asemenea dragoste, speranţă şi disperare.

— Vei fi în siguranţă aici. Promit.

Moştenirea Bestoon care zbura departe, dispărând pe cerul clar al lui Jakku.

— Întoarce-te! plânse fetiţa, dar Unkar o smuci de braţ, îndepărtând-o de ultima imagine a părinţilor ei...

Rey îndepărtă viziunea, chiar în timp ce împingea sabia de lumină a lui Kylo, împingându-l înapoi.

— Te-au vândut pentru a te proteja, spuse Kylo.

Îşi dădeau ocol unul altuia.

— Nu mai vorbi.

— Ştiu ce s-a întâmplat cu ei.

Calmul lui era înnebunitor. Ea se repezi, lovindu-l şi înjunghiindu-l cu o serie de lovituri. Era mai rapidă acum, cu sabia mai mult o extensie a ei decât o armă separată, dar el o contracara uşor.

Rey pivotă iar el evită. Sabia ei de lumină trecu printr-un coş. Nişte boabe roşii căzură de nicăieri, mai deschise la culoare

decât sângele, vărsându-se pe podeaua albă din camera lui Ren. Erau împreună *şi* separaţi, fiecare în mintea *şi* spaţiul celuilalt, dar lui Rey nu-i păsă, ea voia doar să-l atingă, să-l *rănească*. Lamele lor sfârâiau la impact în timp ce se luptau, venind tot mai aproape de masca lui Vader.

— Spune-mi unde eşti, îi ceru Kylo. Nu ştii toată povestea.

Rey atacă din nou. El evită, făcând un pas înapoi pentru a avea spaţiu.

— Palpatine a fost cel care ţi-a luat părinţii, spuse el, ca un profesor răbdător, ca şi cum nu se luptau pentru vieţile lor. Te căuta pe tine. Dar nu au vrut să-i spună unde erai.

Îl înconjură încet, căutând o cale de pătrundere. Orice care să-l facă să tacă.

— Aşa că a dat ordinul.

O viziune îi umplu din nou mintea, iar Rey fu neputincioasă împotriva ei:

Ochi Bestoon, cel cu ochii negri, ridicându-şi pumnalul oribil. Mama lui Rey pledând pe lângă asasin.

— Nu este pe Jakku! A dispărut... Nu!

Ochi înfingând pumnalul în pântecele tatălui ei. Plânsul chinuit al mamei ei devenind o tăcere bruscă.

— Nu! urlă Rey, aruncându-se spre Kylo.

Lamele lor se ciocniră, zumzăiră de impact şi, deodată, ea văzu unde se afla sau poate chiar fu de fapt acolo pentru o fracţiune de secundă – acoperişul din piatră umbrit, aerul îngheţat. Kijimi. Probabil că doar ce o ratase.

Nu avu noroc să treacă de garda lui, aşa că lovi orbeşte, haotic. El se mişcă pentru a para. Piedestalul se spulberă. Masca lui Darth Vader căzu spre podea... şi dispăru.

— Deci, acolo eşti, zise Kylo, privind în jos, probabil la mască. Ştii de ce a dorit întotdeauna Împăratul să fii moartă?

— Nu, spuse ea, dar confuzia de pe chipul ei era singurul răspuns de care avea el nevoie.

O satisfacţie imensă îi cuprinse vocea în timp ce spuse:

— Voi veni să-ţi spun.

Rey făcu câţiva paşi înapoi. Ce făcuse? Lăsase furia să o conducă din nou. Se lăsase distrasă. Acum Ren ştia exact unde erau ea şi prietenii ei.

Se aşteptă pe jumătate ca el să reînceapă atacul, dar nu o făcu. Se lăsă tăcerea. Viziunea cu el dispăruse. Respiratia ei se

auzea puternică. Rămăşiţele negre spulberate ale piedestalului erau risipite la picioarele ei.

Ce se întâmplase?

Nu era timp. Trebuia să-i scoată pe toţi de pe navă, acum, înainte să se întoarcă Ren. Luă pumnalul, înşfăcă lucrurile lui Chewie şi sprintă spre cargobot.

* * *

Zorii avu nevoie de aproape jumătate de oră pentru a ajunge la refugiul contrabandiştilor, deşi era de obicei o plimbare de zece minute de la Poarta Călugărului până aici. Peste tot erau soldaţi, dărâmând uşile, adunând pe toată lumea sub ameninţarea blasterelor pentru a-i interoga despre recuperatoare. Zorii fu forţată să umble pe acoperişuri, ascunzându-se în spatele coşurilor de fum şi a rezervoarelor de combustibil ori de câte ori trecea câte o navă scaner.

Reuşi să ajungă la refugiu prin *Mânăstire*, un local subteran din Cartierul Hoţilor. Contrabandiştii de mirodenii aveau un acord cu proprietarul *Mânăstirii* – acces nelimitat la crama localului în schimbul unei reduceri consistente la mirodenii. Uşa secretă a pivniţei o aduse în zona salonului, cu canapele pătate înconjurând un cuptor învechit.

Fu imens de uşurată să vadă că mulţi din gaşca ei erau deja acolo.

— Zorii! spuse Lluda.

Lluda era o tânără fată umană cu păr alb aproape decupat şi fiind pricepută la combinaţii. Părinţii ei fuseseră ucişi de Frăţia Spaţialilor Lantillieni[10]. Contrabandiştii de condimente o primiseră sub aripa lor când i-au aflat abilităţile. Era foarte utilă.

— Eram îngrijorată. E rău afară, spuse Lluda.

— Este, fu de acord Zorii.

— Ce facem?

— Zorii, se auzi o voce mai joasă, aspră şi Zorii se întoarse.

— Jarraban, spuse ea către contrabandistul înalt şi mustăcios. Chiar persoana pe care doream să o văd. Primul Ordin a blocat oraşul. Caută...

---

[10] Lantillian Spacers' Brotherhood (Frăţia Spaţialilor Lantillieni) – ghildă comercială cu baza pe planeta Lantillies din Inelul Mijlociu.

— Pe prietenul tău, spuse el, venind chiar în faţa ei.

— Nu este prietenul meu...

— I-ai lăsat pe Vicii şi Vibbo inconştienţi pe o alee din cauza lui.

La naiba. Vorba umbla repede. Cei doi – Vicii şi Vibbo – înaintară înfuriaţi cu maxilarele murdare de sânge. Rey îi lucrase, cu siguranţă, bine cu bastonul ăla.

— Nu am avut de ales. O fată mi-a pus o sabie de lumină la gât. Am venit înapoi aici cât de repede am putut.

Jarraban se întoarse spre Vicii şi Vibbo.

— Este adevărat?

Se uitară unul la altul, apoi ridicară din umeri.

— Este posibil. Eu am fost inconştient, recunoscu Vicii.

— Eu nici măcar nu-mi amintesc să mă fi întorc în refugiu, adăugă Vibbo.

Zorii se uită la ei.

— Mă bucur că am avut această discuţie. Acum, toată lumea, ascultaţi-mă!

Le povesti cum Liderul Suprem blocase oraşul şi ordonase să fie răscolit.

— Caută nişte persoane din *Rezistenţă* şi îmi pare rău să spun, Poe Dameron a fost unul dintre noi şi el i-a adus pe toţi la uşa noastră. Deci, trebuie să *plecăm.* Cu toţii. Acum.

Jarraban se scufundă într-o canapea moale şi plină de fire cu faţa în mâini.

— Va trebui să ne împrăştiem şi să ne reîntâlnim când lucrurile se liniştesc. Câte nave avem?

— Surorile Voyam sunt în cursă, îi reaminti Lluda. Au un cargobot şi o navă de luptă pentru sprijin.

— Înseamnă că mai rămân trei nave, spuse Jarraban. Pentru mai mult de douăzeci oameni.

— Pot să mă dau la fund o vreme, spuse Vibbo. Ştiu un loc.

— Rămân nouăsprezece oameni, spuse Jarraban.

— Pot să o iau pe Lluda în Y-interceptorul meu, spuse Zorii. O să fie o cursă înghesuită, inconfortabilă, dar ne putem descurca.

— Mulţumesc, Zorii, spuse Lluda.

— Rămân şaptesprezece persoane.

— Carib Diss îmi datorează o favoare, spuse Vicii. L-am ajutat să câştige o recompensă bună săptămâna trecută. Nava sa poate lua trei pasageri.

— Rămân paisprezece.

Se auziră lovituri în uşă. Focuri de blaster care cutremurară întreaga clădire.

— Astea nu sunt blastere de mână, spuse Lluda, cu voce scăzută.

— Tocmai a bătut un păşitor la uşa noastră din faţă, spuse Zorii. Luaţi-vă bagajele şi împrăştiaţi-vă. Lluda, ne întâlnim la nava mea; ştii unde o parchez, nu?

Faţa fetei era îngheţată de teamă, dar după ce pierdu un moment preţios, dădu din cap.

— Bine, plecaţi! strigă Zorii, iar oamenii fugiră. Ea merse înapoi prin intrarea secretă în *Mânăstire*, mormăind în barbă.

— În ce m-ai băgat, Dameron?

* * *

Nu dură mult până să apară ofiţerii Primului Ordin. Finn se uită la Generalul Hux în timp ce se apropia. Celălalt îi era necunoscut lui Finn, un tip zvelt, sever, cu o încruntare perpetuă şi o privire albastră străpungătoare. Insignele de rang în Primul Ordin erau subtile, dar Finn le ştia pe toate. Acest bărbat avea însemne pe umăr şi o bandă dublă de rang pe antebraţul stâng. Nu putea fi altcineva decât Generalul Loial Pryde, depăşit doar de Liderul Suprem. De data asta erau morţi.

— Fata nu este cu ei, izbucni unul dintre soldaţii ce îi ţineau pe prizonieri.

Generalul Loial Pryde părea plictisit.

— Luaţi-i şi ucideţi-i.

Lui Finn nu-i venea să creadă. Nu-i interogau? Nu avea nici măcar o singură întrebare Generalul Loial? De ce era Rey atât de importantă încât ignora oportunitatea de a afla informaţii despre *Rezistenţă* din partea membrilor conducerii sale principale?

Hux veni lângă Finn, atât de aproape încât putea simţi pe pielea lui respiraţia fierbinte a Generalului. Se priviră în ochi.

— În sfârşit, spuse Hux.

Dacă Finn ar fi primit un credit de la toţi cei care-l doreau mort pentru că părăsise Primul Ordin... Ei bine, n-avea regrete, indiferent ce se întâmpla în continuare.

Pryde plecă, dar Hux rămase, privind cum soldaţii îi împungeau cu ţevile blasterelor în spate şi-i împingeau pe coridor spre camera de execuţie. Era o cameră mică, cu duze încorporate în pereţi. Odată ce erau morţi, duzele aveau să elibereze căldură şi toxine pentru a le descompune rămăşiţele, apoi aspirau totul, lăsând camera perfect sterilă. Toate urmele fizice ale existenţei lor erau astfel eliminate.

— Întorceţi-vă, ordonă un soldat.

Se întoarseră cu faţa la zid.

— De fapt, mi-ar plăcea s-o fac eu însumi, spuse Hux şi Finn auzi clicul unui blaster care accepta o nouă identificare.

Dintr-o dată Finn îşi dădu seama că *avea* un regret: că nu o mai putea vedea pe Rey o ultimă dată. Să-i spună că...

— Ce aveai de gând să-i spui lui Rey? întrebă Poe, de parcă îi simţise gândurile. În tuneluri.

— Încă te preocupă asta?

Finn aştepta inevitabilul.

— Oh, îmi pare rău, este un moment prost? spuse Poe.

Finn dădu din cap.

— Este, oarecum, un moment prost. De fapt, cel mai prost.

Chewie se plânse că va muri flămând.

— Presupun că *mai târziu* va fi mai bine? spuse Poe. Adică, dacă vrei să-ţi eliberezi sufletul, acum nu e *cel mai prost* moment s-o faci*...*

Se auziră sunete de blaster.

Moartea nu venise. Finn deschise ochii şi se întoarse.

Hux stătea deasupra trupurilor moarte ale soldaţilor, cu blasterul scoţând fum după focul la distanţă mică, având cea mai înaltă setare.

— Eu sunt spionul, anunţă Hux.

— Ce? spuse Poe.

— Tu? spuse Finn.

— Nu avem mult timp, spuse Hux.

Finn, Poe şi Chewie căscau ochii la el.

— Ştiam eu! spuse Poe, ridicând un deget spre faţa lui Hux.

— Nu, nu ştiai, spuse Finn, dând ochii peste cap, ceea ce ştia că este aiurea, dar cui îi păsa?

Erau *vii*.

CAPITOLUL 11

Rey aruncă o privire pe după colţ. Droizii erau luaţi la întrebări în afara navei de către soldaţi. Pentru moment, fu bucuroasă pentru ştergerea memoriei lui C-3PO. Avea încredere în BB-8 că nu o să spună nimic. Dar D-O era un factor necunoscut.

— Care e numărul tău de serviciu? îl întrebă un soldat pe C-3PO.

Droidul răspunse cu un amalgam neinteligibil de silabe.

— Asta nici măcar nu e o limbă! spuse soldatul.

Lui Rey îi trebui un moment să se concentreze, să ţintească, trase... unul, două, trei focuri: trei lovituri din plin. Soldaţii se prăbuşiră la pământ în timp ce Rey sprinta spre cargobot.

— Oh, vai! a spus C-3PO. Nu am mai fost într-o luptă cu laser înainte!

Rey ajunsese aproape de rampă când simţi o prezenţă cunoscută. Kylo.

— Unde sunt ceilalţi? îl întrebă pe droid.

— Nu s-au întors.

Un TIE intră urlând în hangar şi ateriză dur. *El era* în acel vânător şi el o căuta pe ea. Îi dădu lui C-3PO tot ceea ce avea – bastonul, pumnalul, tolba lui Chewie – şi strigă la droizi.

— Găsiţi-i! Duceţi-vă!

Era mai bine pentru ei să-şi încerce norocul în labirintul unui Distrugător decât în faţa lui Kylo Ren. Rey fu vag conştientă de faptul că C-3PO ieşise din hangar cu BB-8 şi D-O pe urmele lui, în timp ce ea inspiră adânc şi înaintă spre TIE. Trapa se deschise şi apăru Kylo. Faţa lui era ascunsă în spatele măştii şi mantia îi cădea până la podea.

* * *

Hux avea veşti bune pentru Finn şi Poe: *Şoimul Mileniului* fusese rechiziţionat de Primul Ordin şi se afla chiar pe *Statornicul.* Lui Finn nu-i venea să creadă ce noroc aveau. Dar avea şi veşti proaste: era programat să fie incinerat din ordinul Liderului Suprem Kylo Ren. Puteau salva nava şi să plece cu ea,

dar trebuiau să se mişte repede. Şi trebuiau să lase droizii în urmă. Finn avea să se întoarcă cumva după ei. Şi Rey.

Generalul Hux îi conducea. Au trecut pe lângă ofiţeri şi soldaţi, droizi şi echipaje de întreţinere şi, deşi un Wookiee păros gigantic, făcea ocazional pe câte cineva să se uite de două ori, prezenţa lui Hux le lăsă trecerea nestingherită prin coridoarele navei.

— Uite! se auzi în spatele lor o voce mecanică familiară. Iată-i!

Finn se întoarse. C-3PO! Arătând ridicol cu banduliera lui Chewie şi ducându-i tolba şi aruncătorul de săgeţi. Cu el erau BB-8 şi micul droid cap-conic.

— Prieteni! spuse cap-conic.

Poe păru la fel de uşurat pe cât se simţea Finn.

— BB-8, 3PO, veniţi, le ceru pilotul.

Hux îi împinse spre o uşă.

— Am eliminat obstacolele, spuse el. Mai avem câteva clipe.

Generalul deschise uşa arătându-le *Şoimul,* neatins cu excepţia încuietorii de la intrare, unde era un amestec vizibil de fire carbonizate. Nu erau probleme; Rose o putea repara imediat.

— Iat-o, spuse Poe. Este o supravieţuitoare.

Se îndreptară spre navă, dar Finn simţi o mână pe umărul lui.

— Aşteptă! spuse Hux. Răneşte-mă în braţ. Repede.

— Ce?

— Altfel vor şti.

Finn îşi ridică blasterul.

— Te-aş putea ucide, spuse Finn, testând gândul, lăsându-l să-l ispitească.

Nu-i plăcea să ucidă. Nici măcar nu se bucurase văzând-o pe Phasma căzând în epava aprinsă a *Supremaţiei.* Poate că va face o excepţie pentru Hux.

— Ai nevoie de mine, spuse Hux.

Era adevărat. Însă Finn putea să facă *să-l doară.* Îl împuşcă pe Hux în picior, făcând cât mai multe leziuni exterioare posibil. Hux gemu şi transpiraţia izbucni brusc pe faţa sa roşie.

— De ce ne ajuţi? îl întrebă Finn.

Hux ura *Resistenţa*. Îi ura pe ei toţi. Finn era sigur de asta.

— Nu-mi pasă dacă câştigaţi, spuse Hux cu vocea scrâşnind de durere. Vreau să piardă Kylo Ren.

* * *

Rey şi Kylo se învârteau unul în jurul celuilalt ca nişte lupi, încet şi cu atenţie. În jurul lor se strânsese o audienţă formată din soldaţii din trupele de şoc vare veniseră în hangar. El avea să-i spună ceva important. Ea era disperată să afle. Poate că ar trebui doar să-l ucidă. Sau poate că ar trebui să fugă. Îşi aminti ce îi spusese Leia: *Să nu-ţi fie niciodată frică de cine eşti*. I-o spusese în timp ce Rey o îmbrăţişa iubitoare, fără urmă de judecată. Numai acceptare. Amintirea o umplu de hotărâre. O umplu cu putere.

— De ce a venit Împăratul după mine? De ce voia să ucidă un copil? Spune-mi, zise ea.

El păşi spre ea.

— Pentru că a văzut ce vei deveni. Nu ai doar o putere oarecare. Ai puterea *lui*.

Teama era o miasmă întunecată, care o umplea până când o îmbolnăvea. Ştia ce dorea să spună. O *ştia*.

— Eşti nepoata lui. Eşti o Palpatine.

Lăsă cuvintele să o pătrundă. Ea se-ntoarse spre gura hangarului, depărtându-se de el, de certitudinea care se ridica în ea. Era adevărat. O simţea. Tot întunericul din ea, furia… Kylo o presă fără milă, înpingând-o din ce în ce mai aproape de gol.

— Mama mea a fost fiica lui Vader. Tatăl tău a fost fiul Împăratului. Ceea ce Palpatine nu ştie este că noi suntem o *Diadă*[11] în Forţă, Rey. Doi ce devin Unul.

Inima ei se opri. O *Diadă.* Cuvintele lui vibrau de adevăr, adânc în sufletul ei. Îi rupseră sufletul, golind-o. Ea se forţă să continue să se îndrepte spre abisul de sub hangar. Rey privi peste margine, măsurând distanţa până la pământul neclar. Era un salt prea mare, chiar şi cu ajutorul Forţei. Poate că ar trebui să încerce oricum.

— Îl vom ucide, spuse Kylo. Împreună. Şi vom lua tronul.

---

[11] Diadă - era împerecherea a două fiinţe sensibile la Forţă, făcându-le una. Era la fel de puternică ca şi viaţa însăşi, iar indivizii care o formau, împărtăşeau o conexiune care se întindea prin spaţiu şi timp.

Îşi scoase masca. Un gest de vulnerabilitate. De încredere. Ei îi trecu deodată prin minte că trecuse mult timp de când îi văzuse ultima dată faţa. Cicatricea de pe obraz se estompase, dar totuşi îl va marca pentru totdeauna.

— Ştii ce trebuie să faci, spuse el. O ştii.

Întinse mâna înmănuşată spre ea. Ea o privi, amintindu-şi. Ultima dată când îi întinsese mâna fusese în camera tronului lui Snoke. Puterea lor combinată îl învinsese. Era adevărat că împreună ar putea face lucruri incredibile. Deodată, simţi o greutate în spate şi împreună cu ea, prezenţa lui Finn ca un far luminos, străpungând întunericul.

— Ştiu, îi spuse ea lui Kylo.

Rey se întoarse spre prăpastie. *Şoimul* apăru în faţa ei. Soldaţii deschiseră focul spre nava, dar *Şoimul* se roti pe o axă invizibilă. Poe acceleră motoarele, respingând totul în hangar. Soldaţii alunecară în spate neputincioşi. Rey se ţinu tare. Îl simţi pe Kylo făcând acelaşi lucru în spatele ei. *Şoimul* rămase plutind în aer, iar rampa de acces coborî, dezvăluindu-l pe Finn, care purta un respirator şi mânuia un blaster.

— Rey! strigă el.

Totul zbura pe lângă ea, dus de suflul motoarelor *Şoimului*. Se întoarse spre Kylo pentru ultima oară. Îl ura pentru că i-o spusese. Şi totuşi se bucura că o făcuse. O *Diadă*...

— Haide! strigă Finn.

Ea sprintă spre margine, apoi se lansă spre *Şoim*. Finn o prinse de braţ înainte să treacă de navă şi o trase pe rampă. Intrară în *Şoim* şi rampa se ridică, închizându-se, iar podeaua se cutremură sub picioarele ei. Poe întoarse nava şi lovi acceleratorul.

* * *

Leia îşi ţinu respiraţia. Locotenentul Connix alergase să o aducă din momentul în care primiseră semnalul, dar era codificat. *Să fie Şoimul*, gândi ea.

Ascultă în căşti în timp ce Beaumont manevra butoanele consolei, decriptând mesajul. Lumina roşie deveni albastră şi consola piui. Beaumont rânji.

— Primim semnătura zborului! Doamnă General, *Şoimul* zboară din nou!

Leia nu îşi putu savura uşurarea, deoarece o cuprinse un val de slăbiciune, făcând-o să se poticnească. Căştile i se părură brusc prea grele şi apăsătoare. Le smuci, lăsându-le să cadă la pământ.

Leia, se auzi glasul înnebunitor al fratelui ei. *Este timpul*.

Nu încă, îi spuse ea. *Sunt prea multe de făcut.*

Simţea înţelegerea lui, dragostea lui, poate chiar o urmă de amuzament.

A mai rămas un singur lucru de făcut, spuse el. *Şi apoi, te poţi odihni*.

Ameţea o copleşi. Simţi cum cădea, lumea prăbuşindu-se sub ea. Era conştientă vag de braţele lui Connix care o prinseră, sprijinind-o, de vocea ei îngrijorată.

— Doamnă General?

Connix o conduse în camera ei. Leia trebuia doar să doarmă un pic. Doar atât.

* * *

Kylo Ren şi Generalul Loial Pryde examinau hangarul.

Pierduseră patru soldaţi, un pilot de marfă şi doi lucrători de întreţinere atunci când motoarele *Şoimului* măturaseră hangarul, împingându-i în atmosfera înaltă a lui Kijimi. Kylo considera că plătise un preţ mic pentru a o întâlni din nou pe Rey, pentru a-i provoca furia, pentru a-i spune cuvântul *Diadă* şi a privi cum adevărul îi însufleţea chipul minunat.

Echipajul de întreţinere rămas pusese rapid totul în ordine, dar mici incendii mai ardeau în hangar. Câţiva soldaţi stăteau răniţi pe podea; unul sângera rău de la un picior rănit. Abia dacă îi acordă atenţie. Continua să-i vadă chipul, cum buzele i se despărţiseră de surpriză, felul în care trupul ei se aplecase spre el. Dacă nu ar fi apărut *Şoimul*, s-ar fi putut să vină la el, să-i ia mâna. Kylo *chiar* ura nava aia.

— Sunteţi sigur că nu trebuie să-i urmărim? spuse Pryde.

— Ai scanat pumnalul?

— Desigur, domnule.

— Atunci ştim unde merge.

Fusese atât de aproape. Dar acum ea ştia adevărul. Îl va accepta.

Avea să înţeleagă că întunericul era destinul ei. Data viitoare când o va vedea, va trece de partea lui.

CAPITOLUL 12

Rey se trezi cuprinsă într-o îmbrăţişare uriaşă şi păroasă.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, spuse ea.

Îl avea din nou pe Chewie. Nu-l omorâse. Dar rămăsese faptul că îşi pierduse controlul. Singurul motiv pentru care prietenul ei nu era mort era norocul pur, chior.

Pierduse controlul de două ori de atunci, cu Kylo. Ceva se întâmpla cu ea şi în cele din urmă înţelegea despre ce este vorba. Întunericul care creştea în interiorul ei, acum avea sens. Era o Palpatine. Născută din răul pur. Mai mult decât orice, voia să fugă înapoi la Leia, s-o implore să o ajute. Dar nu era timp. Rey încă era angajată în misiunea lor, acum mai mult ca niciodată. Misiunea era tot ce conta.

Finn a ieşit din cabină şi alergă pe lângă ei, spunând:

— Regulatorul motorului s-a oprit. Se opri când îi văzu faţa. Eşti bine?

Rey dădu din cap şi Finn se grăbi spre spate pentru a începe reparaţiile. Chewie îşi gemu mulţumirile pentru că venise după el. Rey forţă un zâmbet şi spuse:

— Şi eu sunt atât de fericită... Vocea ei se stinse.

Chewie ridică din umeri şi se îndreptă spre cabină pentru a-l ajuta pe Poe. Rey rămase acolo un moment, puţin uşurată să fie singură. Trebuia să-şi adune gândurile.

Se rezemă de perete în afara cabinei de pilotaj şi închise ochii. Din interior se auzeau sunetele alarmelor, apoi îl auzi pe Chewie întrebând de ce nu erau urmăriţi.

— Nu ştiu de ce nu ne urmăresc, spuse Poe. Dar eu nu am încredere în ei.

Pentru că el ştia deja unde mergeau, de aceea. Îşi punea prietenii în pericol doar pentru că era cu ei. Kylo Ren o va găsi mereu, indiferent ce se întâmpla.

Chewie îi enumeră lui Poe avariile *Şoimului*.

— Cum adică trenul de aterizare este terminat? Cât de terminat?

Chewie îi spuse să se uite el însuşi la date dacă nu îl credea.

— Ei bine, spuse Poe. Mai avem ceva de reparat. Sunt doar bucuros că te avem înapoi. Nu sunt sigur că Generalul Leia ar fi supravieţuit dacă te pierdea.

Şi ar fi fost din vina ei. Rey se întări. Era timpul să înceteze să-i mai pară rău pentru ea şi să treacă înapoi la muncă. Se îndreptă spre spatele navei, unde îl găsi pe Finn la un panou, încercând să repare regulatorul motorului. Fără cuvânt, el îi înmână o electrosondă. Munciră împreună în tăcere pentru o vreme. Scânteile săreau din panou în timp ce conectau, sudau şi testau. În cele din urmă, Finn spuse:

— Orice ţi-a spus Ren, nu poţi avea încrede în el.

— Tot ceea ce contează este *navigatorul*, spuse Rey. Să ajungem pe Exegol.

— Asta facem, spuse Finn, dând joncţiunii de comandă un ultim punct de lipire.

Rey coborî electrosonda. Se simţea ameţită. Revedea în minte viziunea bolnavă, iar şi iar: pumnalul lui Ochi, omorându-i pe oamenii care o iubeau. Ar fi trebuit să ştie.

— El i-a omorât pe mama şi pe tatăl meu, şopti ea.

Finn făcu o pauză de la ceea ce făcea pentru a se uita la ea.

— O să îl găsesc pe Palpatine. Şi am să îl distrug.

Ridică sonda şi testă noua joncţiune a lui Finn. Putea să-i simtă ochii privind-o în timp ce îi cântărea cuvintele.

— Rey, spuse el. Nu e felul tău de a fi.

Oh, ba era. Poate că era făcută din răzbunare. Poate că fusese tot timpul. La urma urmei, era o Palpatine.

— Te cunosc, spuse Finn.

Ea închise panoul, trântindu-l.

— Oamenii tot spun că mă cunosc. Mă tem că nimeni nu mă ştie. Nici măcar *eu*.

Rey se îndepărtă, ştiind că era un pic nedreaptă. Finn ştia cum e să creşti fără familie, să-ţi găseşti în sfârşit apartenenţa şi prietenii într-un loc în care nu te-ai fi aşteptat niciodată. El o înţelegea mai bine decât oricine. Dar asta nu însemna că ea greşea. În interiorul ei se ridica o nou Rey, luptând să se elibereze. Cheltuise deja atât de mult timp şi energie pentru a cunoaşte această nouă Rey – una care putea folosi Forţa şi putea lupta pentru o cauză mai importantă decât ea însăşi. Dar poate că *acea* Rey era doar o faţadă care trebuia lepădată. O

persoană temporară. Se simţea lipsită de consistenţă, în derivă. Acesta era motivul pentru care îi identificau pe copii de mici în vremurile vechiului Ordin Jedi. Aveau nevoie de un fundament, de cunoaştere, de îngrijire, pentru că singura cale de a supravieţui trezirii la putere era să fie înconjuraţi de cei care mai trecuseră prin asta înainte. Rey nu avea pe nimeni. Luke era mort, cu vocea inaccesibilă pentru ea. Leia era la jumătate de galaxie distanţă.

Îşi dădu seama că o durea mâna. Strânsese mâna pe electrosondă atât de tare, încât marginile ei îi intraseră în palmă. Rey inspiră adânc. În continuare va încerca să remedieze trenul de aterizare. Asta îi va da motiv să se gândească la altceva.

* * *

— Ucenica Jedi încă mai trăieşte, spuse Împăratul.

Kylo era într-un coridor de pe *Statornicul,* dar vorbea cu Împăratul Palpatine – a cărui putere era chiar mai mare decât îşi dăduse el seama. Doar Rey era suficient de puternică pentru a comunica la distanţe mari, în acest fel – sau poate doar conexiunea lor era atât de puternică. Nici măcar Snoke nu putuse să facă asta. Dar o asemenea demonstraţie de putere îl costa pe Împărat, pentru că părea şi mai fragil decât înainte. Kylo nu ştia cum era posibil ca recipientul necrotic al Împăratului să fie chiar mai palid decât ultima dată, dar era. Ochii îi erau aproape închisi, iar respiraţia îi era ostenită.

— Poate că m-ai trădat, spuse Palpatine. Nu mă face să întorc flota împotriva ta.

— Ştiu unde se duce, spuse Kylo, protejându-şi gândurile. Nu va deveni niciodată Jedi.

Vocea Împăratului era ca un tunet în capul lui.

— Asigură-te că aşa va fi, spuse el. Ucide-o!

Kylo Ren coborî o perdea mentală pentru a tăia conexiune. Exact la timp, căci cu greu îşi putea controla sentimentul de triumf. Împăratul era îngrozit de Rey. De puterea ei. Odată ce ea îşi va accepta destinul ca parte a *Diadei* lor, vor fi de neoprit.

* * *

Planul lui Zorii de a fugi în colonii avusese două ţinte. Prima: să achiziţioneze o navă decentă. A doua: să-şi cumpere trecerea în siguranţă. A doua ţintă a planului ei dispăruse, acum că îi dăduse medalionul lui Dameron. Dar tot mai avea nava, un Y-interceptor BTA-NR2 cu modul de cabină blindată, navicomputer modern şi interfaţă tactică personalizabilă. O costase aproape patruzeci de mii de credite. Unii oameni considerau că era aiurea să numeşti o navă de luptă, dar ea o numise oricum: *Comeuppance*[12]*.* Zorii avea de rezolvat multe lucruri. Coloniile nu mai erau o opţiune, dar cât timp avea nava*,* putea merge *undeva.* Nava transporta provizii pentru o săptămână, aşa că va avea destul timp să-şi dea seama. Pentru jumătate de săptămână, se corectă ea, dacă era şi Lluda la bord. Singura problemă era că Zorii era *aici,* ghemuită lângă peretele exterior al oraşului, la marginea Cartierului Hoţilor şi *Comeuppance* era *acolo,* într-o mică râpă în afara limitelor oraşului, ascunsă de o prelată de zăpadă. Între ele era o întreagă unitate de soldaţi şi unul dintre măcelari.

Zorii îşi atinse casca pentru a porni reţeaua de senzori. Apăru o suprapunere holografică şi se concentră atentă pe măcelar – cu mantia sa lungă şi casca blestemată. Holograma se focusă, se întoarse şi bipăi uşor, identificându-l drept Ushar, unul dintre *Cavalerii lui Ren*. Avea nevoie de o distragere. Zorii aruncă o privire după Lluda, dar nu o văzu nicăieri. Se ascundea probabil într-un mod similar, aşteptând o ocazie pentru a se pune în mişcare. Lluda purta întotdeauna un camuflaj gri-alb. Cu pielea ei palidă şi părul alb, se pierdea bine în împrejurimile înzăpezite, pietroase. De asemenea, putea suporta fără mască temperaturile îngheţate ale lui Kijimi. Zorii bănuia că era un hibrid între un om şi o specie adaptată la vremea rece, dar Lluda nu-i împărtăşise niciodată detalii despre părinţii ei, dincolo de faptul că fuseseră ucişi în mod brutal.

Cineva ţipă. Nu era ceva neobişnuit în acele vremuri, dar vocea îi era familiară.

Zorii se strecură spre marginea acoperişului şi privi în jos. I se întoarse stomacul pe dos. Era Jarraban, însângerat şi căzut în zăpadă, cu un Cavaler îmbrăcat în negru stând deasupra lui. Sângele prietenului ei picura de pe toporul masiv al Cavalerului. Zorii se trase înapoi şi se ascunse în spatele unui jgheab de

---

[12] *Comeuppance – Soartă meritată.*

evacuare. Degeaba închidea ochii ca să nu mai vadă imaginea care îi era întipărită pe creier. Ea şi Jarraban făcuseră contrabandă împreună timp de mulţi ani. Era mâna ei dreaptă.

Avea să-l jelească mai târziu. Trebuia să plece cu Lluda de pe planeta asta îngheţată înainte să i se alăture lui Jarraban în viaţa de apoi. Dacă exista o viaţă de apoi. Zorii se uită în jur, căutând disperată o idee. Suprapunerea holografică identifică un element exploziv. Se afla în dreapta ei, într-un turn de observaţie, o rămăşiţă din zilele turismului religios, unde fiinţele se duceau cândva să mediteze şi să devină una cu peisajul montan. Acum erau folosite de diverse bande şi bresle, dar acesta era neocupat şi conţinea un felinar de ulei neehwa, care ardea strălucitor noaptea.

Va fi de ajuns. În haosul creat, va putea să fugă spre *Comeuppance*.

Se strecură cu ajutorul crampoanelor, de-a lungul liniei acoperişului. Trebuia să o facă încet şi cu atenţie. S-ar fi simţi mult mai bine cu blasterele în mâini, dar avea nevoie ca degetele să fie libere în caz că aluneca. Ajunse la turn, apucă peretele de piatră şi trecu peste el, în interiorul turnului. De pe acoperişul turnului coborâseră ţurţuri mari, căci felinarul topise zăpada de deasupra, care se îngheţase în cădere. Crea astfel o cuşcă minusculă şi îngheţată, care o putea adăposti de ochi curioşi în timp ce lucra. Acum, trebuia să-l facă să explodeze. Cea mai uşoară metodă era să tragă pur şi simplu cu blasterul în el de la distanţă, dar soldaţii Primului Ordin, vor căuta sursa împuşcăturii. Mai bine să-l pregătească şi să fie departe când exploda. Scoase de la centura utilitară un fitil şi ceva chit; nu va dura mult. Zorii apăsă fitilul pe rezervorul de ulei de sub sticlă şi atinse casca pentru a sincroniza fitilul cu detonatorul din cască.

Zorii plecă pe unde venise şi se opri pentru a evalua situaţia. Odată ce explozia se declanşa, soldaţii vor fi atraşi... într-acolo. Asta însemna că ea trebuia să fie... dincolo, lângă perete. Plecă spre locul ales, destul de îndepărtat din turn pentru a nu fi observat, iar de acolo, putea ajunge pe pământ, în afara oraşului. Apoi putea sprinta spre navă.

Zorii spera că Lluda era undeva prin apropiere, privind. Cu o rugăciune rapidă către călugării Dai Bendu de odinioară, către toţi zeii în care nu crezuse niciodată şi chiar către Forţă, Zorii dădu semnal căştii, ordonând detonarea. Turnul explodă.

Ţurţurii zburară, spulberându-se pe acoperişuri. Însuşi acoperişul turnului sări în sus ca o rachetă. Trupele care stăteau între ea şi nava ei se uitară în sus... şi nu făcură absolut nimic. Tocmai se întorceau la treburile lor, nefiind deloc interesaţi.

— Cred că glumeşti, murmură ea cu voce tare.

Ceva îi atinse umărul, iar ea se întoarse atât de repede încât aproape îşi pierdu echilibrul. Era Lluda. Părul îi strălucea în noapte. Obrajii nu îi erau roşii şi crăpaţi cum ar fi fost ai lui Zorii. Respiraţia ei nici măcar nu se transforma în ceaţă.

— Le atrag eu atenţia, spuse Lluda. Pleacă.

— Nu fără tine.

Lluda zâmbi.

— Mi-ai salvat deja viaţa, când m-ai primit în grup. Eu fac asta şi suntem chit.

Nu. Nu putea suporta să mai piardă pe nimeni altcineva.

— Lluda, ce vei face... unde vei... Zorii îşi deschise masca. Pledă din ochi. Putem scăpa. Putem pleca împreună şi...

— Mă ştii doar. Voi fi bine. Întotdeauna găsesc o cale. Fata îi aruncă lui Zorii un ultim zâmbet şi spuse: Fii atentă la asta!

Şi apoi plecă, fugind pe acoperişuri ca şi cum se născuse pe ele. Zorii mormăi înjurături în fiecare limbă pe care o ştia. Apoi îşi închise masca şi se pregăti să fugă.

— Hei! strigă Lluda, fluturând braţele ca să o poată vedea soldaţii. Jos cu Primul Ordin! Trăiască *Rezistenţa*!

Focurile de blaster explodară în jurul fetei în timp ce ea fugea, strigând insulte. O urmăriră cu toţii, chiar şi Cavalerul îmbrăcat negru. Zorii sări de pe perete şi ateriză în zăpada pufoasă. Sprintă spre navă, ceea ce nu se dovedi o sarcină uşoară, căci fiecare pas i se afunda în zăpadă. Respiră uşurată când se adăposti sub prelată şi găsi scara încă intactă. Zorii declanşă din cască încuietoarea şi cabina se deschise în timp ce urca scara. Sări în interior, lovi convertoarele, alimentă conducta de combustibil şi apăsă pedala repulsorliftului pentru o decolare rapidă. Va pleca la cald, fără lumini şi sperând că ei nu o vor urmări. Focurile de blaster îi scuturară Y-interceptorul în timp ce se rotea pentru o traiectorie mai sigură, dar scuturile rezistară. Va scăpa de urmăritori şi va face un salt scurt în hiperspaţiu. Apoi se va întoarce în Oraşul Kijimi şi efectua o căutare rapidă pentru echipajul ei. Trebuia să încerce. Cu puţin noroc, poate că o va mai putea salva pe Lluda sau pe altcineva.

Dar unde se va duce după aceea? În timp ce nava părăsea atmosfera, decise unde să se ducă. În acelaşi moment, îl iertă pe Poe Dameron. El nu fugise *departe* de ea şi de gaşcă; el fugise *spre* ceva. Zorii va face la fel.

* * *

Generalul Hux stătea în faţa lui Pryde, cu câţiva soldaţi lângă ei. Rana de la picior fusese îngrijită cu gel bacta şi apoi bandajată. Acum îşi simţea piciorul inconfortabil de cald şi îl mânca puţin. Un preţ mic de plătit pentru a scăpa de trădare şi crimă.

— A fost o incursiune coordonată, domnule General Loial, raportă Hux. Au copleşit gărzile şi m-au forţat să-i duc la nava lor.

Pryde îl privi o clipă, cu nasul ridicat şi cu ochii îngustaţi.

— Înţeleg.

Hux îşi menţinu faţa perfect calmă, hotărâtă. Bandajul din jurul pantalonilor îi era pătat de sânge. O imagine bună care avea să-i consolideze poziţia, gândi el. Dar sub cracul pantalonului, un pic de gel bacta trecuse prin bandaj şi începuse să se strecoare, umed şi cald, în jos pe picior. Încruntarea perpetuă a lui Pryde se adânci. Ceva străluci în ochii lui, ceva ce Hux nu mai văzuse niciodată. Dintr-o dată constată că îi era aproape imposibil să respire. Pryde se întoarse către şeful unităţii.

— Fă-mi legătura cu Liderul Suprem.

Apoi apucă puşca soldatului, îl ţinti pe Hux şi îl împuşcă direct în piept. Hux nu muri înainte să atingă podeaua. Gura i se deschidea şi închidea fără sunet în timp ce fulgerele de durere îi aprindeau fiecare fibră.

— Spune-i că am găsit spionul, îl auzi pe Pryde spunând.

Ultimul gând al lui Hux fu la recuperatoare. O ura pe fata aia. Ea stricase totul. Cu toate astea, îl înfruntase, iar şi iar, pe Ren şi supravieţuise. Ea îi dădu o scânteie strălucitoare de speranţă împotriva întunericul care venea: Ren încă mai putea pierde.

Apoi şi acea scânteie fu consumată de întuneric şi Hux muri.

CAPITOLUL 13

Kef Bir era, din punct de vedere tehnic, o lună a lui Endor, dar lui Rey i se păru că este o întreagă planetă. Zborul prin atmosferă dezvăluise mări vaste întrerupte de petice de pământ acoperite mai ales cu iarbă. Tufişurile erau rare, aşezările inexistente.

C-3PO se conectase la HoloNet şi îi informă că Kef Bir fusese cândva aproape în întregime sub apă. Dar în ultimele decenii se întâmplaseră mai multe evenimente cataclismice, care evaporaseră apa în atmosferă şi provocaseră tulburări tectonice, dezvăluind tot mai mult teren. Unii teoretizează că de vină era distrugerea celei de-a doua Stele a Morţii. Resturi de la baza de mărimea unei luni nu numai că picaseră timp de ani buni, ci se ciocniseră cu mai mulţi asteroizi din apropiere, creând o reacţie în lanţ explozii pe suprafaţa şi în atmosfera lunii. Kef Bir se calmase în ultimul deceniu, iar viaţa începu să înflorească. Se zvonea că luna atrăsese chiar şi un număr mic de colonişti şi refugiaţi, deşi acest lucru nu fusese confirmat şi desemnarea oficială a lunii rămăsese – nelocuită.

Rey nu fusese în stare să repare trenul de aterizare şi repulsorii în totalitate până la sosire – doar suficient pentru a încetini puţin impactul. Acesta fu motivul pentru care, când ieşiră cu toţii loviţi şi şocaţi din *Şoim*, văzură o cicatrice masivă pe pământul umed, deschisă în spatele lor în linie dreaptă cât puteau vedea la ochi.

Fuzelajul navei era pe jumătate îngropat în noroi şi trebuiră să iasă prin trapa de sus, dar *Şoimul* rămăsese *aproape* apt zburător şi, cu câteva reparaţii şi puţin noroc, vor fi capabili să decoleze. După ce Rey obţinea obiectul pentru care venise.

Aerul mirosea a sare şi a iarbă scăldată în soare. Apa îi înţepa pielea, ca şi cum era ridicată în gheizere. Cerul era plin de nori cenuşii încărcaţi, dar totul era luminos, pentru că pe lângă soare, gigantica gazoasă Endor furniza şi ea lumină reflectată. Rey îi conduse pe o pantă abruptă, ierboasă, urmând coordonatele primite de la C-3PO. Chiar şi droizii îi urmară. Roata lui D-O era surprinzător de eficientă pe terenul ierbos.

Până să ajungă în vârf, respira greu şi o dureau picioarele. Apoi Rey uită să mai respire. Stăteau pe marginea unei stânci la o înălţime de cel puţin şase sute de metri.

Sub ei, o mare violentă de oţel apăru din ceaţă. Se umfla până la înălţimea unui Distrugător, se rostogolea pentru a dezvălui o masă neagră neregulată şi se prăbuşea înapoi într-o explozie de apă şi spumă albă. Atâta apă, într-un singur loc, sculptând în stâncă, ridicându-se spre cer, pulverizându-i cu umezeală, chiar şi la această distanţă. Acolo de unde venea ea, apa era una dintre cele mai valoroase substanţe din galaxie. Se dovedea că este şi una dintre cele mai puternice.

Ceaţa se subţia, iar vederea lor asupra oceanului ajungea tot mai departe şi mai departe, spre orizont. Începu să apară o umbră, ca un munte de metal. Nu, un întreg *lanţ muntos* de metal. Lângă ea Finn respiră convulsiv.

Era o navă, sau mai degrabă rămăşiţele unuia, cu excepţia că această navă era mai mare decât orice navă pe care o văzuse Rey vreodată. Coca ei sfâşiată se arcuia deasupra valurilor violente ca un bol răsturnat, cu rămăşiţele zimţate ale lentilei de focalizare a superlaserului orientate spre cer. Era exact ca cimitirul de nave de pe Jakku, cu excepţia faptului că era ud. Şi cam de o mie ori mai mare.

— Ce-ce este asta? întrebă D-O.

— Este Steaua Morţii, spuse Rey, privind epava colosală. Este un loc rău, dintr-un vechi război.

— Nu cred că Generalul Leia are idee că este aici, spuse Poe, cu vocea plină de uimire. O bucată imensă din cea de-a doua Stea a Morţii, încă intactă...

— Desigur *că* nu, stăpâne Poe! spuse C-3PO. S-a scufundat probabil la mai bine de un deceniu după bătălia de pe Endor. O bătălie teribilă, potrivit HoloNet. Oh, *nu mi-ar plăcea* să îndur ceva atât de îngrozitor.

BB-8 ciripi o întrebare.

— Din cer, BB-8, spuse Rey.

— *Navigatorul* este în Seiful imperial, spuse Finn, ca şi cum cuvintele l-ar ajuta să creadă asta. În Steaua Morţii.

— Urăsc să fiu practic, spuse Poe, dar ne va lua ani buni să-l găsim.

Poe avea dreptate. Cum să verifice ceva de dimensiunea unei luni? De unde să începi? Rey clipi, amintindu-şi. *De pe ţărmul sudic...* spuse C-3PO.

— *Numai acest pumnal spune*, şopti ea.

Scoase pumnalul lui Ochi din Bestoon. Îi ridică marginea neregulată astfel încât să strălucească în lumină. Forma lamei se alinie exact cu conturul epavei.

Poe se apleca. Rey privi mai îndeaproape. Garda transversală a pumnalului era articulată. Ţinând lama aliniată exact unde era, îşi folosi cealaltă mână pentru a desfăşura uşor garda în jos până la capăt...

...Şi arătă spre o secţiune foarte distinctă din ruină, la sud-vest de lentila superlaserului: o structură în formă de stea, înglobată într-o zonă curbată a epavei.

— *Navigatorul* de acolo, spuse Rey.

Coordonatele lui C-3PO nu erau locaţia *navigatorului*, ci indicau exact unde să stai pentru ca pumnalul să-ţi arate locaţia.

— Fiţi atenţi, îi avertiză Poe.

Rey se întoarse. Finn şi Poe îşi ridicară blasterele. O tânără de vârsta lui Rey venea spre ei călare pe o creatură care arăta ca un farthier cu fildeşi, cu excepţia oaselor mari şi a unei blăni mai bogate. Femeia avea pielea întunecată ca a lui Finn şi un păr frumos, obsidian, care îi încadra faţa ca un halou. Singura armă pe care Rey putea să o vadă că o avea, era un arc şi Rey se trezi plină de admiraţie şi de un sentiment de înrudire când observă că arcul era făcut din piese de blaster recuperate. Femeia asta s-ar fi descurcat bine pe Jakku. Apoi, alţi aproape zece călăreţi apărură în spatele ei, înarmaţi în mod similar.

— Dură aterizare? spuse femeia.

— Am văzut şi mai rele, spuse Poe.

— Am văzut şi mai bune, spuse femeia. Sunteţi din *Rezistenţă*?

— Depinde..., spuse Poe atent.

— Am recepţionat o transmisie de la cineva pe nume Babu Frik.

Poe îşi coborî blasterul.

— Babu Frik! exclamă C-3PO. Oh, este unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei!

— A spus că veţi veni. A spus că sunteţi ultima speranţă, spus femeia.

Rey făcu un pas înainte, simţind un fior de optimism.

— Trebuie să ajungem la epava aia, spuse ea. Ne trebuie ceva din interiorul ei.

— Care ar putea pune capăt războiului pentru totdeauna, adăugă Poe.

Călăreaţa se gândi un moment, apoi spuse:

— Avem skimmere pentru pescuit. Te pot duce acolo pe apă.

— Te-ai uitat să vezi cum e apa? spuse Finn.

— Nu acum, fu ea de acord. E prea periculos. Putem ajunge acolo când mareea este mică. Mâine imediat ce se luminează.

— Nu putem aştepta atât de mult, spuse Rey. Se întoarse spre Poe şi Finn. Kylo Ren se află chiar în spatele nostru.

— Kylo Ren? zise femeia, schimbând priviri uimite cu câţiva dintre ceilalţi călăreţi.

— Nu avem *timp*, spuse Rey.

— Avem de ales? spuse Poe. Hai să reparăm nava. Aveţi piese de schimb? o întrebă pe femeie.

— Câteva, spuse ea. Sunt Jannah.

— Eu sunt Poe.

Coborâră cu toţii dealul îndreptându-se spre *Şoim,* cu excepţia lui Rey, care zăbovi, privind peste ocean la epava Stelei Morţii. *Să fie atât de aproape*...

După o clipă, se forţă să se întoarcă şi să-şi urmeze prietenii.

* * *

Călăreţii descălecaseră pentru a-şi lăsa creaturile să pască şi le puseră nişte noduri restrictive. Orbaki, îi numise Jannah. Finn credea că sunt grozavi, în felul în care aruncau pământul când alergau, îşi scuturau coamele lungi, se luptau în joacă cu fildeşii lor uriaşi. Erau foarte asemănători fathierilor pe care el şi Rose îl călăriseră pe Canto Bight, cu excepţia voioşiei şi a libertăţii. De asemenea, erau mai solizi, făcuţi parcă pentru rezistenţă şi vreme rece.

Zâmbi când un orbak fornăi la BB-8. Făcu zgomot – pe jumătate mormăit, pe jumătate nechezat – pe care BB-8 îl imită cu un oarecare succes.

— Bună! spuse micul droid conic.

Orbakul îşi scutură coama şi răcni ca răspuns – nu un gest neprietenos – dar micului droid se dădu înapoi.

— Nu, mulţumesc. Nu, mulţumesc, spus el, în timp ce BB-8 încerca să-l asigure că orbakul fusese prietenos.

Finn îi lăsă să se cunoască unii pe alţii, şi intră în *Şoim.*

— Ce încurcătură, spunea C-3PO, în timp ce el şi Poe rulau un diagnostic al scuturilor din faţă. Aşa e fiecare zi de-a voastră, a oamenilor? Ce nebunie!

— S-a găsit vreodată de unde i se reglează volumul? spuse Poe.

Aterizarea lor forţată avariase de asemenea modulul atmosferic de rezervă al *Şoimului*, deşi încă nu avea scurgeri. Dacă-l reparau acum ar preveni o problemă mult mai mare mai târziu. Finn trecu la muncă, bucuros că are ceva cu care să-şi umple timpul, pentru a se distrage de la îngrijorarea sa pentru Rey. Ceva mai târziu, Jannah intră, purtând un mic cilindru rezervor, exact ce avea nevoie pentru a repara rezervorul.

— Ăsta e un O-6, dar ar trebui să se potrivească, spuse ea.

Finn luă cilindrul, uitându-se la el.

— Asta e o piesă a Primului Ordin, spuse el.

— Este un vechi crucişător pe creasta de vest, rezmembrat pentru piese. Făcu o pauză, ca şi cum ar fi luat o decizie, apoi adăugă prudentă: Cel pe care am servit şi de pe care am evadat.

Ochii lui Finn se deschiseră larg.

— Stai puţin. Ai fost Primul Ordin?

— Nu din alegerea mea, îl lămuri ea repede. Am fost încorporaţi când eram mici, cu toţii. Am fost TZ-1719 din trupele de şoc.

Ei bine, asta explica arcul făcut din piese de blaster şi banda de pe braţ care conţinea un transponder. Finn se decise şi el.

— FN-2187, spuse el.

— Tu?

El dădu din cap, apoi rânji. Cineva ca el! Abia aştepta să-i spună lui Rey.

Lăsă jos cilindrul. Se aşeză şi se aplecă înainte.

— Nici nu ştiam că mai sunt şi alţii!

— Dezertori. Toţi de-aici am fost în trupele de şoc. Ne-am revoltat în timpul bătăliei pentru Insula Ansett. Ne-au spus să tragem în civili.

Finn tresări. Ştia exact cum era.

— N-am vrut să o facem, spuse Jannah. Ne-am aruncat armele.

— Toţi?

Ea dădu din cap.

— Întreaga companie. Nici nu ştiu cum s-a întâmplat. Nici măcar nu a fost o decizie. Mai mult ca un...

— Un instinct. Un sentiment, termină el pentru ea.

Ea îl privi surprinsă.

— Da. Un sentiment.

Finn dădu din nou din cap.

— Forţa, spuse el cu emoţie. Ea m-a adus aici. M-a dus la Rey şi Poe.

— O spui ca şi cum ai fi sigur că e reală.

— Oh, este foarte reală. Încă nu eram sigur atunci. Dar... Zâmbi. Acum sunt.

Orice era pe punctul de a răspunde ea fu întrerupt când Poe şi BB-8 se grăbiră spre ei. Inima lui Finn zvâcni. Cumva ştia exact ce venise Poe să le spună.

— A dispărut Rey, spuse Poe.

Ca unul, se repeziră cu toţii din *Şoim.* Cu droizii după ei, se căţărară pe creastă.

— A luat skimmerul? spuse Jannah neîncrezătoare.

Finn îşi ridică quadnocularul şi aruncă o privire peste mare.

— O văd, spuse el. Acolo, departe.

Îi dădu quadnocularul lui Poe.

— Ce-o fi avut în minte? spuse Poe.

Finn ştia exact ce; se ducea după Sith singură, într-o încercare greşită de a-şi feri prietenii de necaz. Prostuţa, minunata, exasperanta Rey.

— Trebuie să mergem după ea, spuse el.

— Vom repara *Şoimul* şi ne vom duce acolo cât de repede putem, spuse Poe, grăbindu-se în jos spre navă.

Finn îl urmă.

— O vom pierde! spuse el, ridicând glasul.

O vom pierde – nu neapărat va muri. Era posibil ceva mai rău. Chewie şi Jannah stăteau în spate, fără să spună nimic în timp ce ei se certau.

— Ea ne-a părăsit! spuse Poe. Ce vrei să facem? Să înotăm?

— Nu este ea însăşi. N-ai idee ce luptă sufletească poartă.

Poe se opri. Se întoarse.

— Oh, şi tu ştii?

— Da, ştiu. La fel şi Leia.

— Eu nu sunt Leia!

— Asta e al naibii de sigur.

Poe se dădu înapoi ca şi cum ar fi fost lovit, iar pe Finn îl cuprinse vinovăţia. Fusese prea aspru. Prea aproape de adevăratele griji şi temeri ale lui Poe. Nu ar fi trebuit să spună asta. Înainte să poată să-şi ceară scuze, Poe îi aruncă quadnocularul şi plecă. Finn oftă, urcând înapoi pe creastă. Ridică quadnocularul şi privi peste ocean. Glisorul lui Rey abia era ceva mai mult decât un fir de praf în apa aceea turbulentă. Habar n-avea cum reuşea ea să navigheze în chestia aia, cum de încă nu se răsturnase. Nu putea să înoate după ea – ar fi fost o sinucidere. Poate că Poe avea dreptate şi singurul lucru pe care îl putea face era să repare *Şoimul* cât de repede posibil.

— Finn? se auzi vocea lui Jannah.

El lăsă în jos quadnocularul.

— Mai există un alt skimmer, spuse ea.

Îl cuprinse speranţa şi începu să alerge.

* * *

Faptul că *Şoimul Mileniului* transmitea din nou traversase deja probabil întreaga bază, dar Leia simţi că era timpul o discuţie motivaţională.

Le ordonă tuturor să se adune, ca să poată face raport oficial. Era momentul perfect pentru o veste bună. O furtună tropicală scurtă scăzuse temperatura. Păsările ciripeau în copacii din junglă deasupra lor, sărbătorind răcoarea încântătoare.

— Sunt foarte încântată să vă spun că *Şoimul Mileniului* ne-a trimis o transmisie pe distanţă lungă, spuse ea. Misiunea lor a revenit pe drumul cel bun.

Oamenii se băteau unul pe celălalt pe spate. Le văzu zâmbete. Connix şi Rose chiar se îmbrăţişară. Fusese decizia corectă.

— Ne punem speranţa în ei, dar munca noastră este aici. Comandantul Tico raportează că cei doi vânători pe care i-am recuperat dintre vechiturile de pe Corellia sunt acum gata de zbor.

Se auziră mai multe aplauze.

— Felicitări şi mulţumiri întregului Corp de Ingineri pentru că a reuşit minune asta. Dar munca noastră abia a început...

Leia. Desigur că alesese sfârşitul discursului ei pentru a o întrerupe.

Devii un dăunător, îi spuse ea lui Luke.

Îi simţi zâmbetul.

E timpul să-ţi iei la revedere.

Nu încă…

Dar cuvintele pe care le plănuise i se blocară în gură şi, în schimb, încheie cu:

— Sunt foarte mândră de voi. Atâta timp cât nu ne pierdem niciodată speranţa, cauza noastră continuă.

Se împletici puţin în drum spre camera ei, dar Connix fu acolo într-o clipă pentru a o susţine. Pe când treceau de *Tantive IV,* îl auzi pe R2-D2 punându-i o întrebare lui Maz.

— Da, R2, spuse Maz. Ştie ce are de făcut. Ca să ajungă la fiul ei va trebui să dea tot ce i-a mai rămas.

Leia decise să ignore discuţia, la fel cum îl ignorase pe Luke. Era atât de obosită. Dacă ar putea să se culce... Connix o ajută până la pat. După plecarea fetei, Leia luă medalia lui Han şi se întinse, ţinând-o aproape de pieptul ei.

* * *

Înainte ca Rey să fi ajuns pe Takodana cu Han Solo, singura cantitate mai mare de apă pe care o văzuse vreodată era în jgheabul murdar de la Avanpostul Niima.

Apoi, pe Ahch-To, privise întotdeauna marea cu un pic de neîncredere. Comportamentul apei era îngrozitor şi străin pentru ea şi ştia că se confrunta cu cel mai imprevizibil inamic al ei.

Totuşi, acest ocean era chiar mai rău decât anticipase Rey. Skimmerul pe care-l furase era o minune a ingeniozităţii de reciclare, cu două pontoane făcute pentru a tăia valurile, sărind peste apele vijelioase, întorcându-se la cea mai mică atingere a cârmei. Dar valurile erau mai mari decât clădirile, creând învolburări şi vârtejuri şi explozii masive de spumă. Era nevoie de toată concentrarea pentru a nu se răsturna.

Skimmerul însuşi deveni inamicul ei atunci când un val neaşteptat smulse cârma din mâna ei, trântind-o în lateral şi aproape aruncând-o în apă. După alte câteva *aproape* dezastre, îşi dădu seama că trebuia să *atace* valul în loc să se ferească de el şi că trebuia să aibă încredere în glisor că va reuşi urcuşul. Udă toată şi tremurând, se îndreptă spre Steaua Morţii, spre locul exact identificat de pumnal. Camera în formă de stea era atât de înaltă, atât de izolată. Dar, poate că va putea ajunge la ea urcând prin *interiorul* structurii, adăpostită oarecum de valuri. Epava părea tot mai mare pe când se apropia. Apa se lovea de masiva carcasă, se trăgea înapoi dezvăluind puncte de acces tentante, numai pentru a se prăbuşi înapoi şi a le îneca în momentul următor. Rey nu avea habar cum va urca la bord cu viaţa intactă. Trecu de creasta unui alt val şi inima îi sări în gât în timp ce skimmerul căzu în cealaltă parte. Era prea aproape de epavă. Avântul avea să o trântească de cocă, spulberând skimmerul într-o mie de bucăţi...

În schimb, skimmerul fu aspirat într-un canion vast din metal care se întindea aproape până la orizont. Aici apa era oarecum protejată de zidurile distorsionate care se ridicau până la cer în ambele părţi. Călătoria ei se calmă. Comparativ cu oceanul deschis, era aproape paşnică. Îşi întoarse capul. Nişte creaturi zburătoare îşi aveau cuibul mult deasupra culmii canionului. Planau în cercuri, ţipând în timp ce aterizau.

Pumnalul îi spusese unde să meargă, dar descoperi că nu avea nevoie. Ceva o atrăgea înainte; simţea asta în oase. Dintr-un motiv oarecare, se trezi că se întinde după Luke. *Fii cu mine?* Desigur, nu primi niciun răspuns. Îndreptă glisorul spre o secţiune de perete care părea bună pentru căţărat. Legă glisorul pe cât de bine putu, verifică dacă sabia de lumină era încă

ataşată la curea, şi începu să urce. Trecuse ceva timp de când explorase printre ruinele unei nave spaţiale doborâte. Strânsoarea ei rămăsese puternică, dar totul era ud şi alunecos. Răbdarea era cheia.

Încet şi chibzuit, Rey. Testează fiecare ţinere înainte de a pune greutate pe ea.

Era mult deasupra suprafeţei apei, skimmerul părând un punct, când găsi o cale de intrare în carcasă. Evitând metalul ascuţit, se strecură înăuntru şi porni de-a lungul unei grinde înclinate până la un puţ lat, unde îşi reluă urcarea. Aici era mai uscat, dar şi mai întunecat şi se trezi că înaintează pe pipăite. Zona cu elemente de sprijin se încheie. Nu mai avea unde să meargă, exceptând de partea cealaltă a puţului, unde un stâlp căzut crea o cale de înaintare. Va fi un salt imposibil. Chemă Forţa, se lansă cu toată puterea, sări prin puţ peste hăul prăpastiei, aterizând pe mâini şi pe picioare.

Rey îşi reluă urcarea. Spatele şi umerii începuseră să o ardă până să ajungă în camera vastă spre care se deschidea puţul. Podeaua era înclinată în sus, alunecoasă, acoperită cu alge, resturi metalice şi chiar cu bucăţi de armură de la soldaţii din trupele de şoc, înnegrite de foc. Vântul fluiera prin găurile din pereţi şi ea se cutremură.

Cândva, acest locul fusese ceva. Ceva important. În faţă, podeaua înclinată ducea la o fereastră imensă, pe jumătate spulberată, cu vedere spre cer. Înaintea ei era un fel de podium, pe care se aflau rămăşiţele îmbibate de apă ale unui scaun. Nu, un tron.

Aceasta fusese camera tronului Împăratului. Aici luptase Luke cu Darth Vader şi energia – sau poate amintirea – acelei bătălii încă persista. Închise ochii şi simţi teroare, durere, regret, şi… hotărârea de a salva pe cineva care fusese profund iubit.

Rey păşi spre tron. Podeaua tremură sub picioarele ei, iar ea sări înapoi chiar la timp, căci un panou mare se desprinse şi căzu cu zgomot. Se tot lovea în cădere, sunetul devenind din ce în ce mai slab. Nu putu să-l audă când ajunse jos.

Rey se strecură de-a lungul zidurilor umbrite, unde spera că podeaua era mai bine prinsă şi ajunse la o uşă. Avea un mecanism complicat de acces care o făcea să fie semnificativă şi valoroasă. Poate era un seif. Ceea ce căuta ea, era în mod sigur în interior. Va putea trece de această încuietoare, în cele

din urmă. Steaua Morţii nu mai avea energie de zeci de ani. Probabil că avea nevoie doar să-şi pună muşchii la treabă...

Rey ridică o mână ca pentru a apăsa, dar înainte de a o atinge, ceva făcu *clic* şi uşa se deschise. De parcă încă mai avea o sursă de putere. De parcă fusese recunoscută. Întunericul o învălui în timp ce păşea înăuntru.

Uşa se trânti în spatele ei. Rey merse mai departe, atrasă în mod inexplicabil.

Forme diverse începură să se manifeste în jurul ei, fragmente ale unei persoane. Îşi dădu seama cu consternare că era *ea*. Trecea printr-un hol de oglinzi spulberate, văzându-şi forma reflectată iar şi iar, ca în peştera de sub Ahch-To. Cu excepţia faptului că aici, sticla spulberată îi arăta doar fragmente zdrenţuite din ea însăşi – un braţ aici, o cizmă colo, un smoc de păr ud, o tâmplă zgâriată. Fragmentele reflectate erau un puzzle pe care dorea să îl rezolve, de parcă făcând asta ar putea face să apară o persoană întreagă. Nu, nu-şi va permite să treacă din nou prin asta. Prin toată tachinarea, promisiunea cunoaşterii şi a intuiţiei, doar pentru a primi... nimic.

Rey îşi scoase oglinzile din minte şi merse înainte, spre ceea ce o chema.

Navigatorul plutea între două piese metalice negre, iar forma lui piramidală strălucea de un roşu moale, din interior. Întinse mâna şi îl luă. O umplu un sentiment de triumf. *În sfârşit.*

Triumful dispăru, devenind o teroare din ce în ce mai mare. Sudoarea îi ţâşni pe frunte şi o ustura gâtul. Era urmărită. Se întoarse încet, încă ţinând *navigatorul*. Apăru o siluetă cu glugă, alunecând spre ea cu o hotărâre inexorabil, cu mantia întunecată măturându-i pământul. Silueta radia practic putere şi altceva... o foame rece şi lacomă.

În mâna siluetei apăru o sabie de lumină roşie, haotică ca a lui Kylo, cu două lame paralele. Lumina de la lamă ilumină în cele din urmă o faţă la fel de palidă şi slabă pe cât era de aprigă. Rey icni, împleticindu-se înapoi. Era *ea.* Faţa ei, forma ei. Rece şi întunecată, purtând o mantie Sith. Îngrozită, privi cum Rey cea întunecată din oglindă desfăcu lamele, formând un baston lung, înflăcărat. Era tocmai sabia pe care începuse să o proiecteze în mintea ei. Asta nu putea ceva fi real. Era o viziune, nimic mai mult.

Dar paşii lui Rey cea întunecată răsunară atunci când întâlniră podeaua şi bastonul ei de lumină emana ozon. Puterea ei era incredibilă, *îmbătătoare*. Aproape împotriva voinţei ei, Rey începu să întindă mâna...

— *Să nu-ţi fie niciodată frică de ceea ce eşti*, vorbi imaginea întunecată a lui Rey.

A fost ca o lovitură de fulger, să audă cuvintele exacte ale lui Leia din gura acestei creaturi. Rey cea întunecată îşi aruncă sabia de lumină înainte, pentru a da o lovitură ucigătore. Rey îşi aprinse propria sabie de lumină şi o ridică într-o fracţiune de secundă. Lamele lor se ciocniră, albastru pe roşu, scânteietoare şi furioase. Rey refuză lase din mână *navigatorul*, ceea ce îi dădu lui Rey cea întunecată un avantaj. Cu amândouă mâinile pe armă şi cu o privire fioroasă, Rey cea întunecată insistă, lovind arma lui Rey, forţând-o să dea înapoi, un pas, apoi altul. Rey ajunse în camera tronului.

Stomacul îi tremura şi lacrimile îi curgeau pe faţă. Era pe cale să fie învinsă de ea însăşi, de teama ei cea mai adâncă devenită materială, iar totul pentru ce luptase până acum va deveni... nimic. Rey cea întunecat şuieră, dezvăluindu-şi dinţii ascuţiţi.

Rey abia dacă observă faptul că imaginea ei întunecată dispăruse în timp ce se împleticea înapoi, împiedicându-se. Căzu, iar *navigatorul* îi sări din mână. Alunecă pe podeaua înclinată. Se repezi după el, întinzând mâna pentru a-l apuca. O altă mână ajunse acolo prima, mai mare, într-o mănuşă neagră. Ea ridică privirea. Era Kylo Ren, cu umerii plini de picături de ocean. Aproape că o sufocă disperarea. Scăpase de un viitor sine întunecat, numai pentru a se lovi de Kylo Ren. Simţea de parcă cele mai rele coşmaruri ale sale deveniseră realitate. Se simţea ca un destin.

Se smuci în picioare, aprinzându-şi sabia de lumină.

— Uită-te la tine, spuse el. Nu avea mască. Cumva, ea ştia că nu va mai purta niciodată masca pentru ea. Vrei să-i dovedeşti mamei mele că eşti un Jedi. Vocea îi sublinie dispreţul pentru acea noţiune. Dar tu dovedeşti altceva. Nu te mai poţi întoarce la ea acum. După cum nici eu nu pot.

Cuvintele lui îi limpeziră capul. Pentru că greşea. Sinele ei întunecat îi spusese să nu se teamă de cine era. Dar la fel

făcuse şi Leia. Leia *ştia*. Şi totuşi alesese să o antreneze. Kylo Ren nu îşi înţelesese deloc mama.

— Dă-mi-l, ordonă ea.

El păru încurcat o clipă, fiind parcă surprins că ea putea încă să reziste.

— Partea întunecată este în natura noastră, încercă din nou. Abandonează-te ei.

— Dă-mi-l, spuse ea, împingând cu Forţa.

El ridică *navigatorul*, uitându-se la el. Expresia lui deveni îngâmfată.

— Singurul mod în care poţi merge pe Exegol este împreună cu mine.

Rey tresări, începând să clatine din cap. *Nu. Nu. Nu…*

Mâna lui se strânse. *Navigatorul* se spulberă. Ceva vâscos începu să se scurgă din rămăşiţe, strecurându-se printre degetele lui Kylo. El deschise palma arătându-i nimic altceva decât praf lipicios. Lucrul pentru care străbătuse jumătate de galaxie, pentru care riscase viaţa prietenilor ei, era distrus.

— Nu! ţipă ea.

O furie caldă, primitivă se ridică în interiorul ei precum magma vulcanică şi îl atacă, lovind cu sabia de lumină. El sări din calea loviturii ei, se aplecă pentru a o evita pe următoarea. Se învârti pentru a o evita, cu mantia fluturând. Vag, prin pânza de furie, îşi dădu seama că el nu o ataca şi, cumva, asta o înfurie mai tare. Se întinse spre Forţă, absorbind puterea ca şi cum ar fi fost un vârtej fără sfârşit – mai mult, mai mult, *mai mult.* Atacurile crescură în viteză. În cele din urmă, el nu mai putu să se eschiveze.

Aprinse sabia de lumină şi lamele lor se ciocniră, trosnind şi zumzăind de energie.

Iar şi iar, ea lovi, trânti, înjunghie, iar el para cu greu, arătând aceeaşi ferocitate ca şi ea. Dar dădea înapoi.

Kylo se dădu înapoi, sărind în puţ. Fără să gândească, ea sări după el. Cu greu îşi aminti ce distanţă străbătuse dar, cumva, ajunseră în afara epavei, pe o bucată de metal ca un pod, având doar câţiva metri lăţime. Deasupra lor se ridica o turelă masivă de tun; dincolo de ea şi pe jumătate ascuns în ceaţă, era parcat TIE-ul lui Ren. Oceanul făcea ravagii în jurul lor, dar ea continuă atacul, ignorând pericolul în plus.

Kylo Ren nu avu de ales decât să răspundă atacului şi era aşa mulţumitor să lovească, iar şi iar, doar pentru ca lamele lor să se ciocnească. Ea simţea impacturile în umeri, în coloana vertebrală şi în şolduri. Era mai bine decât să se gândească la ceea ce văzuse, la ce făcuse el. La cine fusese ea.

O prezenţă pătrunse în mintea ei, luminoasă şi strălucitoare. Şi o voce striga:

— Rey!

Finn alerga spre ea, lăsând-o pe Jannah în urmă să vegheze skimmerul.

Instinctul lui Rey de a-l proteja pe Finn fu copleşitor. Fără niciun alt gând, ea apelă la Forţă şi împinse cu mâna. El zbură înapoi spre Jannah, la marginea epavei pod. Un val se prăbuşi pe bucata de pod dintre ei, ascunzându-i pe Finn şi Jannah vederii. Marea fierbea acum, ridicându-se odată cu mareea. În timp ce îl ataca cu furie pe Kylo Ren, Forţa se deschise către ea, inundând-o cu puteri noi şi sări din calea valului masiv, aterizând apoi în picioare doar pentru a sări din nou. Kylo sări după ea, folosind Forţa pentru a se propulsa, apoi din nou pentru a-şi controla aterizarea.

Era hotărâtă să nu părăsească acest loc până când unul dintre ei nu va fi mort. Dar lama ei nu trecea de garda lui. Strânse din dinţi şi îl atacă cu energia Forţei. El zbură înapoi, dar îşi reveni, aterizând fără probleme. Kylo înaintă, împingând cu propria sa energie a Forţei. Templele ei începură să se zbată de durere, dar rămase pe loc.

El trimise un gând direct în mintea ei: *Te cunosc*.

Nu mă cunoaşte nimeni, răspunse ea.

Eu te cunosc.

Ea ţipă şi se repezi din nou spre el. El era mai puternic din punct de vedere fizic. Cu cât luptau mai mult, cu atât devenea mai clar. Dar ea era ceva mai rapidă. Săbiile lor se ciocniră. El împinse. Ea alunecă înapoi pe suprafaţa metalică netedă, lama lui haotică ajungând treptat tot mai aproape de faţa ei. Îi putea simţi vibraţia lângă obraji.

Din colţul ochiului, văzu un val colosal care se apropia. Oceanul atinsese maximul fluxului. Ea sări în timp ce valul se prăbuşea, folosind Forţa pentru a se propulsa în sus şi înapoi. Rey ateriză ghemuită dinaintea unei alte turele de tun. Se uită în jur. Nu era nici urmă de Kylo Ren. Poate că îl luase valul.

Nu, era acolo, venind neclintit spre ea, cu apa oceanului picurându-i din păr, pe faţă. Îi rezistase valului. Expresia de pe chipul lui spunea că poate rezista la orice.

Ea îl atacă, dar el pară. Începea să obosească, să devină tot mai înceată în mişcări. De cât timp nu mai dormise? Şi încă nu se recuperase după vindecarea vexisului. Mâna o durea la fiecare lovitură. Un alt atac, un alt blocaj şi de data asta nu mai putu rămâne pe picioare.

El rămase deasupra ei, ridicând sabia de lumină. Rey se uită în sus la el. Avea să moară pe epava asta. Dar poate că era mai bine să moară acum decât să se predea întunericului mai târziu. Se uită, pregătindu-se să se eschiveze, acceptând că este posibil să nu fie suficient de rapidă. Dar Kylo îngheţă, cu sabia de lumină ridicată.

* * *

Leia, a mai rămas un singur lucru de făcut.

Să ne salveze galaxia pe toţi de fraţii mai mari, gândi ea.

Trebuie să încerci să ajungi la Ben, spuse Luke.

Ea îşi aminti cum îşi ţinea băiatul micuţ în braţe, cu părul negru încă umed de la naştere, cum plângea tot timpul în acele prime luni, dar se relaxa ori de câte ori îi simţea pe ea, Han sau Chewie prin apropiere. Primii săi paşi. Primul său cuvânt. Prima dată când trimisese o jucărie zburând prin cameră cu puterea Forţei, strigându-şi furia lui mică de copil.

Nu am renunţat niciodată la speranţă pentru el, spuse ea.

Spune-i-o, spuse Luke.

Odată cu cuvintele sale veni un şuvoi de cunoaştere şi o viziune-amintire cu Luke stând cu picioarele încrucişate deasupra unei stânci de pe Ahch-To, tremurând de efort în timp ce se proiecta pe câmpul de luptă de pe Crait.

Efortul de a ajunge la Ben avea să-i ia tot ce îi mai rămăsese. Nu putea să o facă. Ar fi eşecul ei final, să-i lase în urmă pe toţi cei pe care îi iubea, tot ceea ce făcuse. Leia *trebuia* să rămână. Trebuia să continue să aţâţe micile flăcări ale speranţei sau *Rezistenţa* va muri.

Degetul ei mare se mişcă înainte şi înapoi pe faţa rece a medaliei lui Han. Inima ei fusese atât de plină de speranţă atunci, după prima lor mare victorie împotriva Imperiului.

Oferirea acestor medalii lui Luke şi Han fusese mai mult decât o sărbătoare publică; fusese o premiere simbolică a conducerii. Împărţiseră povara încă din acea zi.

Oftă când conştientiză ceva. Înţelesese greşit. Plecând, nu însemna că renunţa. Era actul *final* al speranţei – speranţă pentru protejaţii ei Rey şi Poe, credinţa în lecţiile pe care îi învăţase. Ultimul lucru pe care îl vor învăţa de la ea era cum să continue fără ea, îmbrăţişându-şi astfel, în sfârşit, propriile destine de lideri.

Bail Organa fusese cel care o învăţase asta. Tatăl ei adoptiv avusese încredere în ea că-l va găsi pe Obi-Wan Kenobi şi va salva *Rebeliunea* când era doar o tânără cu mai puţină experienţă decât oricare dintre ei.

Leia, o chemă Luke.

Dacă Vader a putut deveni din nou Anakin, Kylo Ren ar putea redeveni Ben. Fiul ei era ispitit de lumină; putea să o simtă. Dar chiar şi dacă el nu se întorsese niciodată în felul în care o făcuse Anakin, ea tot îl iubea şi moştenirea ei era clară. Ea era Leia Skywalker Organa Solo. În timp ce mângâia medalia lui Han, îmbrăţişă pe deplin *toate* acele moşteniri. Şi ea le va transmite pe toate generaţiei următoare. Moştenirea ei Skywalker s-ar duce la Rey, Organa la Poe, şi va încerca o ultimă dată să-i treacă moştenirea Solo fiului ei.

Deci, aşa va fi. Un ultim act de speranţă şi apoi avea să se odihnească.

Se întinse spre Forţă, lăsând-o să o înconjoare, să o umple. Crezuse că efortul o va epuiza, dar simţi o undă momentană de forţa şi energie pe măsură ce se conecta cu fiecare lucru viu. Se întinse mai mult, apoi chiar şi mai mult. Cu toată viaţa şi dragostea, şi speranţa, şi iertarea fiinţei ei, strigă:

— Ben!

Ultimul ei gând trecu prin galaxie ca un val. Fu vag conştientă că medalia lui Han lovea podea, de murmurul trist al lui R2-D2 şi, în sfârşit, de valul de bun venit din partea lui Luke, care nu era singur...

* * *

Privirea lui Kylo Ren deveni dintr-odată îndepărtată, iar el scăpă sabia de lumină. Rey o prinse, plină de bucurie. Avea să *câştige*.

Prin Forţă veni o separare puternică. Kylo Ren se poticni. Lama furată de Rey îl străpunse pe Kylo, trecând prin el – dar în acelaşi timp o pierdere incomparabilă trecu prin sufletul ei, penetrând-o, lăsând-o goală şi plină de durere.

— Leia! strigă ea.

Kylo se prăbuşi, se uită în sus la ea în agonie, cu pieptul tresărind. Clipi des, de durere, pentru ceea ce simţea. Ultimele gânduri ale lui Leia au fost despre Rey şi Poe, despre *Rezistenţă* – dar mai ales despre Ben. Leia încă îl iubea. Îl iertase.

Îl chema spre lumină.

Mâinile lui Rey tremurară în timp ce opri sabia de lumină, se aplecă şi făcu acelaşi lucru şi cu cea a lui Kylo. Îngenunche în faţa lui, nesigură ce să spună. Rana lui era mortală, asta era limpede. Ochii lui îi căutară chipul, deşi ea nu era sigură ce căuta. Obrajii lui erau uzi şi nu ea putu spune dacă era oceanul sau îi curgeau lacrimile.

— Mama ta... spuse ea.

El închise ochii, ca şi cum accepta finalul inevitabil.

Rey nu ştia ce să facă. Mai avusese o dată şansa să-l omoare şi nu o făcuse. Cu el doborât înaintea ei, vulnerabil, descoperi că era şi mai puţin dornică să-l vadă murind. Ce ar face Leia?

Rey întinse mâna şi i-o puse pe piept. Ochii lui se deschiseră. O privi confuz şi poate... dorind-o? Aerul se umplu cu un zgomot rezonant. Rey atrase toată energia din jurul ei – era atâta viaţă în acel ocean violent! – dar mai ales atrase energie din ea însăşi.

Îi dădea lui. Buzele lui Kylo se despărţiră. Respiraţia lui se calmă. Muşchii şi tendoanele, şi pielea se refăceau, înnoindu-se. Chiar şi cicatricea de pe faţa lui dispăru, lăsându-i obrazul neted şi perfect. Rey căzu într-o parte, epuizată. Îi văzu ochii uimiţi privind-o, îi simţi întrebările nespuse. Era alert, acum. Refăcut. Plin de viaţă şi energie.

Dar el nu spuse nimic.

Respirând cu greu, ea încercă să-i explice.

— Ai avut dreptate. Mi-am dorit să-ţi iau mâna. Mâna lui Ben.

Înainte ca el să poată răspunde, Rey apucă sabia de lumină a lui Luke.

Vindecarea o epuizase şi era nesigură pe picioare în timp ce alerga spre vânătorul TIE parcat pe epavă. Se lăsă pe scaunul pilotului. Îi trebui doar un moment ca să se obişnuiască cu controalele ciudate, dar le pricepu curând, aşa cum făcea întotdeauna.

Decolă, privind înapoi şi văzându-l pe Kylo uitându-se după ea, încă uimit. Finn şi Jannah erau nişte puncte o altă insulă epavă şi fu bucuroasă să vadă că *Şoimul* se apropia de ei. Vor fi în regulă.

Nu ştia unde se ducea. Ştia doar că trebuia să fugă. Rey se simţea de parcă fusese ruptă în bucăţi, de adevărul despre cine era, de durere.

Lăsă instinctul să o ghideze în timp ce băga coordonatele în navicomputer.

Părăsi atmosfera şi intră în hiperspaţiu.

CAPITOLUL 14

Kylo Ren stătea pe epava Stelei Morţii, privind spre ocean. Stătea acolo de mult timp, urmărind refluxul. Fizic, se simţea mai bine decât o făcuse vreodată în viaţa sa.

Însă mintea lui era agitată. Nu ştia că o astfel de vindecare era posibilă, nu înţelegea cum a fost făcută. Dar nu asta era întrebarea care îl tulbura cel mai mult.

De ce îl vindecase Rey? De ce ar face ea aşa ceva?

De ce îl iubise mama lui până în ultima clipă? Snoke minţise despre asta. Snoke minţise despre toate astea. Toate acele voci din capul lui, chinuindu-l de-a lungul anilor, îi promiseseră că un moment ca acesta nu se putea întâmpla niciodată.

Lor nu le pasă de tine. Le pasă doar de preţioasa lor Nouă Republică. Şi mai târziu: *Doar de Rezistenţa lor preţioasă*. Erau numai minciuni. Mama lui se sacrificase pentru a ajunge la el. Apoi Rey îl vindecase, cu costuri mari pentru ea însăşi. În ciuda a tot ceea ce făcuse. Nu reuşise să omoare lumina din el însuşi pentru că fusese de jur împrejurul lui. În Rey. În mama lui. Chiar şi... în tatăl său.

— Hei, copile, se auzi o voce.

Familiaritatea vorbelor îi trecu ca o sabie de lumină prin stomac. Se întoarse. Han Solo stătea în faţa lui, neatins de picăturile oceanului. Arăta exact cum şi-l amintea Kylo ultima dată – cu excepţia faptului că trăsăturile sale erau calme. Împăcate.

— Mi-e dor de tine, fiule, spuse el.

Kylo clipi. Nu poate fi real.

— Fiul tău a murit, spuse el.

Tatăl său zâmbi.

— Nu, spuse el, îndreptându-se către Kylo. Nasurile lor erau la doar câţiva centimetri unul de celălalt când adăugă: Kylo Ren este mort. Fiul meu este viu.

Îşi lăsă privirea să rătăcească pe faţa tatălui său, pe geacă, pe blasterul băgat în toc. Totul părea atât de real. Putea chiar să simtă mirosul lubrifiantul pe care Han Solo îl folosise întotdeauna pentru a păstra în funcţiune convertoarele *Şoimului*.

— Eşti doar o amintire, spuse el.

— Amintirea *ta*, spuse tatăl său. Ochii lui erau atât de plini de dragoste. Erau ca nişte pumnale. Vino acasă, îl îndemnă el.

— E prea târziu.

Era ceva ce vocile din capul lui îi spuseseră întotdeauna. *E prea târziu pentru tine*. *Nu te vor dori niciodată înapoi*. Dar de data asta era adevărat, pentru că...

— Ea s-a dus.

— Mama ta s-a dus. Dar ideea pentru care a luat poziţie şi a luptat... n-a murit.

Se uită fix la tatăl său, fiindu-i frică să-i creadă cuvintele. Fiindu-i frică de propria lui memorie. Fiindu-i frică de ceea ce simţea.

— Ben, spuse tatăl său.

— Ştiu ce am de făcut, recunoscu Ben Solo, cu vocea tremurând. Dar nu ştiu dacă am puterea să o fac.

Han puse mâna pe obrazul lui Ben. Ben îşi aminti exact asta. Rey avusese dreptate; nu fusese în stare să se scuture de memoria căldurii palmei tatălui său, de calusurile de pe degetele lui, de acceptarea din ochii lui.

— O ai, spuse tatăl său.

Han Solo încă mai credea în el. La fel şi mama sa. La fel şi Rey.

Ben ridică mânerul sabiei sale de lumină, la fel cum făcuse pe Baza Starkiller, ultima dată când îl văzuse pe tatăl său. Cu excepţia faptului că acum...

— Tată...? spuse el, fiind dintr-o dată mic. Vulnerabil. Drept.

— Ştiu, zâmbi Han Solo.

Ben se întoarse şi aruncă sabia de lumină în aer. Se duse într-un arc înalt, mult deasupra epavei şi dispăru într-o ceaţă de picături de ocean.

Când se întoarse, amintirea tatălui său dispăruse şi Ben Solo era singur în mijlocul apelor. Ştia ce avea de făcut. Cumva, avea să găsească puterea de a o face.

* * *

Generalul Pryde îngenunchease în întuneric dinaintea hologramei. Era în zona camerelor sale private. Nimeni nu avea

acces în acest loc, decât el. Nici măcar Liderul Suprem Ren nu ştia că există. Fusese nevoie de efort şi de o planificare atentă pentru a şterge toate înregistrările acestei transmisii, dar riscul meritase. Asta merita totul.

Creatura din hologramă vorbi.

— Prinţesa din Alderaan mi-a stricat planul, spuse Împăratul Palpatine. Dar fapta ei prostească va fi în zadar. Vino la mine pe Exegol, Generale Pryde.

— Aşa cum v-am servit în fostele războaie, vă servesc şi acum.

Imaginea se alteră. Transmisia era slabă şi fragilă, făcând o călătorie aproape imposibilă prin Regiunile Necunoscute şi anomaliile spaţiale. Dar era suficient de bună.

— Trimite o navă către o lume cunoscută de ei, spuse Palpatine şi inima lui Pryde tresări. Acesta era momentul pe care îl aşteptase. Lasă-i să ardă. Începe domnia Ultimului Ordin. Ea va veni, iar prietenii ei o vor urma.

În timp ce stăpânul lui rânji – un rânjet ce se furişa lent, ca un centiped peste gura sa – Generalul Loial Pryde se clătină de extaz.

— Da, Stăpâne.

Urmă o serie de coordonate complexe. Drumul spre Exegol.

Împăratul avea încredere în el dându-i cunoştinţele sale cele mai preţioase.

— Priveşte rodul muncii tale, spuse stăpânul său, în timp ce fluxul de date pe care îl primea dezvăluia un alt canal de frecvenţă.

Mâna lui Pryde tremură în timp ce acordă holodiskul la noua frecvenţă. Apăru o altă imagine în faţa lui – o suprafaţă plană, pământul crăpat, fulgere şi ceaţă. O flotă imensă plutea în atmosferă la o altitudine de aşteptare. Erau atât de multe. Era aşa de frumoasă. Flota Sith care era opera vieţii sale, nu mai era ascunsă.

Imediat ce imaginea se stabiliză, indicând că are o transmisie bună, dădu semnalul. Îşi ţinu respiraţia, aşteptând. O navă se separă de restul. Se ridică treptat deasupra celorlalte până ajunse la o distanţă sigură, apoi dispăru în hiperspaţiu. Îşi dorea să fi mers cu ea. Toată munca lui de o viaţă avea, în sfârşit, să fie fructificată.

El era totuşi pragmatic şi nici măcar extazul de moment nu putea să-i calmeze preocupările. Navele erau temporar vulnerabile, incapabile să ridice scuturi în clima de iad a planetei, dar nu aveau de ales. O mare parte din construcţia finală, inspecţia, testarea şi întreţinerea trebuiau să aibă loc în atmosferă. Echipajele Împăratului vor lucra în trei schimburi pentru a duce treaba la bun sfârşit. Pryde ar fi putut sta aşa pentru totdeauna, admirând imaginea flotei Sith, dar avea de lucru. Zâmbi în timp ce încheia transmisia. Totul se întâmpla aşa cum prevăzuse Stăpânul său.

* * *

Distrugătorul Sith ieşi din hiperspaţiu deasupra lumii albe, îngheţate – Kijimi. Căpitanul Chesille Sabrond din Ordinul Final stătea pe punte şi privea cum se muta un sistem noros, dezvăluind o linie neregulată a unui lanţ muntos masiv. Trebuia să fie imens, pentru a fi vizibil din spaţiu. Căpitanul Sabrond nu fusese niciodată în afara Regiunilor Necunoscute. Fusese crescută pe Exegol, sub pământ. Îi trebuiseră ani întregi de muncă grea şi dăruire pentru a obţine această misiune premium, căpitan pe *Derriphan*[13], Distrugătorul desemnat să execute această misiune. Ucisese trei persoane, sabotase alte două şi abia dacă dormise în douăzeci de ani, doar pentru a fi printre primii care zburau în noua lor galaxie. Primul lor zbor fusese un succes. Acum putea testa arma. Aruncă o privire în jur. Puntea era plină cu ofiţeri ai Ordinului Final, mulţi crescuţi pe Exegol ca şi ea, alţii de pe diverse planete din Regiunile Necunoscute. Câţiva erau copii ai Imperiului, urmând paşii părinţilor lor. Mulţi dintre soldaţii îmbrăcaţi în roşu fuseseră recrutaţi de Primul Ordin pe când erau nişte copii... şi apoi selectaţi cu grijă şi apoi făcuţi dispăruţi de către spioni pe baza potenţialului lor. Toţi cei de pe această punte lucraseră cu un singur obiectiv: Întoarcerea Sith.

— Kijimi este în raza de acţiune, spuse unul dintre locotenenţii ei.

Căpitanul Chesille Sabrond zâmbi.

— Foc! ordonă ea.

---

[13] Derriphan – era un cuvânt în limba Sith care însemna Devoratorul.

Puntea zvâcni în timp ce tunul masiv de sub burta navei trase.

* * *

Babu Frik mai avea încă două zile de muncă – poate trei – pentru a repune în funcţiune droidul de luptă. Va fi, însă, diferit. Mai mult conştient, capabil de funcţii de comandă de nivel superior şi, desigur, nu tocmai legal. Clientul său îi promisese o recompensă nesăbuită pentru munca asta, iar Babu avea nevoie de acei bani, ca să plece de pe planetă. Banda care contrabandişti de mirodenii nu mai exista. Toţi cei pe care îi ştia plecaseră. Cei mai norocoşi, oricum. Restul erau morţi, ucişi de Cavalerii lui Ren, în timp ce scotoceau oraşul, căutându-i pe asociaţi lui Zorii din *Rezistenţă*.

— Curând, prietene, îi spuse droidului.

Droidul stătea pe masă, cu un braţ lipsă, sub cot, tresărind ocazional pe măsură ce Babu îi conecta firele. El prefera să lucreze pe subiecţi *vii* – era o modalitate de a observa şi corecta eventualele greşeli înainte de a face prea multe daune.

— Nemişcat. Stai nemişcat! comandă el.

— Recepţionat, spuse droidul, apoi, imediat, nu se supuse, întorcându-şi brusc capul în lateral, spre fereastră.

Audioreceptorii droidului erau mai sensibili decât urechile lui, aşa că Babu coborî de pe masă, alergă prin încăpere şi se căţără până la fereastră. Era noapte şi cerul căpătase o culoare obsidiană care prevestea întotdeauna o furtună. Nu văzu nimic neobişnuit. Şi atunci o observă. O strălucire roşie, puţin mai mare decât un punct, venind dinspre nord-vest. Punctul crescu, strălucind mai tare. Curând noaptea neagră se înflăcără, iar străzile îngheţate şi clădirile oraşului Kijimi se colorară în stacojiu.

Babu mormăi o rugăciune. Închise ochii pentru a se proteja de lumina dureroasă şi îşi acceptă soarta. Dar apoi auzi o voce familiară, a cuiva despre care credea că plecase demult.

— Babu, grăbeşte-te! Mai avem doar câteva secunde!

* * *

Întreaga planetă implodă, aspirată în ea însăşi. Apoi, ca o expiraţie, explodă într-o masă cosmică de gheaţă, rocă şi magmă. Căpitanul Sabrond dori să-şi urle triumful, dar ăsta ar fi fost un comportament neprofesionist. În schimb, ea ordonă cu calm:

— Contactează Comandamentul Imperial. Spune-le că planeta Kijimi nu mai există. Apoi stabiliţi un curs pentru întoarcerea noastră la Exegol.

* * *

Poe, Finn, Chewie şi droizii se grăbiră să coboare pe rampa *Şoimului* în baza din junglă. Locul era mai aglomerat acum – erau mai multe console, mai multe persoane, chiar şi alte câteva nave. *Rezistenţa* fusese ocupată cât timp fuseseră ei plecaţi. Poe se bucură să o vadă pe Comandantul D'Acy aşteptând să-i salute la capătul rampei.

— Poe, spuse ea, cu vocea plină de solemnitate. S-a întâmplat ceva. Finn...

— Asta nu poate aştepta, spuse Finn.

— Trebuie să o vedem pe doamna General, spuse Poe.

Chipul lui D'Acy se schimbă.

— A murit, spuse ea.

Poe îngheţă, privind spre Comandant, mintea lui refuzând să analizeze ceea ce tocmai i se spusese. Chewie gemu, lăsă capul pe spate, apoi căzu în genunchi. Finn încercă să-l aline pe Wookiee, dar Chewie îl îndepărtă, plângând cu voce tare. Poe stătea doar, cu inima frântă, cu picioarele înţepenite. Abia dacă conştientiză că Beaumont îl apucase, începând să-i desprindă bandajele de pe braţ.

— Am fost atât de aproape, murmură Poe. Îmi pare rău.

Beaumont răspândi gel bacta pe rana de blaster a lui Poe, apoi îl bandajă din nou, fără să spună nimic în tot acest timp. O clipă mai târziu, D'Acy apăru din nou.

— Poe. Trebuie să vezi asta.

El se uită de la unul la altul – la Beaumont, la D'Acy şi din nou la Beaumont. Cum de mai lucrau? Cum puteau face ceea ce făceau? Cum *puteau*? Leia dispăruse şi *Rezistenţa* murise odată cu ea. Îi permise lui D'Acy să-i conducă pe el şi pe Beaumont până la consola de comunicaţii. Le arătă un mesaj.

— Kijimi a fost distrusă, spuse ea. O rafală de la un Distrugător Spaţial.

— Kijimi... Îl cuprinse din nou agonia. *Zorii.* Cum? se sufocă el.

— O rafală de la un Distrugător Spaţial.

El scutură din cap.

— Imposibil. Ar fi nevoie de... Nu.

Nu! Nu! NU!

— În niciun caz nu poate fi un Distrugător Spaţial...

— A fost unul din noua flotă Sith. Din Regiunile Necunoscute.

Gura lui Beaumont se deschise.

— Împăratul a trimis nava de pe Exegol. Asta înseamnă toate navele din flota sa...

— Au arme de distrugere planetară, termină Poe cu groază renăscută. Bineînţeles că da. Fiecare dintre ele… Aşa se termină totul.

Ceva bipăi pe consola lui Rose, iar ea se grăbi într-acolo.

— Ascultaţi, spuse ea. Este pe toate frecvenţele.

Consola pârâi şi pocni şi o voce începu să vorbească într-o limbă pe care Poe nu o recunoscu. Dar ochii lui Beaumont se deschiseră.

Rezistenţa este moartă, traduse el. *Flacăra Sith va arde*. *Toate lumile, predaţi-vă sau muriţi*. *Ordinul Final începe*.

Şi apoi mesajul se repetă în buclă. Toată lumea se întoarse spre Poe.

— Leia te-a făcut General executiv, spuse Rose. Ce facem acum?

Comandantul D'Acy îi puse o mână pe umăr şi îl privi drept în ochi.

— Aşteptăm ordine, spuse ea.

Primul său impuls fu să refuze. Nu fugise niciodată de nimic în viaţa lui, dar acum voia să fugă. Nu putea accepta că Leia plecase, cu atât mai puţin să-şi asume treaba ei. Nu era pregătit. Poate că nu va fi niciodată pregătit. Făcuse greşeli groaznice, din cauza cărora muriseră atât de mulţi oameni. Crezuse că va avea mai mult timp să înveţe. Să ispăşească ceea ce făcuse. La ce se *gândise*, numindu-l General executiv?

Crezuse că nu mai era cazul. Ea îi spusese asta. Dar poate că iertarea de sine era un proces mai lung şi mai greu decât

putea realiza. Deodată, îi veni în minte o amintire cu Leia, limpede ca lumina zilei, iar el îşi imagină vocea ei atât de profund şi de adânc că era aproape ca şi cum ea ar fi stat chiar lângă el.

Eşecul este cel mai mare profesor, spusese ea.

* * *

Finn şedea pe patul lui Rey. Nu-i venea să creadă că Leia murise. Îl acceptase atât de uşor, nici măcar nu clipise când aflase că era dezertor din Primul Ordin. De fapt, îl numise *curajos,* îl considerase unul dintre cele mai valoroşi oameni ale ei.

Îi oferise oportunităţi de formare şi educare. Îl împinsese să înveţe, să facă mereu mai bine. Leia nu petrecuse chiar atât de mult timp cu el ca în cazul lui Poe sau Rey, dar era clar că se aştepta la lucruri mari de la el.

Micul droid pe care-l salvaseră de pe nava lui Ochi veni spre el şi începu să îşi bage *nasul* prin lucrurile lui Rey. Observă sabia de lumină pe jumătate construită a lui Rey şi îşi înclină nasul conic spre ea.

— Hei, nu o atinge! Este a prietenei mele.

Micul droid se dădu înapoi, ridicându-şi capul.

— Îmi pare atât de rău, spus el. Ea a plecat.

— Da, a plecat, răspunse Finn. Nu ştiu unde.

Droidul se rostogoli înainte şi înapoi.

— Mi-e dor de ea.

— Da, şi mie mi-e dor de ea.

Ar da orice pentru a sta acum lângă ea, împărtăşind durerea. Nu era neapărat nevoie să spună ceva, doar... să stea. Dacă ar şti unde este Rey, nimic din galaxie nu l-ar împiedica să se ducă la ea. El şi Rey se salvaseră unul pe altul încă din momentul în care se întâlniseră. Aşa făceau prietenii. Nimeni nu înţelesese cu adevărat devotamentul său unic faţă de Rey, cu excepţia lui Leia, poate. Chiar şi Rose – deşi acceptase – credea că este un pic ciudat. Dar nu era deloc ciudat. Rey era prietena lui Finn, da, dar era de asemenea *importantă*. O simţise. Fusese acelaşi sentiment incontestabil despre care îi vorbise lui Jannah. Dacă i se întâmpla ceva lui Rey, *Rezistenţa* nu avea nicio şansă.

Droidul se agită din nou, scoţând un sunet de singurătate. Finn îşi dădu seama că fusese atât de prins cu tot ceea ce se întâmpla, încât nu se deranjase deloc să-l cunoască pe micuţ. Rey conta, dar la fel contau şi toţi ceilalţi.

Singurul mod în care urmau să treacă prin toate astea era împreună.

— Deci, spuse el. Care e numele tău?

* * *

C-3PO rătăcea prin bază, dezorientat. Locul era un dezastru, cu cabluri împrăştiate peste tot, cu lianele junglei invadând totul. Nămolul începea să-i înfunde articulaţiile. O baie de ulei ar fi chiar necesară, dar habar n-avea cui să se adreseze. Acest grup de fiinţe includea oameni, Mon Calamari, un Wookiee şi alte zeci specii – ca să nu mai vorbim de droizi. Nici o cultură sau limbă nu părea să domine, ceea ce însemna că C-3PO nu avea nicio idee care era protocolul. Un astromec din seria R2 îl zări şi se rostogoli în direcţia sa. Era alb cu marcaje albastre şi purta cicatrici de luptă. Era straniu, dar merita să fie politicos în asemenea circumstanţe.

— Bună, spuse C-3PO. Sunt C-3PO, cyborg umanoid pentru relaţia cu oamenii. Tu cine eşti?

Astromul se rostogoli înapoi ca şi cum îl lovise. Apoi bipăi insistent.

— Memoria mea de rezervă? De ce ar avea un droid astromec încăpăţânat stocată memoria mea?

Micul droid fluieră din nou, iritat.

— Ei bine, sunt destul de sigur că mi-aş fi amintit dacă aş fi avut un prieten bun. i-o întoarse C-3PO.

Nimic nu era mai rău decât un astromec cu iluzii de măreţie.

Astromecul se agită insistent.

— Vrei să pui în capul meu *ce*? În nici un caz...

Droidul albastru îşi întinse braţul de transfer şi începu să-l urmărească.

— Stai departe de mine cu chestia aia!

Se auziră alte bipuri, aproape prea rapide pentru a le înţelege.

— La ce te referi? Ce istorie împreună?

Astromecul fluieră, mai blând acum. Cuvintele lui îl opriră pe C-3PO din fugă. Droidul auriu se uită la nava care se ridica deasupra lor.

— Pe o navă ca asta? spuse C-3PO. Cu o prinţesă? Ai disfuncţionalităţi!

Dar îl lăsă pe micul droid să se apropie.

* * *

Poe stătea în întuneric, lângă corpul acoperit al lui Leia.

— Trebuie să ţi-o spun, îi spuse el. Nu ştiu cum să fac asta. Ceea ce ai făcut tu... nu sunt pregătit.

— Nici noi nu eram, se auzi o voce din umbră şi Poe se întoarse.

Era Lando Calrissian. Fostul general al *Rebeliunii* venise pe Ajan Kloss cu nava sa, *Lady Luck,* aproape imediat după ce ei părăsiseră Pasaana. Ceva ce îi spusese Rey îl convinsese şi Poe era foarte bucuros că venise.

— Luke. Han. Leia. Eu, spuse Lando. Cine este vreodată pregătit?

Poe merse spre el. Potrivit lui Connix, Lando fusese copleşit de mâhnire pentru că sosise puţin prea târziu. Ratase şansa de a-şi lua rămas bun.

Lando arăta la fel de trist precum se simţea Poe, cu fruntea încreţită, cu umerii căzuţi. Se tot uita la giulgiul lui Leia. Probabil că va regreta pentru tot restul vieţii că nu venise mai devreme. Poe înţelegea ce era de regretat.

— Cum aţi făcut-o? întrebă Poe. Cum aţi învins un Imperiu cu... aproape nimic?

Lando tăcu o vreme. Apoi spuse:

— Ne aveam unul pe celălalt. Aşa am învins. Eram *prieteni*.

O lumină se aprinse în mintea lui Poe. Zâmbi pentru prima dată de la întoarcerea sa pe Ajan Kloss.

* * *

Poe plecă în căutarea lui Finn. Finn îl găsi primul. Prietenul său se repezi spre el, cu micul droid conic venindu-i pe urme.

— Trebuie să-ţi spun ceva, spuse Finn, cu voce urgentă.

— Şi eu trebuie să-ţi spun ceva, se întoarse Poe. Nu pot face asta singur. Am nevoie de tine lângă mine la comanda. Spune-mi tu acum.

— Acest droid! Ăă, chiar e drăguţ, apreciez asta...

— Generale, spuse Poe salutând.

— Ăă, Generale, acest droid are o mulţime de informaţii despre Exegol.

— Stai puţin, *ce*? Spuse Poe. Faţă de con ăsta?

— Sunt D-O! spuse droidul.

— Scuze. D-O, spuse Poe.

— Urma să meargă la Exegol cu Ochi din Bestoon, spuse Finn.

Poe se uită la droid, apoi din nou la Finn.

— De ce mergea Ochi *acolo*?

Finn inspiră adânc.

— Ca s-o ducă Împăratului pe fetiţa pe care se presupunea că ar fi trebuit s-o ia de pe Jakku. O voia vie.

Poe căscă gura. Finn îl privea doar, aşteptând ca el să se dumirească singur.

* * *

Soarele de culoarea coralului lumina peste oceanul Ahch-To, în timp ce flăcările înghiţeau vânătorul TIE al lui Kylo Ren. Rey privea nava arzând, cu lacrimi în ochi.

Azvârlea bucăţi de lemn în foc. Nu că ar fi putut face vreo pagubă, dar se simţea bine să arunce lucruri. În cele din urmă înţelesese de ce venise Luke aici, de ce renunţase la tot şi luase viaţa unui pustnic. Rey nu se va mai întoarce niciodată.

Nu-şi va mai pune niciodată prietenii în pericol. Nu-l va mai înfrunta niciodată pe Kylo. Avea să trăiască, câţi ani mai avea, chiar aici. Căci ea era nepoata celui mai rău despot cunoscut vreodată şi întunericul lui se ridica şi înăuntrul ei. Fără Leia, nu avea nicio şansă să împingă înapoi vălul de întuneric. Galaxia o va duce mai bine fără ea. Apartenenţa la Rezistenţă fusese o fantezie trecătoare. Ea era menită să fie singură.

Scoase sabia de lumină a lui Luke şi se uită la ea. Arma unui Jedi. Dar ea nu era Jedi. Rey o aruncă răzbunătoare în foc. O mână se întinse şi o prinse. Din flăcări apăru o siluetă în robe, înconjurată de o lumină fantomatică, aproape transparentă.

— Arma unui Jedi merită mai mult respect, spuse el.
— Maestre Skywalker! suspină ea.
Ochii lui se îngustară de consternare.
— Ce *faci*?
Se uitară unul la altul. Rey nu era sigură ce să-i răspundă. Poate că deja ştia.
Lângă ea, un porg îşi scutură penele stresat, cârâind iritat.

* * *

Se aşeză lângă foc – *trebuia* să stea jos; era atât de epuizată de la lupta cu Kylo şi pentru că îi vindecase. Luke stătea în picioare lângă ea, nepăsându-i de faptul că hainele sale erau în apropierea flăcărilor.
— Am făcut tot ce am fost instruită să nu fac, spuse ea. Mi-am scos prima sabia şi l-am atacat pe Ren, orbită de mânie.
— Dar apoi l-ai vindecat.
— I-am dat o parte din viaţa mea. În acel moment i-aş fi dat totul... Aş fi murit dacă era nevoie, spuse Rey.
— Compasiunea ta l-a salvat, spuse Luke.
Rey nu avea impresia că era ceva asemănător unui compliment. Nu îl merita.
— M-am văzut pe tronul întunecat, îi spuse Rey Maestrului Jedi. Nu voi lăsa să se întâmple asta. Nu voi părăsi niciodată acest loc. Se uită la el provocatoare. Fac ceea ce ai făcut şi tu.
Focul pocni. O scânteie ateriză pe roba lui Luke, dar el nu reacţionă şi scânteia se rostogoli mai departe de parcă n-ar fi aterizat pe nimic.
— Am greşit, spuse Luke. Teama a fost ceea ce m-a ţinut aici. Ţie de ce ţi-e frică cel mai mult?
Răspunsul era uşor. Dar era greu să îl spună.
— De mine însămi.
— Pentru că eşti o Palpatine.
Ea tresări. O spusese atât de neglijent, de parcă nu era deloc impresionat.
— Şi Leia ştia, adăugă el.
Rey ghicise asta, dar era încă uluitor să-l audă spunând-o.
— Nu mi-a spus-o niciodată, şopti ea.
Luke se apropie ca să stea lângă ea.
— Şi totuşi m-a antrenat, spuse Rey.

— Pentru că a văzut spiritul tău, spuse Luke. Inima ta.

Rey presupusese întotdeauna că Leia fusese de acord să o antreneze pentru că o văzuse ca pe o armă. Un atu în lupta împotriva Primului Ordin. Putea fi adevărat că mai văzuse şi altceva în ea? Ceva *bun*? Se uită în jos la mâinile ei, simţindu-se prost.

— Am vrut ca Leia să creadă că sunt la fel de puternică ca ea. Nu sunt.

— Leia a fost mai puternică decât noi toţi, spuse Luke.

Ceea ce o făcu pe Rey să se întrebe: Leia fusese *vreodată* ispitită de partea întunecată? În toate poveştile pe care le auzise, când citise jurnalele lui Luke, când studiase cu Leia, nu auzise niciodată despre nimeni că *ar fi încercat* să o întoarcă de la lumină, în modul în care Vader şi Împăratul încercaseră să-l întoarcă pe Luke. În felul în care încercase Kylo cu ea. Poate, dintre ei toţi, Leia fusese cea care nu putea fi întoarsă. Finn ar fi aşa, îşi dădu ea seama cu un zâmbet, dacă ar putea atinge Forţa. El era special în acest fel.

Clătină din cap şi lacrimile ameninţară să apară încă o dată.

— Nu cred că pot să o fac fără Leia. Sunt descendentă dintr-un asemenea întuneric...

— Rey, spuse Luke. Unele lucruri sunt mai puternice decât sângele.

Adevărul din cuvintele sale o stârni. Forţa era mai puternic decât sângele. Şi prietenia. Şi iubirea.

— Dar mi-e teamă, mărturisi ea.

— Confruntarea fricii este destinul unui Jedi, continuă Luke. Este şi destinul tău. Dacă nu-l înfrunţi pe Palpatine, aceasta va fi sfârşitul Ordinului Jedi. Iar războiul va fi pierdut.

— La fel cum a trebuit să-l înfrunţi tu pe Vader, spuse ea, amintindu-şi notele din jurnalele sale.

— Este în regulă să-ţi fie frică. Şi mie mi-a fost.

Ea îi aruncă o privire mirată.

— Crezi că este un accident că ne-am găsit unul pe celălalt? continuă Luke. Doi orfani din lumi deşertice... Forţa te-a adus la mine şi la Leia dintr-un motiv anume.

El se ridică. Deşi vântul insulei biciuia şuviţele de păr ale lui Rey, Luke părea neafectat.

— Există ceva ce sora mea ar vrea să ai, spuse el. Vino cu mine.

Luke o conduse în interiorul vechii sale colibe. Încă era în stare bună, întreţinută de îngrijitorii Lanai în absenţa sa. Arătă spre o cărămidă slăbită din perete.

— Acolo, spuse el.

Rey scoase cărămida şi căută înăuntru. Degetele ei întâlniră un obiect dur învelit în piele moale. Îl scoase şi îl despachetă. Era o sabie de lumină, strălucind de parcă era aproape nouă. De îndată ce o luă în mână, îi simţi proprietarul şi zâmbi.

— Sabia de lumină a lui Leia, spuse ea.

— A fost ultima seară a antrenamentului ei, spuse Luke.

Rey surprinse amintirile sale – *săbiile de lumină se ciocniră, lamele lor luminând jungla din jur în albastru palid şi în verde. Lupta lor era acerbă, dar Rey simţi un sentiment de distracţie. De bucurie. Lui Luke îi plăcuse să-şi antreneze sora.*

Luke se trezi răsturnat la pământ, căderea lui fiind amortizată de un pat de ferigi. Se uită la sora lui geamănă – o versiune mult mai tânără a femeii pe care o ştia Rey – care rânji, dar chipul îi arăta şi tristeţe. Resemnare.

— Leia mi-a spus că simţise moartea fiului ei la sfârşitul căii ei Jedi, spuse Luke.

— Aha, respiră Rey. Asta a fost. Lucrul pe care Leia îl ţinea ascuns.

— Mi-a predat sabia şi mi-a spus că într-o zi, va fi ridicată din nou de cineva care îi va termina călătoria.

Rey se uită la el. Era ea *menită* să aibă aşa ceva?

— Acum, o mie de generaţii trăiesc în tine, spuse Luke. Dar aceasta este lupta ta. Aruncă o privire spre sabia de lumină din mâna ei. Ia ambele săbii în Exegol.

Inima ei se întristă. Încercând să facă ceea ce trebuia, distrusese totul.

— Nu pot ajunge acolo, spuse ea. Nu am *navigatorul*. Am distrus nava lui Ren.

Zâmbetul Maestrului Jedi avea atâta dragoste încât o făcu să-i tresară inima.

— Ai tot ce îţi trebuie, spuse el cu blândeţe.

* * *

La ordinul lui Luke, Rey se aşezase în colibă şi închise ochii. În timpul vindecării dăduse prea mult din forţa ei vitală şi avea nevoie de o odihnă scurtă sau nu va mai ajunge nicăieri. Luke nu o grăbise şi nu îi spusese cum se aştepta ca ea să ajungă la Exegol, ci doar o lăsase să se gândească. Era exact ceea ce ar fi făcut şi Leia.

Ce ar fi făcut Leia.

Rey se întoarse pe spate, suspinând. Se întrebase asta timp de luni de zile: *Ce ar face Leia*? De data aceasta, răspunsul era uşor: Leia ar pleca de pe Ahch-To şi s-ar întoarce în luptă. De fapt, nu ar fi venit niciodată aici. Chiar dacă, la fel ca Rey, Leia era descendentă din răul absolut. De asemenea, Luke, când avusese de ales, plecase să-şi înfrunte temerile. Cum putea ea să facă mai puţin de atât?

Rey renunţă să se odihnească şi ieşi din colibă în dimineaţa umedă şi ceţoasă. Norii învăluiau insula şi refluxul dezvăluia bancurile de nisip umede. Una dintre îngrijitoarele Lanai se ridică imediat de pe o bancă de piatră, aruncându-i lui Rey o privire dezaprobatoare peste nasul ca un cioc. Rey o privi şi ea, în timp ce îngrijitoarea intră în coliba pe care tocmai o părăsise, fără îndoială pentru a curăţa şi a deretica. Stătuse afară, lângă intrare, toată noaptea? Probabil că îngrijitorii abia aşteptau ca Rey să plece, la fel ca data trecută.

TIE-ul era acum o epavă mocnindă. Câţiva porgi se ghemuiseră în apropiere, pe cât de aproape îndrăzneau de căldura focului muribund. Ceva zvâcni în interiorul ei, o chemă şi ea păşi înainte. Burniţa din timpul nopţii răcise epava. Urmându-şi instinctul, întinse mâna şi dădu resturile deoparte.

Acolo se afla un navigator, curat şi fără urme de arsură. *Navigatorul* lui Vader.

— Au fost făcute două... şopti Rey.

Zgomotul mării era mereu prezent aici pe Ahch-To, dar în comparaţie cu ceea ce tocmai experimentase pe Kef Bir, era un ritm blând, paşnic, al valurilor izbindu-se de stânci, a porgilor care se scufundau, a plânsului pescăruşilor.

Deci, când se întâmpla ceva, era uşor de observat. În spatele ei, marea se agita violent şi o ceaţă umedă o lovi în spate. Se întoarse şi privi peste faleză.

Apa fierbea în golful de jos. X-interceptorul scufundat al lui Luke începu să se ridice – mai întâi apărură tunurile laser de pe vârfurile aripilor, revărsând apă şi alge marine. Apoi motoarele cu fiziune, geamurile cabinei, nasul conic. Curând, apăru chiar şi trenul de aterizare, iar Rey privi, uimită, cum interceptorul se deplasa cu o precizie perfectă şi controlată într-o zonă de teren plat, unde ateriză cu o bocănitură minusculă.

Privirea ei fu atrasă de o siluetă din apropiere. Era Luke, cu ochii închişi, strălucind în albastru pe fundalul falezei, cu mâna întinsă.

El deschise ochii, o văzu şi zâmbi.

Ea îi zâmbi înapoi. Luke avea dreptate. Avea tot ce-i trebuia.

CAPITOLUL 15

D-O era cuplat la consolă, iar Finn stătea cu Poe şi Rose, privindu-l, aşteptând informaţiile care ştia că trebuiau să apară. D-O ciripi o întrebare şi BB-8 bipăi încurajator, asigurându-l pe micul droid că totul era bine, că asta era *misiunea* lui.

Finn se trezi că se frământa de nerăbdare. La câţiva paşi distanţă, C-3PO era conectat în mod similar la R2-D2.

— R2, ai auzit? spuse brusc C-3PO. Mă duc cu Stăpâna Rey în misiune!

R2-D2 fluieră, în mod clar frustrat.

— Ce vrei să spui, am fost deja?

— Iată! arătă Poe.

Informaţiile străluciră pe ecranul consolei: diagrame, hărţi, coduri de navigaţie, date atmosferice, distribuţia activelor, turnul de logistică...

Finn schimbă o privire emoţionată cu prietenul său.

— Tot ce ai vrut vreodată să ştii pentru un atac aerian pe Exegol.

— Cu excepţia modului de a ajunge acolo, spuse Poe, frustrat. Vezi datele astea atmosferice?

Finn dădu din cap.

— Ce dezastru. Uită-te la câmpurile alea magnetice încrucişate.

Rose se apleacă mai aproape.

— Puţuri gravitaţionale? Vânturi solare? spuse ea într-un glas neîncrezător.

Asta îl îngrijora pe Finn. Dacă inginerul lor de vârf credea că atmosfera lui Exegol prezenta un obstacol insurmontabil, misiunea lor era terminată înainte de a începe.

— Cum poate flota lor să decoleze de acolo? spuse Poe.

Ceea ce ducea la întrebarea: cum puteau ei să aterizeze? Să lupte? Trebuia să existe o cale...

— Îmi pare foarte rău, se auzi vocea lui C-3PO. Dar el insistă! Droidul auriu se apropia de ei, gesticulând din braţe, cu micul astromec pe urme. Mă tem că memoria lui R2 probabil că interferează negativ cu receptorii săi logici.

Finn se bucură că revenise adevăratul C-3PO, dar acum nu era momentul...

— Spune că a recepţionat o transmisie de la Stăpânul Luke!

R2 aproape cânta în timp ce se conecta la una dintre console. Pe ecran apăru o hartă radar sub-spaţială. Un punct intermitent arăta *ÎN ZBOR*, purtând o semnătură de X-interceptor. Poe ceru identificarea.

— E ID-ul unei nave vechi. AA-589. Făcu un pas înapoi, clipind. Se întoarse spre Finn. Asta-i nava X-interceptor a lui Skywalker.

Finn căscă gura.

— Transmite un semnal de reperare a traseului, spuse C-3PO. Pe drumul spre Regiunile Necunoscute!

Finn era aproape copleşit – de uşurare, de bucurie, de speranţă.

— Este Rey, spuse el, cu o certitudine absolută. Se îndreaptă spre Exegol. Îl strânse de umăr pe Poe. Ne arată cum să ajungem acolo!

Poe se gândi la asta. Finn privi cum prietenul său ajunse la concluzia clară.

— Atunci să mergem împreună.

* * *

Piloţii şi echipajele de la sol, mecanicii şi ofiţerii, toţi se grăbiră spre *Tantive IV.* Poe îi chemase la o informare şi Rose trase rapid un holoecran sub burta uriaşă a spărgătorului de blocadă. Era pus deasupra unor cutii de marfă şi imaginea pâlpâia dar era de ajuns. Finn avu cuvântul, iar Poe fu fericit să i-l dea. Conducerea era mult mai uşoară atunci când era împărtăşită.

— Atâta timp cât acele nave sunt încă în Exegol, putem să le lovi, spuse Finn în timp ce Chewie se alătura reuniunii, împreună cu Lando şi droizii.

— Să le lovim cum? întrebă Tyce. Pilotul stătea lângă soţia ei, Comandantul D'Acy. Cele două nu erau predispuse la afişări publice ale afecţiunii, dar era evident pentru Poe că fiecare dintre ele prindea curaj în prezenţa celeilalte.

— Nu îşi pot activa scuturile până nu părăsesc atmosfera, explică Rose.

— Ceea ce nu este uşor pe Exegol, adăugă Poe. Navele de această dimensiune au nevoie de ajutor la decolare. Navigaţia nu poate spune pe unde trebuie să o ia în sus.

— Deci, cum decolează navele acolo? întrebă Tyce.

— Folosesc semnalul unui turn de navigaţie. Ca acesta. Poe comută holoecranul pe o nouă imagine: un turn asemănător cu un obelisc, parcă ieşind din pământul plat, desfăcându-şi antena ca o floare de metal care îşi deschidea petalele.

— Doar că acum n-o s-o mai facă, spuse Finn. Pentru că echipa aeriană o să *găsească* turnul, iar echipa de la sol o să-l distrugă.

— Echipa de la sol? întrebă Vanik.

Era pilot de A-interceptor şi unul dintre recruţii personali ai lui Poe.

— Am o idee cu privire la asta, spuse Finn.

Poe îi dădu din cap. Se putea ca planul lui Finn pentru echipa de la sol să meargă, deşi era puţin neconvenţional. Va lua cu siguranţă inamicul prin surprindere.

— Odată ce turnul este distrus, flota e blocată în atmosferă. Doar pentru câteva minute. Fără scuturi, fără ieşire. Iar Rose are o idee despre *asta*, spuse Poe. Rose?

— Echipa mea a analizat Distrugătoarele Sith, spuse Rose. Pentru a distruge o planetă cu aceste tunuri, au nevoie de o sursa enormă de energie.

— Se bazează pe reactoarele principale! spuse Vanik.

Rose aprobă din cap.

— Credem că lovirea unui tun ar putea distruge întreaga navă.

— Asta e şansa noastră, spuse Lando.

Îşi schimbase îmbrăcămintea Aki-Aki cu o îmbrăcăminte deschisă la culoare şi o pelerină până la genunchi. Lui Poe îi plăcea *foarte* mult pelerina. Va trebui să-l întrebe despre ea când se vor termina toate astea.

— Cu scuturi sau fără, interveni Wexley, Distrugătoarele nu sunt tocmai ţinte pentru exersat. Nu pentru vânători individuali.

— N-am fi nimic mai mult decât nişte insecte pentru ei, fu de acord Connix.

Snap şi Connix aveau dreptate. Beaumont se aplecă în faţă.

— Trebuie să facem ce a făcut Viceamiralul Holdo, spuse el. Pentru a face cu adevărat ceva daune.

Înainte ca Poe să răspundă că nu îşi permit să sacrifice pe nimeni, Finn interveni.

— Fii serios, manevra aia a fost una la un milion. Navele de luptă şi cargoboturile pot distruge tunurile dacă suntem în număr destul de mare.

La ce fel de galaxie s-a ajuns, se minună Poe, dacă cargoboturile sunt considerate nave de război? Presupuse că nu mai conta. Treaba lui era pregătirea flotei, acum că Leia murise. Va face tot ce trebuia să facă pentru a-i pregăti pe toţi de luptă.

— Nu suntem destul de mulţi! protestat Nien Nunb, în Sullustana lui.

Poe dădu din cap spre pilot.

— Aici intră în scenă Lando şi cu Chewie. Se vor duce cu *Şoimul* în Sistemele Nucleului şi vor transmite un apel de ajutor către oricine ne aude.

Sub îndrumarea lui Leia, Poe pusese bazele de luni de zile. Aveau aliaţi acolo. Şi dacă cineva îi putea momi să ajute acum, acesta era Lando Calrissian, prieten cu Leia şi erou al *Rebeliunii*.

— Avem prieteni acolo, continuă Poe. Vor veni dacă vor şti că există o speranţă.

Toţi începură să protesteze; cu toţii îşi aminteau de Crait la fel de dureros ca şi el. Poe se gândi la ceea ce spusese Zorii şi zise:

— Vor veni! Primul Ordin câştigă făcându-ne să simţim că suntem singuri. Nu suntem singuri. Oamenii buni vor lupta dacă îi vom conduce.

— Leia nu a renunţat niciodată, spuse Finn. Şi nici noi. Le vom arăta că nu ne este frică.

— Pentru ce au luptat părinţii noştri, spuse Poe, gândindu-se la propriii săi părinţi, Shara Bey şi Kes Dameron, care sacrificaseră atât de multe pentru a lupta în Alianţa Rebelilor. Nu vom lăsa să moară idealurile. Nu astăzi. Astăzi luăm poziţie pentru ultima dată. Pentru galaxie, pentru Leia. Pentru toţi cei pe care i-am pierdut.

— Ne-au păgubit destul, adăugă Finn. Acum ducem războiul pe capul lor.

În jurul lui Poe şi Finn, oamenii aprobau din cap. Faţa lui Rose era transfigurată.

— Fie ca Forţa să fie cu noi, spuse ea.
— Fie ca Forţa să fie cu noi, repetă Connix.
Apoi, mai mulţi strigară simultan:
— Fie ca Forţa să fie cu noi!

* * *

Lando Calrissian privea cum se pregăteau cu toţii pentru luptă. Era ca şi cum scotea la suprafaţă amintiri plăcute, văzând cum se întâmpla totul din nou. Echipajele de la sol deplasau liniile de combustibil de la o navă la alta. *Făcut*. Droizii erau ridicaţi în navele de luptă. *Făcut*. Ofiţerii de comunicaţii ajustau consolele şi testau frecvenţele. *Făcut*. Comandant D'Acy o săruta pe Tyce. *Făcut*. Snap Wexley – copilul vitreg al lui Wedge – îmbrăţişându-şi soţia, pe Karé. *Făcut*.
Altă misiune imposibilă. O altă cauză pentru care se trezise pe neaşteptate că era dispus să moară.
Chewie îi strigă că *Şoimul* era pregătit şi îşi dădu seama că observa pregătirile de pe Ajan Kloss pentru că încerca să amâne inevitabilul. O să-l *doară* când va păşi din nou în interiorul *Şoimului.* Lando inspiră adânc, îşi strânse mantia şi urcă pe rampă. Intră pe coridorul curbat. La picioarele lui erau compartimentele secrete, căptuşite cu un amalgam de metale rare şi plase conductoare pentru a deruta senzororii. Făcuse contrabandă cu o mulţime de lucruri în compartimentele alea – cipuri de identificare imperiale, bijuterii, arme, el însuşi. Iar amicul Han ascunsese mult mai multe lucruri. În dreapta lui se aflau cabina de pilotaj şi salonul, în stânga lui era cala de mărfuri. Iubea cala asta. Bineînţeles, Lando transportase marfă legală, deşi cel mai adesea era pentru a acoperi marfa mai valoroasă, mai puţin legală. Deseori, totuşi, cala de marfă rămăsese goală. Sau cel puţin nu complet plină. Dăduse multe petreceri grozave în cala aia. Se întoarse spre dreapta şi se îndreptă spre salon. Chewbacca păru să înţeleagă că Lando avea nevoie de timp, aşa că îi făcu semn că îl va aştepta în cabina de pilotaj.
— Mulţumesc, Chewie.
Masa holografică şi scaunul din salon erau exact aşa cum şi le amintea el, deşi umplutura din scaun începea să iasă pe la cusătură. Era uşor de reparat. Zâmbi. Han şi Chewie avuseseră

întotdeauna prea multe lucruri pe cap pentru a observa ceva atât de nesemnificativ. Pe când deţinea el *Şoimul*, ar fi remediat imediat problema.

În spatele salonului era patul pentru oaspeţi, un loc în care dormise des în zilele Noii Republici şi simţi o durere atât de ascuţită încât parcă îl înjunghiase cineva în piept. Leia reuşise întotdeauna să găsească misiuni esenţiale pentru el, iar Lando ajunsese să fie un al doilea partener neoficial pe o navă care fusese a lui. Îi era atât de mult dor de amândoi. Fusese o durere suportabilă, să se afle pe Pasaana cu Aki-Aki, ştiind că prietenii lui erau acolo, undeva, în viaţă. Dar acum că muriseră…

Lando trecu de bucătărie şi se îndreptă spre cabina căpitanului. Când deţinuse el *Şoimul,* în navă nu putea dormi confortabil decât patru persoane, două în cabina de oaspeţi şi două în cabina căpitanului. Apoi, trişorul ăla de Han câştigase nava de la el într-un joc decisiv de sabacc, iar primul lucru pe care-l făcuse fu să desfacă dulapul pentru pelerine pentru a crea un compartiment pentru copilotul său Chewie şi un altul ascuns. Lando fusese indignat atunci. Acum i se părea atât de prostesc.

Privi în cabina căpitanului. *Şoimul* avusese un echipaj prin rotaţie în ultimele câteva luni. Habar n-avea cine dormise aici, dacă dormise cineva. Camera avea acum trei paturi, pentru că Han dorise să bage mai mulţi oameni. Pentru o vreme, sperase că îşi va lua cu el noua familie într-o cursă sau două.

Lando îl înţelese. Ar fi dat orice să o aibă pe fetiţa lui lângă el, în timp ce călătorea prin galaxie pe *Lady Luck.* Dar nu a fost să fie, pentru niciunul dintre ei.

Se îndreptă spre compartimentul lui Chewie şi spre ascunzătoare pentru o privire mai atentă, dar apoi ezită. Wookieeul îl aştepta în cabină, dar sigur nu-i va purta pică bătrânului său prieten pentru că arunca o privire înăuntru? Fusese totuşi dulapul lui pentru pelerine.

Lando întinse mâna în compartiment spre nitul care de fapt era un buton, şi panoul se deschise. Primul lucru care îl simţi fu mirosul blănii de Wookiee. Nu era neplăcut, odată ce te obişnuiai, dar era oricum puţin surprinzător. Compartimentul era mic, cu grătar pentru ventilaţie; Han trebuie să fi folosit această gaură înfiorătoare pentru a face contrabandă cu marfă vie. Nu rămăsese nicio urmă din dulapul lui Lando.

În interior era un mic raft metalic. Iar pe raft era un holodisc, cu marginile uzate cu atâta utilizare. Nu era treaba lui. Probabil vreo amintire preţioasă din lumea sa de origine, Kashyyyk. Chewie avea peste două sute de ani şi o lungă istorie de familie şi prieteni despre care Lando nu ştia nimic.

Începu să plece, dar se opri. Nu putu rezista. Era un cartofor, până la urmă.

Lando se întinse şi apăsă întrerupătorul holodiscului. Pe disc apăru o imagine într-o culoare albastră moale a lui Chewbacca însuşi. Ţinea în braţe un copil uman mic. Lando se aplecă mai aproape. Era Ben, cu părul întunecat, cu pumnul dolofan. Îl lovea cu picioarele şi se agăţa de blana lui Chewie, strigând de încântare. Chewbacca doar îl strânse mai aproape, scoţând un sunet aproape ca un tors de pisică.

Lando închise holodiscul. Nu se mai putea uita. Primul Ordin le luase atât de multe. Tuturor. Era timpul ca Lando să le-o plătească. Plecă din cabina lui Chewie, trecând din nou, în minte, peste plan. Nu-şi putea aduna aliaţii individual în scurtul timp pe care îl avea la dispoziţie. Aşa că Beaumont şi Connix trasaseră un curs care să-i ducă dincolo de bruiajele Primului Ordin, unde puteau transmite un apel de ajutor către anumite coordonate strategice. Câteva persoane cheie, precum fostul ambasador Mon Calamari, vor fi contactaţi direct şi vor primi un mesaj special de la Calrissian, dar în mare parte obiectivul lor era să sară, să transmită, să sară, să transmită, iarăşi şi iarăşi până li se scurgea timpului.

Se aplecă şi intră în cabina de pilotaj. Chewie îl salută şi Lando petrecu un moment preţios privindu-l pe prietenul său. Leia îşi păstrase speranţa pentru Ben până la sfârşit. Se părea că şi Chewie simţea la fel.

Se aşeză pe scaunul pilotului. Chewie gemu tare.

— Bine spus, Chewie, acceptă Lando. Pentru ultima dată.

* * *

X-interceptorul lui Poe era aproape gata. Privea cum macaraua îl ridica pe R2-D2 în compartimentul astromec al navei. Ar fi dorit să-l aibă pe BB-8 cu el, dar amicul său avea o altă misiune. În plus, R2-D2 înregistrase mai multe ore cu X-

interceptorul decât oricare alt droid din bază, iar el şi Poe făceau o echipă bună.

— Nu ştiu niciun droid care să se fi întors vreodată din Regiunile Necunoscute, spuse C-3PO cu voce tremurândă. Dar tu nu eşti un droid obişnuit.

Poe era gata să urce în cabină când îl văzu pe Finn grăbindu-se spre nava cu care urma să dea asaltul la sol. Alergă să-l intercepteze, Finn îl văzu şi făcu o pauză, apoi se bătură reciproc pe umeri. Poe nu era sigur cine se mişcase primul, dar dintr-o dată se îmbrăţişau ca nişte fraţi ce erau. Se despărţiră şi Poe deveni conştient de faptul că lipsea unul dintre ei. Se încruntă.

— Ce o aşteaptă acolo? îl întrebă pe Finn.

Chipul lui Finn era sumbru.

— O vom vedea din nou. Ştiu că da, spuse el. Ştii…, ezită Finn.

— Ştiu multe lucruri.

— Acum eşti General. Generalul-care-ar-trebui-să-fii, uh, ar trebui să zboare cu un X-interceptor?

Poe inspiră adânc. Se aşteptase la asta, dar nu ştia cine va fi primul care să i-o spună. Se bucură că era Finn.

— Sunt un pilot destul de bun, îi reaminti prietenului său.

— Destul de bun, ridică Finn din umeri.

— Dacă este să avem vreo şansă pe Exegol, avem nevoie ca fiecare pilot *destul de bun* pe care îl avem, să fie într-o navă de luptă. Asta este decizia pe care am luat-o ca General. Dar vino să-mi vorbeşti din nou despre asta după ce se termină lupta.

Finn îl privi amuzat.

— O voi face.

Poe îi strânse umărul lui Finn o ultimă dată şi apoi se grăbiră amândoi să plece.

Trecu de C-3PO în drum spre cabina de pilotaj. Dacă era să se gândească la asta, droidul de protocolul auriu nu era chiar atât de rău. Trecuseră ore întregi, poate chiar o întreagă zi, de când Poe nu-l mai găsise iritant. Poe îl bătu pe umăr pe droid. În felul său ciudat, C-3PO era fratele său, de asemenea. Întinse mâna spre scară. Braţul încă îl mai durea de la arsura de blaster pe care o primise pe *Statornicul.* Dar el era Poe Dameron, super-

pilot, General executiv al *Rezistenţei*, şi putea zbura pe orice, chiar şi cu o singură mână.

Urcă scara pentru a intra în cabină.

* * *

Generalul Loial Pryde privea pe fereastră, cu mâinile strânse la spate. Trecuseră prin spaţiul roşu fără incidente şi reveniseră în hiperspaţiul normal. Liniile de lumină treceau pe lângă ei, luminând puntea frumoasă, perfect ordonată, şi feţele ofiţerilor săi. Pryde iubea această navă. *Statornicul* era, oficial, centrul mobil de comandă al Liderului Suprem Kylo Ren, dar Ren nu o cunoştea la fel cum o ştia el. Liderul Suprem habar nu avea despre modificările făcute şi nici vreo idee despre cât de *specială* era.

Amiralul Griss se apropie de el.

— Intrăm în Regiunile Necunoscute, domnule.

Era un simplu anunţ. Era treaba lui Hux să-l informeze pe Pryde despre astfel de lucruri, cu excepţia faptului că Hux nu ar fi putut rezista să adauge ceva mieros. *Doriţi să vă pregătesc naveta personală? Să vă pregătesc un echipaj de protecţie*. *Pot să vă aduc o băutură caldă?* Pryde zâmbi nemilos. Fusese atât de bucuros că avusese o scuză pentru a-l omorî pe şobolanul ăla sclifosit.

Nava ieşi din hiperspaţiu. Exegol apăru înaintea lor, întunecat şi înceţoşat, trosnind de putere şi ferocitate. Mâinile lui Pryde începură să se tremure, iar el le strânse şi mai tare. Munca lui de o viaţă îl condusese aici. Respiră adânc ca să-şi dreagă vocea şi spuse:

— În curând lumile vor arde. Stăpânul nostru se va ridica din nou.

* * *

Rey ieşi din hiperspaţiu. În sfârşit avea dinaintea ei planeta Exegol, învăluită în nori întunecaţi străbătuţi de fulgere strălucitoare. Instrumentele de pe consolă sunau avertismente cu privire la apropierea de atmosfera respectivă. Ea le ignoră, îndreptând nava în jos printre nori, recunoscătoare că pilota interceptorul lui Luke. Era tehnologie veche şi trebuise să

gândească rapid şi să se mişte chiar şi mai rapid pentru a o face aptă de zbor – nava era cârpită cu uşa de la coliba lui Luke, cu panouri scut salvate de pe epava TIE şi avusese nevoie de multă recablare. S-ar putea să nu mai poată lupta niciodată – nu fără ajutor din partea lui Rose şi a canalelor ei de aprovizionare. Dar era încă o navă de luptă şi trecerea de la vid la atmosferă fu perfectă. Rey avu nevoie de stabilizatorii săi adăugaţi pentru a zbura pe cerurile neprietenoase ale lui Exegol. Nava se scufundă sub linia norilor şi ea suspină. Flota Sith era răspândită dinaintea ei, chiar mai vastă decât o făcuse viziunea ei să creadă, strălucind pe fundalul furtunii perpetue, întinzându-se cât vedea cu ochii. Navele se bazau pe un model mai vechi, din zilele Imperiului Galactic, dar erau mult mai mari. Turelele de arme şi tunuri laser atestau o putere de foc mult mai mare decât se aşteptau prietenii ei din *Rezistenţă*.

Nava se zdruncină puţin – puţul gravitaţional! Ea compensă repede şi trecu la o altitudine mult sub flota Sith. Exegol era o planetă groaznică, iar anomaliile atmosferice puteau deruta senzorii Distrugătoarelor şi le puteau împiedica să-i observe nava mică. De fapt, se baza pe lucrul ăsta. Câteva minute mai târziu era la sol. Aerul era fierbinte, iar solul era fisurat de uscăciune. O clădire întunecată trecea prin nori înaintea ei şi pentru o fracţiune de moment fu gata să cedeze terorii. Din clădire radia o asemenea răutate încât ştiu exact ce – cine – avea să fie înăuntru. Şi mai îngrozitor era faptul că prezenţa îi era familiară. Ca şi cum acea prezenţă o urmărise, poate toată viaţa ei.

Confruntarea fricii este destinul unui Jedi.

Rey continuă. Păşi pe sub un monolit masiv care părea să plutească. Avea încredere în Luke şi în sabia lui de lumină pentru a-i lumina drumul. Rey scoase sabia de lumină de la curea şi o aprinse. Tresări un pic când secţiunea de podea pe care stătea se detaşă de restul şi începu să coboare. Se uită în jur, alertă la orice vedea sau auzea, dar totul era la fel de tăcut ca moartea.

Apoi răsună un zgomot, prea îndepărtat pentru a fi identificabil.

Ascensorul se opri şi Rey coborî. Ridică arma şi lumina ei albastră lumină feţele imense de piatră ce scânteiau de electricitate. Ştia, fără să ştie de unde, că statuile îi comemorau

pe Lorzii Sith care trăiseră înainte. Acest loc al răului trebuie să fi fost aici de secole, poate chiar milenii, căci aerul era încărcat de greutatea timpului şi de secrete întunecate. Rey fu brusc conştientă de faptul că nu este singură. Siluetele se strecurau în umbră, dar nu simţi nicio ameninţare imediată din partea lor, aşa că merse mai departe. După câţiva paşi ajunse lângă o serie ameţitoare de echipamente de laborator – monitoare, tuburi, un fel de rezervor – toate goale şi abandonate.

La fel ca solul planetei, podeaua de aici conţinea fisuri, iar fulgerele străluceau mult în adânc – Rey nu putea spune cât de adânc – de parcă întreaga crustă a lui Exegol se formase în jurul unui nucleu de electricitate.

Ajunse pe un coridor îngust de piatră, iar privirea îi fu atrasă înainte. Un frison îi ridică părul de pe braţe, pentru că, deasupra unui podium se afla forma din viziunea ei. Un scaun cu vârfuri curbate în sus şi în împrejur, ca o aură de spini uriaşi. Tronul Sith.

Rey se îndreptă spre podium. Murmurul deveni tot mai tare.

Coridorul se deschidea într-un amfiteatru la fel de mare ca un munte scobit, plin de siluete în robe. Erau mii, cu feţele nevăzute în întunericul dat de distanţă, dar pulsând de habotnicie. Ucenici religioşi, aşteptând întoarcerea Sith. În timp ce se apropia, murmurul se amplifică, devenind un *Bun venit* colectiv, venerator.

— Mult timp am aşteptat, se auzi o voce din coşmarurile ei, adâncă, rezonantă şi lentă, ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume.

Rey se întoarse spre voce. Apăruse o siluetă în robă, suspendată de maşinării ciudate. Când îi văzu chipul, strânse mai tare sabia de lumină. Era monstruos, respingător, cu ochi cu margini roşii, cu pielea abia agăţată de silueta sa scheletică, dezintegrându-se în plăgi descîrnate. Una dintre mâinile lui era pe jumătate putrezită.

Era bunicul ei, cu spiritul prins într-o formă artificială, puterea lui fiind prea devastatoare pentru a putea încăpea în acel corp.

— Nepoata meu a venit acasă! adăugă el triumfător.

Radia răutate, dar picioarele ei porniră spre el. Nu-şi putea întoarce privirea. Era ceva ciudat de convingător.

— Nu am vrut niciodată să mori, spuse el. Te-am vrut aici, Împărăteasă Palpatine.

Asta nu era deloc ceea ce-şi dorea, îşi amintea ea, chiar dacă piciorul ameninţa să facă un pas înainte.

— Vei lua tronul, o asigură el. Este dreptul tău prin naştere să conduci aici. Este în sângele tău. Sângele nostru.

Mai multe siluete păşiră înainte, îmbrăcate în stacojiu, asemănătoare cu gărzile lui Snoke, pe care ea şi Kylo îi învinseseră împreună. Rey avu sentimentul că aceşti paznici se vor dovedi adversari mult mai formidabili.

Se forţă să vorbească tare şi să se îndepărteze de Împărat.

— N-am venit să domnesc peste Sith. Am venit să-i pun capăt.

— Ca Jedi, spuse Împăratul, cu voce dispreţuitoare.

— Da.

El zâmbi.

— Nu. Ura ta. Furia ta. Vrei să mă omori. Asta este ceea ce vreau şi eu. Omoară-mă şi spiritul meu va trece în tine. La fel cum toţi Lorzii Sith trăiesc în mine. Vei fi Împărăteasă. Vom fi unul şi acelaşi.

* * *

X-interceptorul lui Poe ieşi din hiperspaţiu, iar el privi planeta Exegol, în sfârşit, pentru prima oară. Ce morman de bălegar. Era cea mai moartă, cea mai urâtă planetă pe care o văzuse de mult timp şi se întrebă dacă fusese întotdeauna aşa, sau dacă locul fusese distrus de construirea unei flote colosale de Distrugătoare. Mica lui escadrilă apăru lângă el – *Tantive IV,* nava de atac la sol a lui Finn şi alte câteva nave de luptă.

— Bine aţi venit pe Exegol, spuse Poe sec.

Se scufundară în nori şi aproape intrară în coliziune cu flota Sith. Cineva suspină în comunicator. Carenele lor trunghiulare erau enorme, dar deveneau tot mai mici pe măsură ce numărul lor se pierdea în infinitul aparent.

— Mări întunecate, spuse Ackbar. Uită-te la asta!

Îşi înclină Y-interceptorul mai aproape de Poe, hotărât să-şi păstreze în viaţă noul său general executiv indiferent de preţ.

— Niciun semn de la *Şoim* sau aliaţi, spuse Tyce din propriul ei Y-interceptor.

— Tu găseşte turnul de navigaţie, ordonă Poe. Ajutorul va fi aici până când vom reuşi să-l doborâm!

Vă rog să fiţi aici până când îl doborâm.

* * *

Căpitanul Chesille Sabrond stătea pe podul *Derriphanului,* uitându-se pe fereastră la restul flotei Sith. Erau ridicaţi puţin deasupra tuturor celorlalte, fiind singurul Distrugător care făcuse deja ascensiunea. Generalul Loial Pryde îi însărcinase echipajul să observe ascensiunea celorlalte şi să raporteze orice anomalii.

Flota era o privelişte frumoasă. Împreună, urmau să cucerească o întreagă galaxie şi Sabrond urma să joace un rol principal în Ordinul Final.

Va trebui să continue să se distingă. Sabrond nu avea niciun fel de amăgire că era îndeajuns să fie căpitanul unui Distrugător. Erau mii de căpitani. Zeci de mii.

Cumva, se va asigura că Generalul Loial Pryde şi Împăratul renăscut o vor vedea ca fiind cea mai bună dintre zecile de mii. Sabrond o va putea face. Cumva. Ajunsese atât de departe. Şi tocmai era la început.

— Primim o transmisiune pe frecvenţa întregii flote, spuse ofiţerul de comunicaţii, lovind un comutator pentru a deschide canalul.

Generalul Loial Pryde apăru pe holocomunicatorul punţii.

— Toate navele să se ridice la altitudinea de mobilizare, ordonă el.

Fusese în galaxie întreaga sa carieră, comunicând doar rareori cu Exegol. Ea se întrebă cum trebuie să fie asta, se întrebă despre minunile pe care le văzuse. Poate că va avea ocazia să-l întrebe.

— Căpitane! spuse unul dintre tehnicienii ei. Vin nave ale *Rezistenţei*.

Chesille Sabrond zâmbi. Aşteptase acest moment ani de zile.

— Domnule General Loial? întrebă ea, deşi ştia ce va spune el.

— Folosiţi tunurile de apărare pe distanţe scurte, spuse Pryde. Model de foc-împrăştiat.

— Da, domnule General. Se întoarse spre echipajul ei. Pregătiţi tunurile pentru apărare!

CAPITOLUL 16

Pryde se încruntă în timp ce mai multe nave ieşeau din hiperspaţiu în jurul lor, chiar mai multe decât raportase iniţial *Derriphan*. *Rezistenţa* reuşise să adune o mică flotă, una pe care el nu o va subestima. Navele lor erau ca nişte insecte care sugeau sângele. Micuţe şi enervante, dar neobosite până când nu erau strivite cum trebuie.

— Cum au reuşit să ajungă aici? spuse Amiralul Griss.

Pryde mormăi în barbă, gândindu-se. Tunurile de apărare pe distanţe scurte nu vor fi suficiente împotriva acestui roi de muşte. Apoi se adresă punţii.

— Am nevoie de un alt canal de transmisiune către flotă!

Dură câteva secunde. Atmosfera lui Exegol complica transmisiunile către toată flota. De asemenea, deruta senzorii, ceea ce însemna că vor avea nevoie de confirmare vizuală pentru a elimina ameninţarea *Rezistenţei*. Şi *asta* însemna să lanseze vânătorii TIE. Va face tot ce va trebui, va folosi orice resurse de care dispunea, pentru a pune capăt acestui act final şi inutil de rebeliune.

— Sunteţi pe fir, domnule General, spuse ofiţerul său de comunicaţii.

Pryde îşi drese gâtul şi apoi spuse:

— Nimic nu va opri ascensiunea flotei Ordinului Final! Lansaţi vânătorii TIE! Tunurile: foc de voie!

* * *

Poe se înclină mult în timp ce mii de explozii simultane de tun aprinseră cerul ca o novă. În stânga lui, o navă fusese dezbrăcată de cocă, resturile ei zburând în toate direcţiile, până când, într-un final, explodă într-o minge de foc.

O privire rapidă în jur îi arătă că pierduse mai mule nave doar în acea primă trecere şi cu senzorii atât de nesiguri, habar n-avea despre cine era vorba. Acesta era preţul conducerii. Poe nu dispunea de luxul de a fi cuprins de durere sau regret. Tot ce conta era să termine această misiune.

— Staţi la altitudinea lor! strigă el în căşti. Nu pot să tragă asupra noastră fără să se lovească unul pe altul.

În urma lui Poe, escadrila coborî rapid spre marea nesfârşită a Distrugătoarelor, ferindu-se tot drumul de explozii. Se vârâră în coridoarele create de nave, aproape provocându-le să tragă.

— Vin TIE-urile! avertiză Snap Wexley, iar Poe fu bucuros să-i audă vocea.

Confirmase un supravieţuitor.

Uşurarea sa fu de scurtă durată. Sute de TIE-uri Sith ţipară spre ei ca nişte păsări uriaşe de pradă, cu linii roşii şi negre pe aripile ascuţite ca nişte lame.

* * *

Finn se uită prin quadnocular, în timp ce echipa sa pilota nava *Curajosul* spre suprafaţa planetei. Mai folosise această navă în câteva misiuni înainte; era robustă cu scuturi decente şi mult spaţiu pentru transportul rapid al echipajului – chiar dacă acel echipaj era puţin neconvenţional.

Un TIE se aruncă spre ei, iar Finn tresări, dar armele *Curajosului* îl distruseră.

Aruncă o privire peste cabina aglomerată către Rose şi se priviră ochi în ochi.

— În mod sigur mă bucur că cineva şi-a făcut timp să adauge un arsenal defensiv acestui transportator de trupe, spuse el.

— Numai pentru că ştiam că voi fi şi pe el, ca parte a echipei de asalt, spuse Rose, complet impasibilă. Adică, dacă ai fi doar tu...

Finn râse.

— Desigur.

Rose se întoarse să-şi ascundă zâmbetul. Adevărul era că Finn avea *mulţi* prieteni la bord şi Rose tocmai îi salvase pe toţi.

— Fiţi atenţi, strigă pilotul.

O structură apăru înaintea lor în depărtare, înaltă, argintie şi impozantă.

— O văd! strigă Finn. Văd turnul de navigaţie!

— Navă de asalt la sol, răspunse Poe de undeva de sus. Pregătiţi-vă să descărcaţi echipa de la sol la baza turnului.

* * *

Pryde era mulţumit. Distruseseră deja numeroase nave ale *Rezistenţei*. Navele rămase erau o escadrilă scheletică, incapabilă de a alcătui vreo ofensivă reală.

— Domnule General, spuse ofiţerul său. Vizează turnul de navigaţie. Pentru ca flota să nu se poate desfăşura.

Amiralul Griss tresări.

— Trebuie să scoatem Distrugătoarele de acolo.

Din fericire, Pryde avea întotdeauna un plan de rezervă.

— Schimbaţi sursa semnalului, ordonă el. Pe această navă.

Modificările sale urmau să fie utilizate chiar mai devreme decât sperase.

— Vom ghida flota noi înşine.

* * *

O lumină strălucea în turn în timp ce Finn şi echipajul său se apropiau. Apoi, lumina se stinse şi rămase stinsă. Privind prin quadnocular, Finn avu o presimţire rea.

Jannah se apropie de umărul său.

— Finn, putem merge, spuse ea.

— Mulţumesc că faci asta, îi spuse el.

Ea începu să spună ceva, dar o alarmă bipăi în cabina de pilotaj.

Vocea lui Tyce se auzi în comunicator.

— Turnul de navigaţie, spuse ea. A fost dezactivat!

— Ce? exclamă Finn.

— Nu mai transmit de la acel turn, clarifică ea.

— Navele au nevoie de acel semnal, veni vocea lui Snap. Trebuie să vină de undeva.

Privirea lui Finn fu atrasă inexplicabil în sus. Spre Distrugătorul Primului Ordin, singurul care nu făcea parte din flota Sith. *Statornicul.*

— Anulaţi atacul la sol! veni ordinul lui Poe.

Era o mişcare inteligentă, pentru că dacă flota transferase semnalul, însemna că ştiau că Finn şi echipa lui vor ataca. Cu excepţia…

— Nu, spuse Finn. Semnalul vine de la nava amiral.

— De unde ştii? întrebă Jannah.

Se priviră în ochi şi Jannah dădu din cap.

— Un sentiment, confirmă el. Finn vorbi apoi în radio: Semnalul de navigaţie vine de la nava amiral! Acolo aterizăm!

— Vrei să lansezi o invazie la sol pe un Distrugător? spuse Tyce, neîncrezătoare.

Finn va avea atmosferă, gravitaţie şi o unitate hotărâtă de foşti soldaţi din trupele de şoc gata să se lupte cu cei care îi maltrataseră. Ce altceva mai avea nevoie?

De noroc, presupuse. Sau poate de Forţă.

— Ei bine, nu *vreau*, spuse Finn. Dar sistemul de navigaţie al acelei nave va fi apărat de atacuri aeriene. Dacă ne oferiţi acoperire să aterizăm, putem ajunge la turn. Şi să-l dezactivăm. Trebuie să păstrăm flota aici până când va veni ajutorul! Se aplecă peste umărul pilotului şi îi arătă. Nava amiral. Aia este ţinta noastră de aterizare.

În timp ce el şi Jannah se grăbiră spre cala din spate pentru a explica planul restului echipei de asalt, auzi vocea lui Poe prin comunicator.

— L-aţi auzit. Toate interceptoarele, acoperiţi aterizarea navei de asalt!

* * *

Generalul Pryde privea prin fereastră, perplex, în timp ce voluminoasa navă a *Rezistenţei* se aruncă spre nava lui. Era o manevră de sinucidere? Dacă da, era o nebunie. Un impact nu le va aduce nimic. Nava *Rezistenţei* alunecă pe coca navei lui şi ridică scântei în timp ce se oprea scrâşnind. Se lovise dur de reţeaua de comunicaţii. Rampa începu să coboare.

— Domnule, îi strigă Amiralul Griss. Invadează nava; au aterizat un transportator de trupe!

— Bruiaţi-le speederele! ordonă Pryde.

— Nu pot, domnule, spuse ofiţerul său, chiar în timp ce degetele îi zburau peste consolă, încercând tot ce putea gândi. Se uită în sus la Pryde, cu confuzia întipărită pe faţă. Nu... Nu folosesc speedere?

* * *

Finn şi Jannah, conducând atacul de cavalerie a aproape două duzini de călăreţi orbak, coborâră rampa navei de desant pe carena *Statornicului.* Animalele fuseseră aproape nemişcate ore întregi şi acum alergau cu bucurie, mâncând distanţa cu o viteză ameţitoare. BB-8 menţinea ritmul – rulând atât de repede încât marcajele sale erau înceţoşate – având capul înclinat spre înainte cu determinare.

— Te descurci bine, amice! îi spuse Finn.

Aruncă o privire rapidă peste umăr pentru a-şi vedea echipa. În spatele companiei de călăreţi a lui Jannah veneau restul prietenilor săi, năvălind pe jos din nava de desant: Rose, Connix, Beaumont – oricine putea ţine un blaster. Până acum, era bine.

În faţa lor, un transportor de trupe Sith ateriză şi scuipă zeci de soldaţi îmbrăcaţi în stacojiu. Se răspândiră în formaţie şi începură să tragă.

Echipa din ariergardă a lui Finn răspunse, oferindu-le ceva acoperire. Un soldat căzu imediat – doborât de Connix, fără îndoială, care era o ţintaşă foarte bună.

Băgă mâna în geanta cu muniţii ce-i atârna de şa. Explozibili improvizaţi, făcuţi din ceea ce compania putuse găsi pe Kef Bir, dar cu toate acestea, erau eficace. Finn observă o trupă de soldaţi, îi luă la ţintă şi aruncă bomba, aruncând-o cu boltă, după cum îl învăţase Jannah. Acesta explodă aruncând foc şi praf negru, aruncând înapoi mai mulţi soldaţi.

— După doar o lecţie! strigă Finn către Jannah. Ai văzut?

— Ai avut o profesoară bună! strigă ea înapoi.

Erau aproape de destinaţie. Finn şi Jannah apucară genţile cu explozibili, săriră de pe orbak şi sprintară de-a lungul carenei, cu BB-8 în spatele lor.

Un alt transportor de trupe ale Ordinului Final atinse suprafaţa în apropiere. Rampa coborî şi vărsă o companie de soldaţi în stacojiu, care începură imediat să tragă. Câţiva dintre ei porniră nişte propulsoare roşii, care îi ridicară în aer pentru a putea trage dintr-o poziţie superioară. Finn se săturase cu *adevărat* de trupe cu propulsoare. În timp ce el şi Jannah înaintau, trase înapoi, majoritatea salvelor lui ratând cu mult.

Trebuiau să facă totul rapid. Puteau veni mai multe transportoare de trupe. Vor fi copleşiţi în câteva minute. Sau mai rău, nava va părăsi pur şi simplu atmosfera, omorându-i

instantaneu pe toţi. Călăreţii orbak se desfăşurară în jurul lor şi porniră un baraj de acoperire asupra trupelor cu propulsoare. Finn şi Jannah ajunseră la puntea navalei. Înainte era o structură ca un buncăr, ieşind în afară din carenă pentru a preveni interferenţele frecvenţelor interioare ale navei.

— Asta este, strigă Finn.

— BB-8, fă-ţi treaba! spuse Jannah, ridicând arcul improvizat.

Micul droid întinse o şurubelniţă pilex şi desfăcu un panou. Finn începu să pună explozibili în timp ce Jannah trăgea săgeată după săgeată cu arcul ei, acoperindu-l. O lovitură lovi un soldat cu propulsor, care se ridică în aer, lovindu-se de un TIE care se apropia şi prăbuşindu-l pe suprafaţa Distrugătorului.

— Aproape gata, spuse Finn, muncind cât de repede putea.

* * *

— A venit vremea! spuse Împăratul.

Ca unul, miile de discipoli căzură în genunchi, scandând ceva într-o limbă pe care Rey nu o mai auzise niciodată. Ochii lui Palpatine se lărgiră cu râvnă.

— Cu ura ta, îmi vei lua viaţa şi te vei înălţa. Aşa cum am făcut eu, când mi-am ucis Stăpânul, pe Darth Plagueis. Rânji, arătându-şi dinţi cenuşii şi gingiile roşii. Acum. Ridică sabia şi loveşte-mă.

Rey se încruntă. Luke o avertizase despre asta.

— Tot ce vrei este să mă faci să urăsc. Dar nu o voi face. Nici măcar pentru tine.

— Slabă! Ca şi părinţii tăi.

Ea clătină din cap.

— Părinţii mei erau puternici. M-au salvat de tine.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile despre Luke, Împăratul spuse:

— Am mai făcut această propunere înainte. Dar în acea zi nefericită, Luke Skywalker l-a avut pe tatăl său să-l salveze. Tu nu ai pe nimeni.

Camera cavernoasă se clătină. Lumina se revarsă când tavanul vast de piatră se deschise, dezvăluind siluetele Distrugătoarelor pe cerul furios. Navele *Rezistenţei* erau ca nişte

ţânţari prin comparaţie, zburând încolo şi încoace, ferindu-se de focul tunurilor monstruoase şi de TIE-urile Ordinului Final.

Exploziile aprindeau cerul. Prietenii ei erau pe moarte.

— Nu mai au mult timp. Şi tu eşti cea care i-a condus aici, îi arătă Împăratul.

Lacrimile îi umplură ochii. Luptătorii *Rezistenţei* pierdeau rău. Împăratul o manipula, da, dar o făcea folosind adevărul. Asta era din vina ei.

— Doboară-mă. Ia tronul ca Împărăteasă. Domneşte peste noul Imperiu şi flota va fi a ta pentru a face aşa cum vrei. Doar tu ai puterea de a-i salva pe toţi. Refuză şi noua ta familie va muri.

Gândul se umflă în capul ei, până când deveni atrăgător. *Împărăteasă.* Ar fi atât de rău? Poate că merita să preia această mantie. Pentru a aduce pacea. Pentru a-şi salva prietenii. Toată galaxia nu ar avea *de ales* decât să fie salvată.

Rey se uită, agonizând, la bătălia de deasupra ei.

— Foarte bine, spuse Palpatine. Terminaţi-i.

— Aşteptă! spuse ea. Aşteptă.

El se opri, crezând că ea era aproape a lui. Dar ea simţise o prezenţă cunoscută, chiar şi prin norul răului şi al furiei şi terorii. Se uită în depărtare pentru o clipă, sondând, protejându-şi gândurile în tot acest timp. Kylo Ren îi oferise multă practică în ceea ce privea protejarea gândurilor. Se întoarse spre Împărat, umplându-şi mintea cu gânduri de predare. Cu resemnare.

Bunicul ei zâmbi îngăduitor.

— Bine, spuse el. Este timpul ca o recuperatoare să se ridice ca Împărăteasă. Loveşte-mă şi fă legământ că vei deveni Sith.

* * *

Lui Ben Solo îi luase prea mult timp ca să urce prin ruinele Stelei Morţii în căutarea unui hangar, apoi chiar şi mai mult timp pentru a găsi un TIE vechi din clasa cercetaş şi să-l convingă să zboare. Folosi apoi semnalul de urmărire transmis de Rey pentru a ajunge pe Exegol, dar navicomputerul abia funcţional al cercetaşului greşise şi se trezise zburând printr-un spaţiu dur,

necunoscut. Îi trebuise toată concentrarea pentru a-şi corecta cursul şi a reveni pe drumul cel bun.

Aia toată fusese partea uşoară.

Ateriză cu cercetaşul TIE lângă un X-interceptor vechi al *Rebeliunii*. Nu putu să nu se oprească să se uite la cele două nave. Inamici vechi, parcaţi unul lângă altul.

Ceva îl gâdilă la baza craniului, o conştientizare familiară... Rey! Îl simţise. Înţelesese că era din nou Ben. Prinse un val de uşurare dinspre ea, de bucurie. Apoi, brusc, nimic. Avea probleme.

Nu avea cască sau pelerină, aşa că sprintă spre monolit, trecu pe sub el, şi se lansă în puţ. Nimic nu-l va opri să ajungă la ea.

Se prinse de unul dintre lanţurile masive care atârnau din tavan şi se uită în jos. Podeaua era atât de jos sub el, încât se pierdea în umbră. Prea departe pentru a coborî repede, probabil prea departe pentru a sări jos în siguranţă.

Probabil.

Rey îl vindecase. Acceptase iertarea tatălui său. S-ar putea chiar să se ierte pe sine, cândva. Avea să găsească puterea de a îndrepta totul, indiferent de obstacole.

Ben Solo chemă Forţa şi se lăsă să cadă.

CAPITOLUL 17

Finn nu era chiar atât de prins cu distrugerea buncărului pentru a nu observa cum, unul câte unul, motoarele Distrugătorului începeau să strălucească albastru.

— Au pornit propulsoarele! spuse Poe prin comunicator. Finn, cum merge treaba?

Aproape gata... Doar un pic de chit...

Finn îi dădu lui Jannah semnalul şi se feriră amândoi cu capetele în mâini, în timp ce Finn declanşă explozia. *Boom!* Urechile le răsunară de la explozie, iar presiunea îi lovi în spate.

Luminile se întunecară de-a lungul suprafeţei Distrugătorului.

* * *

— A căzut baliza de navigaţie, strigă un tehnician. Repet, a căzut baliza de navigaţie. Flota Ordinului Final, menţineţi poziţia. Nu vă desfăşuraţi! Resetăm toate sistemele!

Acum Pryde era furios. Aceşti ţânţari se dovedeau neaşteptat de iritanţi.

Toate Distrugătoarele reduseră puterea în modul standby. Acum erau vulnerabili, dar numai pentru câteva minute. Coca lor erau puternică; misiunea ţânţarilor era zadarnică. *Statornicul* va trebui să-şi reseteze sistemele de navigaţie pentru a reporni comunicaţiile, iar asta nu va dura mult. Ţânţarii au câştigat atât de puţin timp, încât nu înţelegea de ce se mai deranjaseră. Generalul Loial Pryde avea să se bucure de distrugerea ultimelor rămăşiţe ale *Rezistenţei*.

* * *

R2-D2 piui sărbătorind, pe măsură ce luminile motoarelor se întunecau în toată flota.

— Baliza de navigaţie a căzut! strigă Poe. Au reuşit!

Întoarse spre *Statornicul,* văzându-i pe Finn şi Jannah alergând spre animalele lor orbak, cu BB-8 pe urmele lor.

— Ai trei minute, spuse Finn, până când nava amiral resetează navigaţia şi flota poate scăpa.

— Încă nu a venit *Şoimul* sau rezervele, se auzi vocea lui Snap Wexley.

R2 bipăi o întrebare spre Poe. Închizând comunicatorul, el îi răspunse:

— Nu ştiu, R2. Poate că nu au găsit aliaţi. Poate că nu vine nimeni.

Se uită la flotă, cu propriile sale cuvinte răsunând în cap. *Poate că nu vine nimeni.*

Ce ar face Leia? Îşi deschise comunicatorul şi spuse:

— Trebuie să-i lovim noi înşine.

— Ce putem face noi împotriva lor? întrebă Tyce.

— Orice putem! Fiţi rapizi, fiţi precişi şi loviţi tunurile alea. Sunteţi cu mine?

— Suntem cu tine, răspunse Tyce fără ezitare.

— Chiar în spatele tău, Generale, spuse Snap.

Poe începu să comute întrerupătoarele.

— Toate navele, armaţi torpilele! Formaţie de atac! Făcu o pauză. Inspiră adânc. Fie ca Forţa să fie cu noi, spuse el apoi.

Condusă de Poe, escadrila lor minusculă se apropie de un Distrugător blocat, trăgând asupra tunurilor sale vulnerabile de sub burtă. Coca se aprinse de explozii.

* * *

Finn, Jannah şi BB-8 fugeau după compania orbak către nava de desant. Focurile de blaster izbucniră în jurul lor. Dar Finn se opri, realizând că fiecare lovitură ţintită spre ei venea de la blastere. Tunurile de pe punte tăcuseră odată cu resetarea. BB-8 continuă să se rostogolească după orbaki, dar Jannah se întoarse.

— Finn! Să mergem!

— Tunurile de suprafaţă s-au oprit, spuse el. Îşi resetează sistemele.

— Aşa, şi?

Se uită spre nava de desant şi înapoi spre Finn.

— Deci, înainte să o facă... Finn se uită la un tun. Asta trebuia să fie cea mai rea idee pe care o avusese vreodată. Poate că putem face nişte chestii şmechere.

Da, cu siguranţă, era cea mai rea idee. Se întoarse spre Jannah şi spuse:

— Jannah, du-te. Trebuie să fac ceva.

— Nu. Stau cu tine.

Ştia că nu este bine să se certe cu o femeie hotărâtă. Dădu din cap în semn de mulţumire şi sprintară împreună spre tun.

* * *

Încadrat de fereastra *Statornicului*, Distrugătorul avansat desemnat – *Derriphan* – se transformă într-o minge de foc când un trio de A-interceptoare ieşi din raza exploziei pe care o creaseră. Pryde se strâmbă. Aveau să aibă şi victime, iar *Derriphan* fusese comandat de un căpitan mediocru fără niciun potenţial real – nava respectivă fusese desemnată ca fiind *de sacrificiu*. Dar ura faptul că ţânţarii puteau pretinde orice fel de victorie.

— Cât mai e? întrebă Pryde.

— Nava revine online în doar câteva secunde, spuse tehnicianul.

— Atunci resetaţi semnalul de navigaţie! ordonă el. Vreau flota *desfăşurată*!

* * *

Finn şi Jannah ajunseră la tun şi începură să-l ocolească precauţi, ca şi cum ar fi fost un animal rănit, gata de atac.

— Asta este nava amiral, spuse Jannah. O distrugem acum şi întregul sistem de navigaţie cade definitiv.

— Laolaltă cu fiecare Distrugător din această flotă! spuse Finn.

— Rămân toate fără scuturi! Asta le-ar putea pune capac.

— Finn! se auzi în comunicator vocea lui Rose în timp ce el începuse să urce pe tun.

— Rose! spuse el.

Spera că ea şi restul echipei de atac erau înapoi în siguranţă pe nava de desant.

— Nava de desant pleacă, spuse Rose. Unde eşti? Ce faci?

Ajunsese la ţeava masivă a tunului.

— Salvez ceea ce iubesc, spuse Finn.

Urmă o pauză lungă. Jannah îşi ridică arcul pentru a trage în soldatul cu propulsor care se grăbea spre ei, apoi pivotă rapid şi procedă la fel cu soldatul de la sol.

— Du-te fără noi, o îndemnă Finn. Vrem să distrugem toată nava.

Rose îşi regăsi în sfârşit vocea.

— ...Ce? Cum?

— Veţi vedea din nava de desant. Rose, *te rog*. Du-te. Şi... ai grijă de tine.

* * *

— Începe ritualul! strigă Împăratul şi masa de adepţi care îi înconjurau răspunse cu o scandare ceremonială atât de tare şi profundă, încât zgudui chiar pământul. Ea mă va doborî şi va îndeplini legământul Sith.

Fulgerele din catedrala cavernoasă se intensificară, reflectând ochii cu albeaţă ca de lapte ai bunicului ei. Făcu un pas în direcţia lui. Apoi, un altul.

Cu gândurile protejate de intruziunea Împăratului, îşi trimise conştientizarea spre exterior, căutând. *Iată-l!* Trebuia doar să mai tragă un pic de timp.

* * *

Siluetele în robe nu îl deranjaseră deloc pe Ben când fusese aici ultima dată, dar de data asta se aruncară asupra lui cu furie. Îi doborî cu uşurinţă, cu blasterul, câte o lovitură pentru fiecare. Nu cu mult timp în urmă s-ar fi bucurat de asta, dar acum nu avea decât o singură dorinţă arzătoare: *Ajut-o pe Rey.*

Ajunse la capătul monolitului Sith şi trecu de colţ. Siluetele familiare apărură din întunericul străbătut de fulgere. Întâi Vicrul şi coasa lui. Apoi Kiruk şi blasterul său cu plasmă. Şi, deodată, toţi şase erau aliniaţi dinaintea lui. Cavalerii săi. Pentru un scurt moment, Ben crezu că veniseră să-l ajute. Dar ura se rostogolea din ei în valuri, precum aerul fetid. Cavalerii din Ren nu fusese niciodată ai lui. Apăruseră întotdeauna ai Împăratului. Trădarea finală. Snoke nu fusese altceva decât un pion. Împăratul fusese cel care îi şoptise otravă lui Ben toată viaţa. Acum chiar şi Cavalerii, cei pe care îi crezuse fraţii săi credincioşi, îşi ridicau

armele pentru a-l ucide. Îl înconjurară încet, ca nişte prădători care urmăreau prada. Putea să doboare doi sau trei simultan, dar ăştia erau ai săi. Se antrenase cu ei. Puteau chiar să atingă Forţa, doar puţin. Nu avea nicio şansă împotriva tuturor deodată, nu înarmat doar cu un blaster.

Poate că fusese prematur să-şi arunce sabia de lumină în mare.

O imagine îi lumină mintea, o altă sabie de lumină, albastră. Ăsta era un mesaj de la Rey.

* * *

— Îşi va ridica arma, intonă Împăratul.

Rey o făcu cu faţa golită de sentimente. Desprinse sabia de lumină a lui Luke şi o aprinse.

— Va veni la mine! spuse el, iar mulţimea răspunse cu un urlet colectiv.

Rey se apropie în continuare. Bunicul ei mirosea a carne putredă.

* * *

Ben lovi un atacator cu blasterul, îl aruncă pe un altul cu Forţa, se întoarse pentru a-l înfrunta pe un al treilea...

...când ceva îl trăsni în spatele craniului, trimiţându-l în genunchi.

O altă lovitură îi zdrobi abdomenul, lipsindu-l de aer şi el se aplecă gâfâind.

Cavalerii, în aroganţa lor supremă, se dădură înapoi, permiţându-i lui Ben să se ridice în picioare. Părea să fie lipsit de apărare. Probabil că nu îl respectaseră niciodată cu adevărat, ba chiar nici abilităţile sale, dacă acum îi ofereau timp de respiro.

Ben trase aer în piept, în timp ce ei se învârteau în jurul lui pentru un alt atac.

* * *

— Ea se va răzbuna, izbucni Palpatine.

Rey continuă să se apropie. Puterea lui era îmbătătoare. Ea se trezi că ridică arma, aproape împotriva voinţei sale. Dacă

nu ar fi fost cealaltă prezenţă din mintea ei, strălucitoare şi plină de *lumină,* ea n-ar fi putut să-i reziste.

— Şi printr-o lovitură de sabie, Sithul este renăscut! Jedi sunt morţi!

Val după val de triumf emana din el şi, totodată, veniră cunoştinţele, amintirile. Poate că sângele lor împărtăşit era acela care îi permitea să-i vadă gândurile, dar cumva o putea face, şi atunci Rey văzu ceea ce făcuse el, ce urma să facă din nou:

Cădea...

cădea...

cădea... *într-un puţ masiv*... *trădarea ascuţită şi înţepătoare*... *o siluetă înaltă deasupra lui, îmbrăcată în negru şi cu cască şi care se micşora repede*.

Însuşi propriul său ucenic se întorsese împotriva lui, în felul în care el însuşi se întorsese împotriva lui Plagueis... *căruia îi furase secretul despre nemurire*.

Plagueis nu acţionase suficient de rapid în propriul său moment al morţii. *Dar Sidious, simţind lumina pâlpâind în ucenicul său, fusese pregătit de ani de zile*. *Aşa că Împăratul care cădea, muribund, chemă toată puterea întunecată a Forţei pentru a-şi arunca conştiinţa departe, departe, până în locul secret pe care îl pregătise*. *Trupul său era mort, un recipient gol, cu mult înainte să ajungă pe fundul puţului, şi mintea lui se trezi către o nouă conştientizare într-un corp nou – unul plin de durere, unul temporar*.

Fusese prea curând. *Locul său secret nu terminase pregătirile*. *Transferul fusese imperfect, iar corpul clonat nu fusese suficient*. *Poate că Plagueis avusese ultimul cuvânt la urma urmei*. *Poate că secretul său rămăsese un secret*. *Pentru că Palpatine era prins într-un corp neterminat, pe moarte*.

Ereticii din Sithul Etern trudiseră, împletind genele, întărind ţesuturile, creând monstruozităţi nenaturale, în speranţa că unul dintre aceste organisme modificate genetic va reuşi şi va deveni un recipient demn. *Ereticii ar face orice, ar risca orice, ar sacrifica orice pentru a crea un recipient pentru conştiinţa zeului lor*.

Nimic nu funcţionase. *Dar eforturile lor nu au fost în întregime în zadar*.

Un organism modificat genetic trăise. Înflorise, chiar. O clonă nu tocmai identică. Fiul său. *Dar fusese un eşec inutil, fără puteri*. *Palpatine nici nu putu suporta să privească o asemenea normalitate dezamăgitoare*.

Singura valoare a băiatului era continuarea liniei de sânge prin metode naturale.

Şi prin acea eventuală unire, neaşteptată cum a fost, se născuse Rey. Recipientul perfect. *Suficient de puternic pentru a conţine toată puterea Sith*. *Nepoata lui*...

Viziunea se schimbă. Era Luke, stând cu picioarele încrucişate pe insula de pe Ahch-To, tremurând de efort în timp ce se proiecta pe câmpul de luptă de pe Crait.

Şi încă o imagine, de data asta a Leiei, în camera ei din junglă, dând tot ce avea pentru a-i trimite un ultim gând lui Ben.

Erau toate manifestări ale aceleiaşi puteri. Şi acum, Rey o va folosi în felul ei.

Ridică sabia ca şi cum ar fi lovit...

...şi căută legătura pe care o împărtăşea cu Ben. Arătându-i ce dorea să facă.

El o recunoscu, iar buzele lui Rey se despărţiră de surprindere. Se simţea altfel acum. Conexiunea era... corectă. Bună. De parcă o întâmpina acasă.

Ben fu la fel de uluit şi, împreună, irosiră un moment preţios minunându-se de această nouă legătură. Aşa ar fi trebuit să fie tot timpul. O adevărată *Diadă*.

Împăratul şi Snoke le furaseră acest lucru.

— Loveşte! urlă Palpatine. Înfăptuieşte sacrificiul!

Rey coborî sabia de lumină la spate, ca şi cum ar fi gata pentru o lovitură puternică. Se întinse spre Forţă. Lacrimile îi înţepară ochii de la efortul făcut.

Împăratul se aplecă înainte cu o anticipare voioasă.

Ea ridică mâna... care acum era goală. Trimisese arma departe.

Rey urmări groaza răsărind în bunicul ei când, în sfârşit, îşi dădu seama de greşeala sa, permiţându-le lui Rey şi Ben să se unească. Legătura lor – rafinată în focul căutării reciproce, al întristării, furiei şi urii împărtăşite, dar şi în compasiune şi empatie – fusese singurul lucru pe care el nu îl prevăzuse.

* * *

În clipa în care Ben simţi în palmă sabia de lumină a lui Luke, ştiu că îi aparţine, ca o extensie a sinelui său. O ridică încet, savurând senzaţia.

Cavalerii se dădură înapoi câţiva paşi.

Surpriză, şi-l imagină pe tatăl său spunând. Apoi atacă.

* * *

Rey apucă sabia de lumină a lui Leia de unde o fixase pe centură, în spate. O aprinse. Deodată, fu înconjurată de gărzile îmbrăcate în stacojiu care-şi ridicară blasterele şi deschiseră focul. Ea devie un proiectil cu mâna, trimiţându-l în abdomenul unuia dintre gardieni, rotindu-şi sabia de lumină în jur pentru a le bloca pe restul.

Luă putere de la Ben, iar el luă de la ea, şi la fel înainte, erau separaţi dar şi împreună. Rey luptându-se cu gardienii, Ben luptându-se cu Cavalerii.

În spatele tău, îl avertiză ea, iar el îşi ridică sabia pentru a-şi apăra spatele, apoi se învârti, străpungându-l pe Trudgen, se aruncă peste corpul său în cădere, se roti şi făcu acelaşi lucru cu Ushar. Se uită la trupurile foştilor camarazi căzuţi.

Apoi sprintă spre camera tronului...

...în timp ce Rey folosi Forţa pentru a prăbuşi un gardian sub propria sa greutate, apoi îl aruncă înapoi în întuneric. Ea devie un alt proiectil de blaster, apoi se feri de un altul. Se roti pentru a înfrunta ultimul gardian, dar Ben ajunsese primul şi îl aruncase deoparte ca pe o bucată de gunoi.

Stăteau unul în faţa celălalt foarte aproape, amândoi... împreună în sfârşit. Ben era diferit. Relaxat. Fără să aibă garda ridicată. Cum de nu observase Rey mai înainte că avea faţa lungă şi postura tatălui său, iar ochii căprui erau plini de căldură ca ai mamei sale?

Ca unul, se întoarseră pentru a-l înfrunta pe Palpatine, coborâră în poziţie de luptă şi-şi ridicară săbiile de lumină.

Împăratul mârâi.

— Staţi împreună, muriţi împreună, spuse el.

Apoi ridică mâna putrezită şi îi prinse cu Forţa. Spatele li se arcui împotriva voinţei lor şi durerea le tăie răsuflarea. Săbiile lor de lumină căzură din mâini şi zdrăngăniră de pământ.

Împăratul îi smulse spre el însuşi şi ei alunecară pe podea, neputincioşi împotriva puterii sale, în timp ce el lua, lua şi lua.

Împăratul tresări. Se uită la mâinile lui, care începuseră să se refacă, cu oasele crescând din nou, cu carnea palidă închizându-se peste ele.

— Forţa vitală a legăturii ce vă uneşte, spuse el, cu vocea colorată de minunare. O *Diadă* în Forţă!

Gândurile lui voioase, triumfătoare, trecură peste Rey, în timp ce ea se lupta împotriva strângerii lui, neputând să se mişte. Câştigase. În sfârşit. Toţi acei ani, toate acele căutări. Încercase să creeze o *Diadă* cu Anakin, în timp ce Stăpânul său încercase să creeze una cu el. Regula celor Doi, un Maestru mereu în căutare disperată a unui ucenic încă şi mai puternic, era o imitaţie palidă, o nedemnă, dar necesară succesiune a doctrinei mai vechi, mai pure, a *Diadei*.

— Nevăzută de generaţii, strigă el. Şi acum Puterea a Doi îl reface pe Unicul, adevăratul Împărat!

Îşi ridică mâinile perfecte, vindecate, şi chemă toată puterea întunecată a Forţei şi a Lorzilor Sith care fuseseră înaintea lui şi smulse viaţa din trupurile lor. Ţâşnea din ei ca un râu de lumină, lăsându-i din ce în ce mai slabi. Împăratul râdea în timp ce trupul i se întărea, devenea întreg. Pelicula lăptoasă i se stinse din ochi, dezvăluind irisul auriu din jurul pupilelor obsidiene.

* * *

— Asta este! strigă Snap Wexley în X-interceptorul său.

Deschise focul şi simţi un val de bucurie când tunul din burta navei se aprinse ca un foc de artificii. Devenise destul de bun la asta. Toate lecţiile alea cu tatăl său vitreg, Wedge, erau răsplătite. Consola lui sună.

— Flota se conectează la un semnal de navigaţie, avertiză el pe oricine asculta. Se vor împărţi!

— Ai grijă în dreapta ta, Wexley, strigă Vanik.

El se uită.

— Da, le văd.

Dar nu îl văzu pe celălalt TIE, cel care apăru de nicăieri.

— Snap! strigă Poe. Snap, *Snap!*

O explozie îi zgudui cabina şi îl auzi pe Poe strigând:

— Nu!

Abia avu destul timp să întindă mâna spre micuţa hologramă pe care o ţinea pe bord, să şoptească *Karé*, înainte să explodeze totul într-o lumină insuportabilă.

* * *

Poe se uită deznădăjduit cum epava lui Wexley se izbea de coca Distrugătorului.

Crizele de teroare şi disperare îi încingeau comunicatorul. Erau distruşi.

— Generale! strigă Tyce. Ne retragem?

— Ce facem acum? întrebă cineva.

— Care este următoarea noastră mişcare?

Oamenii lui – prietenii lui – mureau în jurul lui.

— Prieteni, spuse Poe, cu voce tremurândă. Îmi pare rău. Am crezut că avem... o şansă... Dar sunt prea mulţi.

Nu învăţase nimic când cu Crait. În schimb, tocmai îşi adusese oamenii să fie omorâţi...

O voce familiară apăru în comunicator:

— Dar noi suntem mai mulţi, Poe. Noi suntem mai mulţi.

Era Lando. Se întorsese! Dar adusese pe cineva cu el? Inima lui Poe sări din piept când îşi ridică interceptorul şi se învârti peste carcasa unui Distrugător pentru a putea vedea atmosfera de deasupra. Suspină. Navele apăreau la vedere de peste tot. Cargoboturi, nave de luptă, fregate medicale, transportoare lungi, din fiecare sector al galaxiei, din fiecare epocă despre care auzise Poe. Sute. Nu, mii. O flotă *de flote*.

— Uită-te la asta! *Uită-te la asta!* strigă Poe, în timp ce Lando râdea şi tot râdea.

— Aliaţii, spuse Aftab Ackbar. Au venit!

— Toată galaxia este aici! exclamă Poe.

— Lando, ai făcut-o, strigă Finn. Ai făcut-o!

Comunicaţia erupse, când nava după navă începu să apeleze. Mii de voci hotărâte, care strigau, refuzând să fie tăcute.

— *Şoimul Mileniului,* pregătit pentru a primi ordine, spuse Lando.

— Flota Mon Calamari, pregătită, se auzi o altă voce.

— Escadrila Fantomă, pregătită.

— *Stafia,* pregătită.

— *Anodyne Two,* pregătit.

Poe nu era tipul care să plângă, dar când începură să-l apeleze unul după altul, după altul, lacrimile începură să-i curgă în ochi. O făcuseră. Scânteia *Rezistenţei* devenise un foc.

— *Alfabetul doi*, pregătit.

— Zay Versio cu *Escadrila Infernului*, pregătiţi. Uită-te la toate aceste nave!

— Aici *Mingea de foc*. Bună tuturor!

— Încetează pălăvrăgeala, Kaz, răspunse o voce profundă.

— Bine, bine! îi întrerupse Poe, pentru că nu avea timp să fie apelat de o sută de mii de nave! Doar... duceţi-vă să trageţi în ce găsiţi! Ăă, adică, loviţi-le tunurile alea cu tot ce aveţi. Orice navă eliminată este o lume salvată.

Lando se învârti în timp ce el şi Chewie atacară şi o mie de nave de luptă, de fregate şi chiar de cargoboturi bine înarmate se luară după ei. În câteva secunde, *Şoimul Mileniului* distrusese un tun. Nava aia făcea ca totul să pară uşor.

— Grozav pilotaj, Lando, se auzi vocea lui Wedge Antilles şi Poe îşi dădu seama că bătrânul căpitan al *Rebeliunii* şi fostul său instructor de zbor, acţiona una dintre staţiile turelă ale *Şoimului*.

Îşi dorea ca Leia să fi fost aici să vadă asta.

* * *

Finn ridică pumnul în aer.

— Ştiam că Lando o va face. Ştiam eu!

Jannah se uită la cer, uitând pentru o clipă că trebuia să tragă salve de acoperire.

— Degetul pe trăgaci, Chewie, se auzi vocea lui Lando în comunicator.

Oamenii veniseră de pretutindeni să-i ajute. Întreaga galaxie era aici. Finn privea cum zburau printre Distrugătoare, distrugând navele nenorocoase.

Se scutură cu greu de momentul triumfului. Jannah reîncepu să tragă, în timp ce Finn se întoarse să lucreze la chestia sa şmecheră.

* * *

Pentru aceasta, Pryde nu avea niciun plan de rezervă.

— De unde au apărut toate aceste nave de luptă? întrebă Generalul Loial Pryde. Ei n-au nicio flotă.

Amiralul Griss se holba. Lumina îi dispăruse din ochi.

— Nu e o flotă, domnule, spuse amiralul şi vocea îi tremură puţin. Sunt doar… nişte oameni.

* * *

Se întorsese foaia. Flota încropită a lui Poe bombardă flota fără apărare. Un Distrugător se înclină în lateral, cu fumul ieşind din coca lui. Se ciocni de un altul şi amândouă căzură la pământ, neputincioase în faţa gravitaţiei lui Exegol. Un altul căzu după ce o pereche de torpilele protonice îl loviră în burtă. În curând, Distrugătoarele cădeau peste tot. Însă TIE-urile rămăseseră necruţătoare şi încă îl vizau în special pe Poe. Unul îl ameninţă din faţă, dar el se ascunse între punţi. Lovi acceleratorul, trăgând. Poe nu era sigur dacă îl va distruge la timp sau dacă va trebui să se replieze…

Un Y-interceptor se strecură cu o mişcare precisă în poziţie de asistenţă lângă el. Traseră împreună în TIE, care explodă într-o minge de foc satisfăcătoare.

— Adio, mizerie spaţială! se auzi o voce feminină familiară.

Se întoarse în cabina sa, în timp ce Y-interceptorul trecu pe lângă el.

— Cine-i pilotul ăsta? mormăi el.

— Ia ghiceşte, traficant de mirodenii.

Era Zorii! Alinarea lui Poe fu atât de mare încât aproape că îl sufocă.

— Zorii, ai reuşit!

Cineva ciripi la el în Anzellană, apoi adăugă:

— Hei, heiiiiii!

— Babu? spuse Poe, nevenindu-i să creadă.

Ziua asta continua să devină din ce în ce mai bună.

* * *

Rey şi Ben se prăbuşiră la podea în timp ce Împăratul Palpatine se eliberă din hamul Ommin şi veni jos. Acum stătea drept şi puternic. De neînvins.

Împăratul ridică glasul pentru mulţime.

— Uitaţi-vă ce aţi făcut, spuse el.

Răspunsul lor scandat fu ca tunetul şi el rămase cu mâinile uşor ridicate, ca şi cum le absorbea adorarea ca pe o putere. Ben îşi forţă trupul aproape lipsit de viaţă să se ridice pe mâini şi genunchi. Rey rămăsese nemişcată în timp ce el se chinuia să se ridice în picioare şi să-şi înfrunte inamicul.

Împăratul nu fu impresionat.

— Aşa cum odată am căzut şi eu, acum cade şi ultimul din neamul Skywalker.

Îl ridică pe Ben doar cu gândul, apoi îl împinse cu o astfel de forţă încât zbură pe toată lungimea catedralei, apoi dispăru într-un abis plin de fulgere.

Rey ar fi urlat, dar abia putea să respire.

— Nu vă temeţi de firavul lor atac, credincioşii mei! spuse împăratul.

Ben era deja uitat. Buzele i se răsfrânseră într-un rânjet de coşmar, şi îşi ridică faţa spre cerul planetei Exegol.

— Nimic nu va opri reîntoarcerea Ordinului Sith!

Ridică mâinile ca şi cum se întindea spre lupta de deasupra capului său. Chiar şi prin pânza ei de slăbiciune şi epuizare, Rey putu să-l simtă cum se scufunda în Forţă. Puterea Împăratului era uluitoare acum. Nu, puterea *lor*. A ei şi a lui Ben.

Lacrimile curgeau pe faţa ei în timp ce el folosea puterea furată de la ei pentru a crea un fulger al Forţei.

Şuvoiul răsucit, strâmb, de lumină îi ţâşni din degete, încolăcindu-se într-un flux gros de lumină care izbucni spre cer, inundând navele *Rezistenţei*.

Scânteiară, toate, neputincioase împotriva atacului, clătinându-se pe axele lor.

CAPITOLUL 18

Poe privi cu groază cum puterea brută se ridică de pe planetă ca un gheizer masiv care devora totul în calea sa. Câteva nave de luptă fură brusc derivate, pierzând controlul. *Tantive IV* tremura, ca şi cum se lupta cu un fascicul de undă de tractare. Se înclină pe o parte, începând să cadă.

Poe dorea să se uite în altă parte.

Nava lui Leia...

Îşi încleştă maxilarul şi privi oricum. Va privi totul. Tremurul se intensifică. Unul dintre motoare detonă. Exploziile se răspândiră de-a lungul carenei şi, deodată, *Tantive IV* căzu ca un meteor, trecând de flota Ordinului Final şi dispărând din vedere. Poe tocmai pierduse o mulţime de prieteni. Îl cunoscuse pe Nien Numb întreaga sa viaţă.

Deodată, consola interceptorului său scânteie, electrocutându-i mâna chiar şi prin mănuşile de zbor.

— R2, cedează sistemele...

Din priza droid a X-interceptorului său se auzi sunetul astromecului care urla.

Poe îşi lovi comunicatorul.

— Aude *cineva*?

Nu primi niciun răspuns. Alături de el, un iaht Nubian elegant tremură în încleştarea fulgerului, apoi dispăru din vedere.

* * *

Împăratul nu înceta să râdă în timp ce îşi lua tronul, cu fulgerele încă ţâşnind în sus din vârful degetelor. Rey ura sunetul... strident, îngâmfat, ciudat de familiar.

Era aproape de moarte; o ştia cu certitudine. Dar nu voia ca râsul lui să fie ultimul lucru pe care să-l audă. Abia se putea mişca, dar reuşi să se rostogolească pe spate. Vederea i se înnegri de efort. Întinse mâna spre Ben – dar nu găsi nimic.

Legătura lor slăbise atunci când Împăratul le furase forţa vitală. Îl simţise vag pe Ben căzând, dar fusese de parcă dispăruse din existenţă, lăsând-o secată şi terminată.

Membrele lui Rey refuzau orice ordin de a se pune în mişcare, cu atât mai mult de a se ridica, aşa că se uită fix la bătălia de deasupra. Nu că mai era vreo luptă.

Cerul era presărat de explozii. Resturile înnegrite plouau peste tot, urmând fumul şi focurile. *Tantive IV* se înclină, apoi căzu.

Eşuase atât de rău. Puterea Împăratului era frumoasă când o priveai, ajungând tot mai sus, răspândindu-se ca o floare de lumină. Într-un fel, ea şi Ben făcuseră asta. Împăratul folosea puterea lor pentru un rău de nedescris. Iar acum era neputincioasă.

Murea.

Ce ar face Leia?

Răspunsul veni cu blândeţe, ca o adiere moale de dimineaţă.

Trebuia să dea. Trebuia să dea *totul*.

Rey îşi aminti de antrenamentele ei şi se întinse spre Forţă. Îşi calmă mintea.

— Fiţi cu mine, şopti ea.

Adevărata ei putere va veni întotdeauna din *unitate*.

— Fiţi cu mine. Fiţi cu mine.

Bătălia de deasupra dispăru. În schimb, Rey văzu un cer perfect, plin cu stele. Paşnic. Umplut de lumină. Era ca şi cum ar fi privit pe fereastră către un alt loc, un loc aflat în altă dimensiune.

— Fiţi cu mine.

Corpul ei se relaxă. Îmbrăţişă liniştea şi calmul, aşa cum o învăţase Leia.

Prin acest calm, auzi o voce.

Aceştia sunt ultimii paşi pe care îi mai ai de făcut, Rey. Ridică-te şi fă-i.

Apoi se alăturară şi alte voci.

Rey,

Rey,

Rey.

Nu le recunoscu pe toate, dar într-un fel, le *recunoscu* imediat ce se făcură auzite. Fuseseră cu ea în tot acest timp; trebuia doar să înveţe cum să le audă. Aşa cum promisese Leia. Se făcură auzite mai multe voci, repezi, dar blânde, de parcă se afla într-un punct de confluenţă a Forţei, cu posibilităţile, viitorul

şi trecutul întinzându-se din ea sau poate spre ea. Cosmosul, timpul, energia, *fiinţa* – nimic nu era aşa cum credea ea.

Readu echilibrul, Rey.

În noapte, găseşte lumina, Rey.

Prezenţele îi umplură mintea, unele recente, altele vechi, altele încă ancorate în viaţă într-un mod ciudat. Rey nu înţelegea. Dar accepta.

Singură niciodată nu ai fost.

Orice Jedi care a trăit vreodată trăieşte în tine.

Forţa te înconjoară.

Las-o să te călăuzească.

Cum ne-a călăuzit pe noi.

Palpatine o dorise pe Rey pentru el. Dar ea alesese să fie recipientul *lor*. Era un *Jedi*. Rey mişcă un braţ. Apoi un umăr. Lăsă vocile să o înconjoare, să o umple, să o întărească. Se întoarse, aşeză o palmă pe pământ, apoi împinse în sus.

Suntem cu tine. *Ridică-te în Forţă*.

Adusese un genunchi sub ea, echilibrându-se pe degetele de la picioare. Rey făcu o pauză apoi se ghemui, inspirând sacadat. Muşchii ei nu voiau să se supună. Fiecare mişcare îi transforma chiar propriile oase în cuţite dureroase.

În inima unui Jedi stă puterea sa!

Vocile deveneau din ce în ce mai puternice, tot mai puternice.

Ridică-te!

Ridică-te!

Vocea lui Luke deveni profundă şi insistentă, ridicându-se deasupra tuturor celorlalţii. O fântână de putere din care să se încarce:

— Rey, Forţa va fi cu tine. Mereu.

Se ridică. Chemă sabia de lumină a lui Luke, care alunecă pe pietre şi i se lovi de mână. Lama se aprinse şi Rey îşi îndreptă spatele, plină de puterea *dăruită* în mod liber de către cei care fuseseră înaintea ei.

Împăratul tresări. Avalanşa de lumină din vârful degetelor încetă. Se ridică de pe tronul său şi înaintă. Ochii lui străluceau de la puterea rămasă.

— Fie ca moartea ta să fie ultimul cuvânt din istoria *Rebeliunii*.

Palpatine ridică braţele şi trimise fulgerul Forţei spre ea. Ea îşi ridică imediat sabia de lumină şi îl blocă. Impactul aproape că o doborî din picioare, dar se întinse spre Forţă şi rămase locului. Atacul lui se intensifică.

— Eşti un nimic! ţipă el. O scormonitoare prin gunoi nu e pe măsura puterii din mine. În mine este întregul Sith!

Încheietura ei părea că o să se rupă. Dar nu se va întâmpla asta. Nu astăzi.

— Iar eu, zise ea, întinzându-se după mai multă forţă şi după sabia de lumină a lui Leia care i se lovi în palmă. Sunt toţi Jedi.

Ridică cea de-a doua sabie de lumină, încrucişându-i lama cu prima, creând un scut impenetrabil. Făcu un pas înainte, împingându-se în atacul lui. Apoi din nou.

Fiecare pas era un chin. Îi cerea tot ce primise de la Jedi, tot ce avea.

Fulgerul începu să se hrănească din Împărat. Îi devastă chipul, iar el îşi aruncă capul spre înapoi în agonie şi ca o negare a ceea ce i se întâmpla.

Rey îl urmări fără milă, pas cu pas, absorbind puterea din Forţă. În sfârşit, era pregătită. Îşi strânse puterea, credinţa în trecutul Jedi, dragostea pentru prietenii ei, şi aruncă totul spre Împărat. El se împletici înapoi, propria sa putere întorcându-se împotriva lui. Îl devoră complet, smulgându-i degetele proaspăt vindecate, arzându-i pielea feţei, oasele, până când se dezintegră complet. Şi la fel ca praful stelar absorbit de o gaură neagră, ceea ce mai rămăsese din el se concentră într-un singur punct, care apoi explodă cu un val de şoc masiv care o aruncă pe Rey la pământ.

Tronul Sith se spulberă. Tavanul se prăbuşi în jurul ei, zdrobind miile de discipoli din amfiteatru.

* * *

Ecranul de navigaţie al lui Poe se limpezi brusc. Se uită în jur. Strania putere care se ridicase de pe suprafaţa planetei se oprise. Sau poate că doar se întrerupsese.

Nu conta. Era timpul să treacă la treabă.

— Ne-am revenit! ţipă el. Asta este ultima şansă. Trebuie să lovim tunurile alea acum!

Se îndreptă spre un Distrugător, ţintind tunul de pe burtă. Miile de nave reveniră, unele chiar se aruncară de-a dreptul, pe măsură ce toată lumea pregătea armele.

Toţi înţeleseseră ceea ce înţelesese şi el: impasul putea fi doar temporar.

Era posibil să aibă la dispoziţie doar câteva secunde pentru a acţiona.

* * *

Soldaţii în roşu cu propulsoare nu se lăsau. Jannah făcea o treabă minunată ţinându-i departe, dar Finn nu se putu abţine să nu se lase distras.

Concentrează-te, Finn. Rey sau Rose ar fi făcut treaba în mai puţin de jumătate de timp. Încă o înnădire... acolo.

— Bine, totu-i în regulă! îi strigă lui Jannah.

Sări jos de pe tun, ducând în mână un mănunchi de fire. Era *aproape sigur* că făcuse ce trebuia. Îi înmână două dintre fire lui Jannah. El o să ţintească; ea o să tragă. Finn atinse firele împreună şi ţeava uriaşă a tunului se învârti până când fu îndreptată direct spre punte. Se uită la Jannah încă o dată. Asta era. Nu mai puteau da înapoi.

— Niciodată vreun alt copil, spuse el.

— Nici măcar unul, fu ea de acord.

Şi spunând asta, atinse firele împreună. Au scos o scânteie şi o secundă mai târziu, tunul trase o salvă puls masivă. Finn şi Jannah aşteptară, abia respirând. Oare funcţionase? Poate că Finn ar fi trebuit să ţintească spre... Coca se rupse sub ei.

* * *

Pryde irosi cele câteva secunde preţioase în care ar fi trebuit să ajungă o capsulă de evacuare într-o neîncredere îngheţată. Podeaua punţii se cutremură de parcă l-ar fi îndemnat să alerge. Şi o făcu, în sfârşit, doar pentru a descoperi că coridorul care pleca de pe punte era distrus şi de netrecut. Amiralul Griss îl întâlni la uşa care nu ducea nicăieri. Schimbară o privire panicată în timp ce un ofiţer se repezi spre ei.

— Comunicaţiie au căzut peste tot! spuse el.

— Distrugătoarele sunt atacate în toate sistemele ocupate, spuse un alt ofiţer de punte. Sunt copleşite de numărul mare de navete atacatoare!

Nu se putea întâmpla asta. Nu era posibil. Împăratul său ar fi prevăzut totul.

Podeaua începu să se încline în lateral. Câteva explozii atraseră privirea lui Pryde către ferestre. Se repezi înainte, ca şi cum dacă ar fi văzut mai bine ar fi putut găsi o soluţie. Coca *Statornicului* era periculos înclinată şi navele *Rezistenţei* îşi reveneau de pe urma energiei ciudată care îi prinsese pe mulţi în strânsoarea ei. Se părea că totul era pierdut. Pentru prima dată, Pryde se gândi că, poate, Împăratul *nu* va restabili gloria fostului Imperiu. Lăsă acea posibilitate să-l pătrundă, absorbind-o, examinând-o. Fu obligat să concluzioneze că nu-i păsa. Nu conta deloc pentru el.

În ultimele sale momente, Generalul Loial Pryde înţelese, în sfârşit, că revenirea Împăratului Palpatine era lipsită de sens dacă el nu era viu, să o vadă. Toate eforturile sale, sacrificiile sale *nu* meritaseră.

Puntea explodă şi Pryde muri.

* * *

Finn şi Jannah se agăţară împreună de carenă, ferindu-se de resturile arzânde ale punţii care treceau pe lângă ei. Nu se vor mai putea ţine mult timp. Îşi vor pierde punctele de agăţare şi se vor duce ghiulea spre suprafaţa planetei – dacă *Statornicul* nu se făcea bucăţi mai întâi. Se uită la Jannah. Era atât de bucuros că se găsiseră.

Doi foşti soldaţi în trupele de şoc, împreună şi făcând ceea ce trebuia, în sfârşit.

— Ştii ce? strigă el peste sunetele distrugerilor.

Un zâmbet ca soarele izbucni pe faţa ei.

— Nici mie nu îmi pare rău! strigă ea.

Nava se zdruncină. Bucăţi din cocă se desprinseră şi, dintr-odată, alunecară amândoi de-a lungul Distrugătorului. Cât puteai glisa pe o navă de dimensiunea asta înainte de a ajunge în aer? Câteva minute, poate. În timp ce Finn aluneca, o ţinea pe Jannah şi *respira.* Nu avea niciun regret. Meritase.

* * *

Cineva de jos încerca să se conecteze cu Poe, iar el schimbă frecvenţa pentru a putea comunica.

— Finn nu s-a urcat pe nava de desant, se auzi glasul lui Rose.

— Ce?

— Sunt încă pe nava amiral!

Toată uşurarea lui că flota revenise online dispăru. Nu îl putea pierde pe Finn. *Nu o va face.* Îşi îndepărtă X-interceptorul de atac şi porni spre *Statornicul.* Nava amiral era acum cu vârful îndreptat în jos, gata să cadă pe suprafaţa planetei.

Amicul său făcuse asta.

Scanerele erau aproape inutile în această atmosferă, aşa că trebuia să caute cu privirea. Erau şanse mari ca explozia punţii să-l fi omorât pe Finn. Dar nu va renunţa, nu până când nu mai era nicio şansă. Tocmai pierduse *Tantive IV* şi pe toată lumea din ea. Trebuia să salveze cât de mulţi oameni putea. Trecu de un turn de comunicaţii, care era paralel cu solul, şi aproape că rată cele două siluete care se ghemuiau deasupra.

— Îi văd! spuse el. Mă duc după ei.

— Nu vei avea timp, îl avertiză Tyce.

— Crede-mă, sunt rapid! insistă el, întorcându-şi deja nava.

— Nu la fel de repede ca nava asta, se auzi vocea lui Lando. Ţine-te bine, Chewie!

Şoimul ţâşni spre Distrugător, apoi, întoarse pentru a veni de jos.

* * *

Finn aproape că pierdu punctul de sprijin, când văzu carcasa *Şoimului* venind de jos.

— Jannah! urlă el, plin de speranţă.

— Ştiu!

Vor trebui să se sincronizeze cum trebuie. Vor putea alerga câţiva paşi de-a lungul turnului de comunicaţii şi apoi… doar aer. Se luară de mână. Nu încă… Acum! Porniră să alerge chiar când Lando ghidă nava mai aproape. Săriră cu toată puterea, chiar atunci când *Statornicul* cedă în cele din urmă

gravitaţiei şi căzu la sol. Aterizară cu greu pe carena *Şoimului*, iar glezna lui Finn se răsuci. Trapa se deschise şi apăru Chewbacca, care le făcu semn să se grăbească. Fugiră pe carena *Şoimului,* cu glezna lui Finn durându-l la fiecare pas şi, în cele din urmă, ajunseră în cală.

— Chewie, ai luat copiii? strigă Lando din cabina de pilotaj.

Chewie urlă o confirmare, iar *Şoimul se* îndepărtă în viteză.

Finn se prăbuşi lângă perete. Nu-i venea să creadă supravieţuise.

* * *

Împăratul nu mai era.

Rey aruncă o privire prin epava catedralei din jurul ei. Nu-şi putea simţi nici braţele, nici picioarele. Vag, auzi clinchetul săbiilor de lumină lovind pământul – când le dăduse drumul? Se întinse spre Forţă o ultimă dată... Unii dintre prietenii ei erau cu siguranţă încă acolo, undeva. Îi simţea... Finn! Şi… Jannah?

Faptul că dăduse absolut totul nu era o problemă prea mare – în comparaţie cu salvarea prietenilor ei.

Se întinse şi spre Ben, dar picioarele i se tăiară şi se prăbuşi la pământ.

* * *

Finn alerga spre turela *Şoimului*, cu Jannah pe urmele lui. Ceva se rupse chiar în sufletul lui, iar el se împletici, abia prinzându-se de peretele coridorului.

— Rey, şopti el.

Murise. Abia începuse să înţeleagă de ce era ea atât de prezentă în mintea lui. Ar fi trebuit să i-o spună. Dorise să i-o spună. Acum nu va mai avea niciodată şansa.

— Finn? întrebă Jannah, în timp ce pe obrajii săi curgeau lacrimi agonizate.

Chewbacca îl întrebă ce nu era în regulă.

Dar Finn rămăsese complet fără suflare şi nu putu răspunde.

* * *

Căderea lui Ben fusese oprită de o bucată de stâncă cu suprafaţa neregulată. Îşi sucise glezna şi era destul de sigur că îşi rupsese cel puţin două coaste. Dar *trebuia* să se întoarcă în camera tronului. Pentru că nu o mai putea simţi deloc pe Rey.

Urcarea fu agonizantă. De fiecare dată când întindea mâna, un cuţit fierbinte de durere îl înjunghia în partea stângă. Ameţeala ameninţa să-l trimită înapoi în prăpastie, dar el continuă, o mână după cealaltă, până când, în cele din urmă, degetele lui apucară marginea prăpastiei. Se ridică pe margine. Luă o pauză de moment ca să-şi recapete suflarea, apoi se ridică în picioare. Ben făcu doar câţiva paşi înainte de a se prăbuşi; se ridică încă o dată în picioare şi şchiopătă mai departe.

Acum o putea vedea, prăbuşită pe podea şi durerea din pieptul lui fu brusc cu mult mai rea decât cea provocată de câteva coaste rupte. Părea relaxată, aproape ca şi cum ar fi dormit, cu excepţia faptului că ochii îi erau larg deschişi, lipsiţi de viaţă şi banali. Cu greu ştiu ce face în timp ce se ghemuia lângă ea, îmbrăţişându-i corpul moale şi ridicând-o în poală. Pielea lui Rey devenea tot mai rece. Ochii ei goi îl priveau şi el şi-o imagină că îl acuză. *Tu ai* făcut asta. Este vina *ta*. Nu, Rey nu va face niciodată asta. Aceste gânduri era vestigii ale condiţionării lui Snoke. Rey era bună. Drăguţă. Indiferent ce se întâmplase între ei, ce făcuse el, ea îi arătase mereu compasiune.

Privi prin catedrala ruinată, ca şi cum ar fi putut găsi unele răspunsuri în umbre. Dar nu era nimic. Doar goliciune şi un sentiment de pierdere atât de ascuţit şi îngrozitor încât era ca o menghină în jurul stomacului.

Ben o trase la piept şi o îmbrăţişă un moment. Abia o găsise, o găsise cu *adevărat*. Îşi irosise viaţa, acum ştia asta. Dar toţi cei care ar fi putut să-i arate drumul înainte, să-l ajute să fie din nou Ben, dispăruseră. Luke. Părinţii lui. Şi acum Rey.

Nu îi venea să creadă. Rey era cea mai puternică persoană pe care o cunoscuse vreodată. Ea luptase împotriva întunericului într-un fel în care el nu putuse niciodată.

Îi salvase pe toţi. Merita o soartă mai bună. În timp ce o ţinea, simţi ceva. O foarte mică scânteie. Şi atunci înţelese:

Forţa nu o luase încă. Ştia exact ce ar face Rey, în locul lui. Fu cea mai uşoară decizie pe care o luase el vreodată.

O legănă uşor şi puse mâna pe abdomenul ei. Închise ochii, apoi apelă la Forţă. Lui Ben nu îi mai rămăsese prea multă putere şi era pe cale să facă ceva ce nu mai făcuse niciodată. Din fericire, Rey îi arătase cum să dea. Ben turnă totul în ea. Găsi rezerve pe care nici nu ştia că le avea. I se dădu pe de-a-ntregul. Diafragma ei se ridică cu o respiraţie, iar mâna ei caldă o acoperi pe a lui. Ochii i se luminară.

Rey păru surprinsă să-l vadă. Se ridică în şezut, dar nu se îndepărtă de el. Se uitară unul la celălalt o clipă. El aşteptă ca ea să-nţeleagă ceea ce tocmai se întâmplase. Va fi în regulă dacă-l va părăsi acum. Să-şi continue viaţa ei, fără să arunce o privire înapoi. Era ceea ce *ar trebui* să facă. În schimb, ea zâmbi şi şopti:

— Ben!

Era *bucuroasă* să-l vadă. Bucuroasă să fie alături de el în acest moment. Aceasta era cel mai mare cadou pe care i l-ar fi putut da.

Inima lui fu împlinită când Rey întinse mâna spre faţa lui, îşi lăsă degetele să zăbovească pe obrazul lui. Şi apoi, minunea minunilor, se aplecă înainte şi îl sărută. Un sărut de recunoştinţă, de acceptare a legăturii lor, de sărbătorire a faptului că, în cele din urmă, se regăsiseră. Dar apoi ea se trase înapoi, faţa ei exprimând îngrijorare. Putea să-l simtă devenind din ce în ce mai rece.

Ben îi zâmbi. O dăduse pe Rey înapoi galaxiei. Nu se va răscumpăra pentru întunericul pe care îl crease, dar asta era tot ceea ce putea să facă. Ben Solo nu avu niciun regret în timp ce se prăbuşea la pământ. Forţa se întinse spre el în întâmpinare.

Conştientizarea lui finală fu că Rey îi strângea mâna într-a ei.

* * *

Rey stătea deasupra locului în care căzuse Ben, privindu-i tunica goală. Îi curgeau lacrimile pe faţă. El sacrificase totul pentru ea. Nu îl jelea pe Kylo Ren. Nu îl va jeli niciodată pe Kylo Ren. Dar, cu mare drag, i-ar fi plăcut să aibă şansa de a-l cunoaşte pe Ben Solo.

Simţea că lipseşte jumătate din ea şi probabil că aşa şi era. Fata care se simţise singură în toţi acei ani pe Jakku, făcuse întotdeauna parte dintr-o *Diadă*. Şi exact când descoperise acea conexiune preţioasă, acea unicitate incredibilă, îi fusese smulsă. O voce se auzi prin Forţă, clară şi puternică. *Eu voi fi mereu cu tine,* spuse Ben. Ea zâmbi.

— Nimeni nu dispare vreodată cu adevărat, şopti ea, lăsând adevărul să o cuprindă.

Recuperă săbiile de lumină şi plecă din catedrala ruinată.

* * *

În momentul în care Rey îşi reveni în simţiri, Finn o ştiu. Sări din scaunul turelei – oricum nu îi urmărea nimeni – urcă scara şi sprintă spre cabina de pilotaj.

— Chewie, am simţit-o! spuse el.

Chewie urlă ceva despre confundarea dorinţelor cu realitatea şi că ar trebui să se întoarcă în turelă pentru a le acoperi spatele.

— Sunt sigur de asta, spuse Finn, scanând orizontul din ferestre.

Resturile cădeau peste tot. Exegol avea să fie un pustiu. Nu că la început ar fi fost un paradis. Dar toate acele Distrugătoare urmau să ardă mocnit timp de ani de zile. Nu era niciun semn de Rey. Nici Chewie, nici Lando nu continuară să insiste ca el să părăsească cabina, aşa că rămase acolo, căutând, căutând, căutând…

— Acolo! ţipă el arătând spre un X-interceptor T-65 ponosit. Apoi ţipă în comunicatorul de la încheietura mâinii: Uite. Roşu Cinci este în aer. Rey este vie!

— O văd, aprobă Poe.

Finn nu credea că momentul poate fi mai bun, dar apoi o transmisie recepţionată emise un semnal sonor pe consolă. Chewie trăncăni entuziasmat.

— Oamenii se răscoală în toată galaxia, Poe, îl informă Finn. Am reuşit!

Auzi zâmbetul din vocea pilotului în timp ce-i răspundea:

— Am făcut-o.

* * *

C-3PO nu-şi putu lua fotoreceptorii de pe consolă.

Prietenii lui erau acolo, luptând şi murind. Ultima transmisiune pe care o primise de la R2-D2 îi avertizase despre o furtună electrică ciudată care făcea să fie greu să menţină X-interceptorul Generalului Poe în aer.

— Oh, nu, spuse C-3PO iar şi iar.

Apoi se schimbară sorţii bătăliei. Acum veneau aceleaşi rapoarte din toate părţile.

— Distrugătoarele! exclamă el spre oricine putea asculta. Îşi flutură braţele a sărbătoare. Sunt distruse! Pretutindeni!

* * *

În urmă cu treizeci şi unu de ani, Wicket stătea exact în acest loc în pădurea de pe luna Endor, bucurându-se de distrugerea Stelei Morţii. Era doar un pui pe atunci, blana lui având încă o culoare castanie tinerească.

Resturile plouaseră din cer timp de un deceniu după aceea, dar viaţa pe Endor nu fusese niciodată liniştită şi luna se opuse cu o verdeaţă luxuriantă.

Apoi venise Primul Ordin.

Wicket arătă spre cer în timp ce o bucată de Distrugător cădea ca o cometă înflăcărată.

— Vezi asta? îi spuse fiului său micuţ, Pommet, în Ewokeză. Prietenii noştri au făcut asta.

— Prinţesa Leia? întrebă Pommet cu ochi mari, căci auzise toate poveştile. C-3PO?

Wicket dădu din cap.

— C-3PO, fu el de acord.

Nu avea niciun dubiu că auriul ce semăna cu un zeu era responsabil pentru încă o izbăvire.

— Vino, spuse el, ducându-şi fiul înapoi în sat. Vor fi sărbători şi artificii în seara asta.

CAPITOLUL 19

Finn coborî pe rampa de acces a *Şoimului* în baza din jungla de pe Ajan Kloss. Cea mai mare parte a navelor aliate se întorseseră în propriile lor sisteme, dar câţiva hotărâseră să urmeze până acasă navele supravieţuitoare ale *Rezistenţei*. Baza lor avea să fie mai plină şi mai aglomerată decât fusese vreodată.

Nava de desant ateriză următoarea, iar BB-8 se rostogoli pe rampă urmat de Rose, care jubila. Finn rânji larg când văzu că prietena sa era în regulă.

D-O scoase ţipete bâlbâite de fericire când îl văzu pe BB-8. Se repezi la droidul mai mare şi începu să facă cercuri în jurul lui, ciripind un *bun venit*.

— Ff-fericit! spuse el.

Toată lumea se îmbrăţişa, bucurându-se că este în viaţă. Finn trecu pe lângă Beaumont, care îl bătu pe umăr. Îl văzu pe Poe care se îndepărtase de X-interceptor şi se îndrepta spre Zorii. Cei doi se priviră o vreme, schimbând o aplecare prietenoasă din cap. Apoi Poe ridică o sprânceană, întrebând-o din ochi, dar Zorii clătină din cap că *nu*.

Poe zâmbi şi se îndepărtă, resemnat, dar fericit.

Toţi cei din jurul lor se reuneau: C-3PO îl saluta pe R2-D2 care fusese în nava lui Poe, Beaumont, Klaud şi Connix râdeau împreună, D'Acy şi Tyce se îmbrăţişară şi apoi se recompensară cu un sărut lung. Chiar şi orbakii sărbătoreau, agitându-şi coamele şi tropăind spre piloţi în schimbul mâncării primite. Chewie tocmai o ridica pe Rose de pe picioare când Finn o văzu pe Maz întrerupându-i.

— Chewie! spuse ea, făcându-i semn Wookieeului să se aplece. Asta este pentru tine.

El se lăsă pe un genunchi şi când ajunseră la aceeaşi înălţime, ea puse medalia pentru vitejie a lui Han în mâna lui Chewie şi îi închise degetele uriaşe în jurul ei.

— Ar fi vrut să o iei tu, adăugă ea.

Apoi se întâlni cu Poe şi, deşi pilotul sărbătorea împreună cu toţi ceilalţi, Finn simţi o oarecare ezitare.

— Generalul Leia a crezut că l-au distrus pe Împărat în lupta de pe Endor, spuse Poe. Dar s-a întors. Mai puternic ca niciodată.

— Crezi că s-ar putea întoarce din nou, spuse Finn.

— Poate, spuse Poe, uitându-se în direcţia lui Zorii. Bineînţeles că Poe îşi făcea griji pentru asta. El era acum General executiv şi, ca orice general bun, anticipa luptele care le mai avea de dus. Sau se va ridica un alt rău. Răul se ridică mereu.

— Nuuu, spuse Finn. Oricum, nu de multă vreme.

Poe îi aruncă o privire întrebătoare.

— Nu mă înţelege greşit, ceea ce a făcut Generalul Leia cu Solo şi Skywalker a fost incredibil, explică Finn. Eroic şi curajos. Dar ei erau doar un grup mic, cu şanse incredibil de mici.

Poe început să zâmbească.

— Noi nu suntem doar un grup mic, spuse el, înţelegând. *Rezistenţa* are un milion de oameni, într-o mie de locuri.

— Generalul Leia a unit *o întreagă galaxie.* De data asta, de-adevăratelea.

Rânjetul lui Poe deveni imens, iar Finn îşi strânse prietenul într-o îmbrăţişare.

C-3PO şi R2-D2 veneau spre ei.

— Auziţi asta? întrebă C-3PO, privind spre cer.

* * *

Lando se uită în jur prin baza de pe Ajan Kloss. Toată lumea îl ştia cine era, dar era ceva diferit, să fie cunoscut fără să cunoască. Dintre vechii lui prieteni, cei mai buni, mai rămăsese doar Chewie. Cu toate acestea, era fericit pentru ei toţi. Această nouă galaxie – această *Noua* Nouă Republică – era pentru generaţia următoare. El se va întoarce în curând pe Pasaana. Între timp, era doar bucuros că putuse ajuta.

— De unde eşti, Generale? se auzi o voce lângă umărul lui, iar el se întoarse.

Era Jannah, copila de pe Kef Bir.

— Din sistemul Gold, spuse el. Dar tu, copilă?

— Nu ştiu, spuse ea şi privi în depărtare. Nu ştiu.

Asta îl lovi ca o torpilă protonică chiar în stomac. Nu se va întoarce pe Pasaana până la urmă. Mii, poate milioane de copii

fuseseră luaţi de Primul Ordin – la fel ca propria lui fetiţă. Şi unii dintre ei, foarte puţini, erau speciali. Cei precum Finn şi Jannah, care reuşiseră cumva să se scuture de condiţionarea Primului Ordin şi să facă alegerile corecte. Lando şi *Lady Luck* îi va ajuta pe aceşti copii speciali. Să-şi găsească familiile, dacă asta doreau. Să-şi descopere locul în noua galaxie. La naiba, poate că îşi va găsi propria fiică. Probabil că nu; ştia care sunt şansele. Dar va fi o modalitate destul de bună de a-şi petrece anii de viaţă, nu? Dacă copiii ar fi docili, oricum.

— Ei bine, îi spuse el lui Jannah. Hai să aflăm.

Zâmbetul minunat pe care i-l oferi ea, îi spuse tot ce trebuia să ştie.

* * *

Rey ateriză cu X-interceptorul lui Luke şi ieşi din cabină. BB-8 se rostogoli spre ea, ciripind emoţionat.

— BB-8! Ai scăpat! spuse ea, aplecându-se şi verificându-i antena şi capacele de la compartimente.

Ieşise din luptă abia având câte o zgârietură.

Ea rătăci prin bază, căpătând putere şi bucurie din veselia tuturor, dar se simţea vag singură. Oamenii o băteau pe umăr în timp ce trecea – se aflase deja că Împăratul era mort. Rey se întrebă dacă s-ar mai grăbi să o felicite ştiind că era nepoata lui.

Probabil că da. Leia şi Luke fuseseră copiii lui Darth Vader, până la urmă. Poate că oamenilor buni din *Rezistenţă* nu le păsa de astfel de prostii, cum ar fi linia de sânge şi istoricul familiei.

În cele din urmă, îi văzu pe cei pe care îi căuta. Finn şi Poe, îşi făceau loc prin mulţime, căutând-o şi ei. Se văzură unii pe alţii. Rey abia reuşi să nu izbucnească în lacrimi. Prietenii ei. Familia ei. Scăpaseră cu toţii. Deodată, se strânseră toţi într-o îmbrăţişare. Rey simţi pe obraji umezeala lacrimilor lui Finn şi Poe o strânse atât de tare că îi era greu să respire.

— Rey, şopti Finn. Am vrut să-ţi spun...

— Ştiu, spuse ea, gândindu-se la felul în care devenise prezenţa lui atât de strălucitoare în mintea ei.

— O ştim cu toţii, spuse Poe.

O căldură curse prin ei, o conexiune separată din Forţă şi, în felul ei, la fel de puternică. Lui Rey nu-i păsa ce nume trebuia

să-i pună. Nu voia decât să trăiască clipa asta şi să o lase să curgă peste ea ca apa din deşert.

Era atâta muncă de făcut. Morţi de jelit. O galaxie de ridicat şi de restartat. Dar deocamdată, sărbătoarea continuă peste tot şi ei se îmbrăţişară din nou.

* * *

Şoimul ateriză, pe un platou gol de deşert. Cei doi sori ai lui Tatooine încă nu răsăriseră, dar lumina dimineţii colora pământul în roz şi alb. Rey şi BB-8 coborâră rampa şi se mirară de lumina reflectată. Locul era atât de împietrit, pământul atât de albit... Arăta precum câmpiile de sare din Bazinul Hiila de pe Jakku.

Rey păşi spre clădirea cu cupole din chirpici care răsărea din nisip. O însoţea doar BB-8. Toţi prietenii ei se oferiseră să vină cu ea, dar Finn insistase ca ei să rămână acolo. El înţelesese că ea trebuia să facă asta singură.

Avea cu ea trei săbii de lumină. Al ei personală, pe care o terminase în cele din urmă, era agăţată de centură. Rey le ducea pe celelalte două în raniţă.

Clădirea din chirpici avea o uşă arcuită, dar ani de vânt şi nisipul o îngropaseră pe jumătate. Nu putea să intre în locuinţa lui Lars pe acolo.

Vaporizatoarele se vedeau în depărtare la intervale neregulate: turnuri ascuţite, înalte, asemănătoare cu capcanele de vânt din Pasaana. Intervalele erau neregulate, îşi dădu ea seama, pentru că unele dintre ele căzuseră.

Trecu pe lângă clădire şi descoperi ceea ce părea a fi o groapă mare, pe jumătate umplută cu nisip. La o privire mai atentă văzu la bază o fereastră arcuită şi o uşă pe jumătate acoperită de nisip, de la construcţia din zidurile gropii. La picioarele ei se afla un panou de la turnul unuia dintre vaporizatoarele căzute, uşor curbat, suficient de mare ca să stea o persoană pe el. Îl ridică, îl întoarse şi se urcă pe el. În câteva ore, metalul va fi prea fierbinte pentru a-l atinge. Până atunci, va fi o sanie perfectă pentru nisip. Îşi ridică genunchii şi se lăsă să cadă. Sania coborî în derivă pe nisip spre mijlocul gropii, unde se ciocni uşor cu baza unui turn condensator stricat.

Rey coborî şi se uită în jur.

Erau atâtea amintiri aici. Le putea *simţi* – dor, pierdere, îngrijorare, disperare, iubire – şi nu numai ale lui Luke. Două generaţii de Skywalker trecuseră prin acest loc.

O intrare ca o cavernă din perete o făcu să meargă înainte. Pe măsură ce intră în umbră şi ochii i se obişnuiră, observă o masă lungă, folosită când mâncau, acoperită de praf. Trecu un deget prin praf, creând o linie albastră deschisă. Luke luase masa aici. Şi chiar... Se întinse spre Forţă, simţindu-l pe... Anakin?

O nişă alăturată conţinea un fel de distribuitor de băuturi, dar cea mai mare parte a pârghiilor şi panourilor fuseseră furate, probabil de Jawa locali. O singură cupă înaltă pentru băutură, din plastex, se afla pe o latură a sa, ciudat de curată.

Mai rătăci încă câteva minute şi descoperi ceea ce fusese un garaj pentru speeder, mansarda de dormit a lui Luke şi rămăşiţele unui repulsor electrostatic care probabil că păstrase afară nisipul şi praful timp de ani de zile. Celelalte camere erau inaccesibile, intrările lor fiind îngropate în resturi.

Rey rămase în mijloc o vreme, privind totul. Viaţa ei ar fi fost diferită? Dacă ar fi fost crescută într-o casă adevărată ca asta, de o mătuşă şi un unchi care o iubeau?

Probabil că nu. Familia pe care o căutase fusese tot timpul în viitorul ei şi nu ar schimba nimic din toate astea.

Pereţii din chirpici crăpaţi şi conductele care ieşeau în afară făcură să-i fie uşor să urce înapoi. Ajunse sus şi scoase săbiile de lumină ale lui Luke şi Leia din raniţă.

Ţinându-le în mână una lângă alta, le privi pentru o vreme. Aparţinuseră profesorilor ei. Familiei ei. Le aşeză pe pământ, le înfăşură uşor într-un pachet mic, folosind o ţesătură şi o funie din piele. Apelând puterea Forţei, le împinse, iar săbiile de lumină se scufundară, coborând tot mai jos, până când pământul le primi pe deplin, învăluindu-le într-o odihnă rece, liniştită.

Rey se ridică, scoţându-şi propria sabie de lumină. O aprinse. Sabia ei de lumină strălucea într-un alb-auriu şi o privi o vreme. Era cu o singură lamă, cu carcasa exterioară şi emiţătorul salvate din bastonul ei. Rezultatul final era exact opusul sabiei de lumină deţinută de *Rey cea întunecată* din viziunea ei, şi asta îi *plăcea* foarte mult. Era frumoasă, se

potrivea perfect în mâna ei, şi o va purta cu ea pentru totdeauna.

— Bună! se auzi o voce străină, şi ea se întoarse.

Se apropie o bătrână, cu pielea încreţită şi bătută cu nisip, cu gluga ridicată pentru protecţie. Ţinea de frâie unui etobi[14] înalt, deşirat, probabil în drum spre postul de tranzacţionare din apropiere.

— N-a mai fost nimeni aici, de atâta timp, spuse ea. Cine eşti?

— Sunt Rey, spuse ea.

— Rey... şi mai cum? întrebă bătrâna.

Lumina îi deranjă vederea lui Rey şi ea întoarse capul. Leia şi Luke stăteau pe marginea casei, strălucind albastru şi zâmbind la ea. Lui Rey îi era atât de dor de ei.

Luke aprobă blând din cap.

E al tău, Rey.

Ea se întoarse spre femeia comerciant. Stând dreaptă, mândră, îi spuse:

— Rey Skywalker.

— Aha, spuse femeia, nesurprinsă. Ne vom mai vedea.

Şi şchiopătă mai departe, fără să-şi spună propriul nume.

Rey Skywalker se îndreptă spre *Şoim* pentru a se întoarce la familia ei. Oamenii erau preţioşi. Erau viaţă şi *lumină.* Nu i-ar fi putut supravieţui Împăratului, nu i-ar fi putut rezista, dacă nu ar fi fost bunătatea şi puterea prietenilor ei şi generozitatea Cavalerilor Jedi de dinaintea ei.

Şi Ben, îşi aminti ea.

În timp ce se apropie, BB-8 ciripi că el se săturase de planetele deşert. Dar nu se plânse când ea se opri pentru a privi dimineaţa din vastul deşert. Rey şi BB-8 urmăriră împreună cum răsăreau cei doi sori ai lui Tatooine într-o nouă zi.

SFÂRŞIT

---

[14] Etobi – specie de patrupede care se distingeau prin gâtul lung, blana dungată, patru ochi şi mandibulă cu cleşti.

Universsul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la

Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul

Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care

i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei

într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi

desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre"

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor. Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

